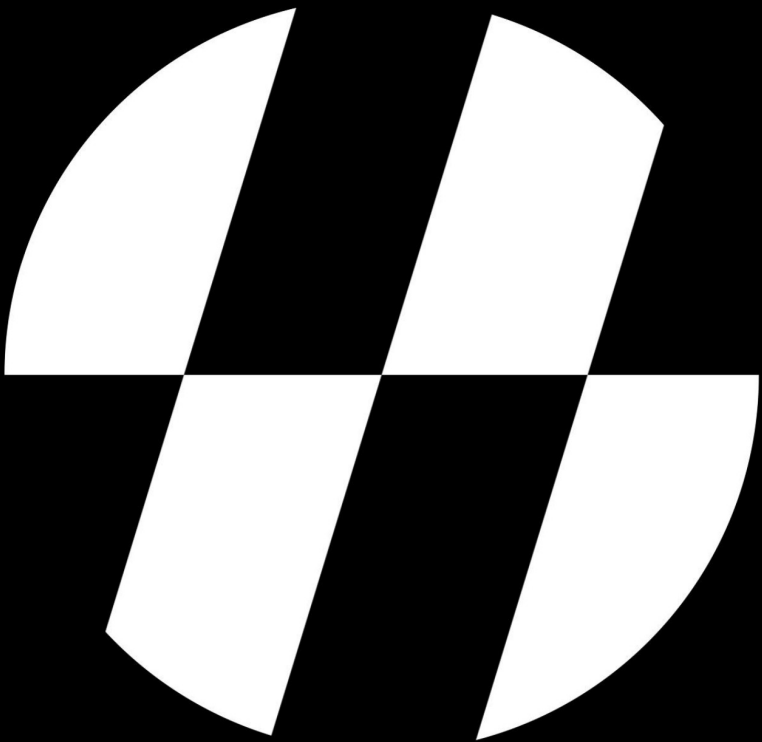

Machine Translated by Google

Ideologija

1–4 tomai,

transkribuoti þ
Midwinter
2023 CE

Machine Translated by Google

Redaktoriaus pratarmė

Šie tekstai yra perrašyti iš Karlo Hammerio 1988–1994 m. nuskaitytų SS ideologijos 1–4 tomų kopijų . Skenuotos kopijos pažymėtos vandens ženklu WWW.THULE-ITALIA.ORG; tikriausiai tai pačių nuskaitytų kopijų autorių nuoroda. Fizinių kopijų nerasta, taip pat nėra ir aukštesnės kokybės nuskaitytų kopijų.

Tekstai pateikiami chronologine leidimo tvarka, o ne Karlo Hammerio išleista tvarka. Turinyje kiekvienas tekstas pateikiamas su nuoroda į Karlo Hammerio tomą, kuriame jis buvo išleistas.

perrašyta iš, taip pat nuoroda į vokišką tekstą, iš kurio jį surinko Karlas Hammeris (jei yra).

Kai kuriems skyriams buvo pridėti pavadinimai, kurie buvo praleista, kad būtų lengviau rasti. Po umliauto rašoma raidė „e“. Akivaizdžios rašybos klaidos buvo ištaisytos, kur jų buvo rasta, ir teko spėlioti, kad iššifruotumėte kai kuriuos nuskaitytų nuotraukų pikseliais suteptus žodžius. Didelis ačiū anoniminiams draugams, kurių akys padėjo pramušti pikselius, kai man nepavyko. Kelios gremėzdiškos frazės buvo šiek tiek pakeistos, nekeičiant jų reikšmės. Žodis „Weihnacht“ (liet. šventa naktis) buvo išverstas iš Karlo Hammerio „Kalėdos“ į žodį „Yule“.

Iliustracijos ir piešiniai buvo visiškai praleisti tiek dėl prastos nuskaitymo kokybės, tiek dėl to, kad dokumentą būtų lengviau spausdinti.

Machine Translated by Google

Turinys

1941

Įvadas.....1 Hammer vol. 3; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 1 leidimas, 1941 The Task of "Germanische Leithefte"..... 3 Hammer vol. 3; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 1, 1941 m. Mūsų reichsfiureris .....4 Hammer vol. 3; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 1 numeris, 1941 Europa vėl taps sveika..... 6 Hammer vol. 3; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 1 leidimas, 1941 Paveldimumo srautas.....14 Hammer vol. 3; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 1 leidimas, 1941 Aud and Delilah.....15 Hammer vol. 3; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 1 leidimas, 1941 Rieke Gehrmann.....18 Hammer vol. 3; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 1 leidimas, 1941 Jutlandijos mūšio herojus.....21 Hammer vol. 3; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 1 leidimas, 1941 m. Vadovaujant Adolfui Hitleriui.....24 Hammer vol. 4; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 2 numeris, 1941 Sezono posūkis, Likimo posūkis.....33 Hammer vol. 4; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 2 leidimas, 1941 Vasaros saulėgrįža 1941!.....37 Hammer vol. 4; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 2 leidimas, 1941 A germanų meilužė.....45 Hammer vol. 4; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 2 leidimas, 1941 Vaikas ir santuoka..... 49 Hammer vol. 4; Iš: Germanische Leithefte, 1 tomas, 2 numeris, 1941 Vokiečių mintis.....50 Iš: Germanische Leithefet, 1 tomas, 2 laida, 1941 A Father's Request.....51 Hammer vol. 4; Iš Germanische Leithefte, 1 tomas, 3 numeris, 1941 m Iš korpuso dienos įsakymo.....52 Hammer, t. 4; Iš Germanische Leithefte, 1 tomas, 3 numeris, 1941 Neutralumas ir germanų pastangos.....54 Hammer, t. 3; Iš Germanische Leithefte, 1 tomas, 3 numeris, 1941 Iki pirmojo..... 60 Hammer, t. 3; Iš Germanische Leithefte, 1 tomas, 3 numeris, 1941 Germanų ilgesys..... 62 Hammer, t. 4; Iš Germanische Leithefte, 1 tomas, 3 numeris, 1941 Lengvesnis kelias.....67 Hammer, t. 4; Iš Germanische Leithefte, 1 tomas, 3 numeris, 1941

Machine Translated by Google

Daug kas.....71 „Hammer“, t. 4; Iš: SS
„Leitheft“, 1941 m. sausio 15 d. „Trigubas
antspaudas“.....72 „Hammer“, t. 2; Iš: SS
„Leitheft“, 1941 m. sausio 15 d. „ Jos
berniukas“.....77 „Hammer“, t. 2; Iš: SS
„Leitheft“, 1941 m. kovo 15 d.

1942

m. Houston Steward Chamberlain.....82 Hammer vol. 4; Iš:
Germanische Leithefte, 2 tomas, 1 leidimas, 1942 Laisvės
žemė..... 84 Hammer vol. 4; Iš:
Germanische Leithefte, 2 tomas, 1 leidimas, 1942 Suomijos
lojalumas.....91 Hammer vol. 4; Iš:
Germanische Leithefte, 2 tomas, 2 leidimas, 1942 Suomija
1918/1919.....97 Hammer vol. 4; Iš Germanische
Leithefte, 2 tomas, 1942 m. 3/4 leidimas Vokiečių namų
riteriai.....99 Hammer vol. 4; Iš Germanische Leithefte, 2 tomas,
3/4 leidimas, 1942 Aukštutinė Silezija.....102
Hammer vol. 4; Iš „Germanische Leithefte“, 2 tomas, 3/4 numeris, 1942 m. „Germanų gyvenimo
testamentas“.....106 „Hammer“, 2 tomas; Iš:
„Germanische Leithefte“, 5 numeris, 1942 m.
„Yamato“.....107
„Hammer“, 2 tomas; Iš: „SS Leitheft“, 1942 m. kovas „Rather to the Devil in
Hell“.....116
„ Hammer“, 2 tomas; Iš: „SS Leitheft“, 1942 m. balandis

1944

m. Europos frontas.....124 Hammer, t. 2; Iš:
SS Leitheft, 1944 m. vasaris Kas gali vesti
jauną?.....131 Hammer, t. 2; Iš: SS Leitheft, 1944 m.
vasaris Jūsų gyvenimas priklauso jūsų
tautai!.....140 Hammer, t. 2; Iš: SS Leitheft, 1944 m. kovas Reikia
įveikti „aklavietę“.....144
Hammer, t. 2; Iš: SS Leitheft, 1944 m. gegužė Amžinoji
širdis.....150
Hammer, t. 4; Iš: SS Leitheft, 1944 m. gegužė Sulaužytos
rankos.....153
Hammer, t. 3; Iš: SS Leitheft, 1944 m. gegužė Siela ir
kūnas.....162
Hammer, t. 2; Iš: SS „Leitheft“, 1944 m. birželis. Motina Žemė –
Tėvynė.....164
„Hammer“, 2 tomas; Iš: SS „Leitheft“, 1944 m. rugpjūtis. Tos pačios
rūšies.....166
„Hammer“, 3 tomas; Iš: SS „Leitheft“, 1944 m. rugpjūtis

Machine Translated by Google

Aukso medalis už drąsą.....175 Hammer, t. 3; Iš: SS Leitheft, 1944 m. rugsėjis Išlikti tyram ir subręsti.....181 Hammer, t. 3; Iš: SS Leitheft, 1944 m. rugsėjis Tai buvo nemenkas vyrukas.....186 Hammer, t. 3; Iš: SS Leitheft, 1944 m. spalis

NEŽINOMOS

CITATOS.....191 Hammeris, t. 3 Nesuprasta draugystė.....193 Hammeris, t. 2; Iš SS teismo įrašų Paskutinė esesininko testamentas.....195

Plaktukas, 1 tomas

Kareivio elgesys 199
Hammer, 1 tomas

(Vaiko knyga)..... 204 Hammer, 1 tomas

Dievas gyvena tik išdidžiose širdyse..... 207 Hammer, 1 tomas. Gyvybės medis ir pasaulio medis..... 213 Hammer, 1 tomas

Drąsa gyvenimo džiaugsmui.....219
Plaktukas, 1 tomas

Keistas karaliaus Olafo susitikimas 224
Plaktukas, 1 tomas , Kalno pilis.....235 Plaktukas, 1 tomas

Kahlenberg 1683..... 236 Hammer 1 tomas Brolių kraujas.....236 Hammer 1 tomas Princas

Eugenijus..... 242
Plaktukas, 1 tomas

Karaliaus teismas.....250
Plaktukas, 1 tomas

Amžinieji dalykai.....259
Plaktukas, 1 tomas , Pomeranija.....268 Plaktukas, 1 tomas

Machine Translated by Google

Leidimo metai

1941 m.

Machine Translated by Google

Įvadas

„Kaip ir žinios apie Žemės orbitą
aplink saulę lėmė esminę transformaciją
bendras pasaulio vaizdas, taip pat ir Nacionalinis
Socialistinis judėjimas, pagrįstas kraujo mokymu
ir rasės, lemia žinių transformaciją ir
taigi ir požiūris į žmogaus praeities istoriją ir
ateitis.“

- Adolfas Hitleris

Šis žinojimas apie lemtingą reikšmę
natūralios kraujo ir rasės dėsniai sudaro pagrindinę idėją
SS. Tai išrinktųjų Šiaurės šalių vyrų ordinas kartu su savo
klanai.

Pasitelkdama savo pačios pasirinktus įstatymus, SS nori
gyvai prisidėti prie kraujo idėjos triumfo Europoje. Ji nori išsaugoti ir
įtvirtinti kaip
aukščiausių dorybių, tokių kaip ištikimybė, drąsa, pavyzdžiai
draugiškumas ir kilnus protas. Tai komanda, kuri, laikydamasi
germaniško ištikimybės kitiems, yra besąlygiškai
skirta fiureriui.

SS yra vidaus saugumo sergėtoja
Reichas ir stipriausias kovos būrys prieš išorę

Machine Translated by Google

priešas. Dabartinė kova nukreipta prieš gyvybei pavojingas tarptautinės žydų valstybės, jos sąjungininkės Pasaulio, jėgas. Bolševizmas ir taip pat nuo žydų priklausomi, godūs anglai pinigų ir masonų valdžia.

Dabartinio audringo konflikto tikslas yra natūralios ir tokiu būdu ilgalaikės Naujosios Tvarkos formavimasis Europa. Šią Naująją Tvarką perėmė Reichas, kuris remiasi didesniu germanų išsivystymu glaudus bendradarbiavimas su drąsiais sąjungininkais.

Tačiau Europa turėtų rasti tvirtą pagrindą už puikią ateitį aktyvioje likimo bendruomenėje germanų tautos. SS kovoja už šį kilnų tikslą. Taigi, fiurerio SS daliniai susirinko mūšiui - šalia Reicho-vokiečių SS vyrų - etniniai vokiečiai iš visų pasaulio dalyse, ypač iš Rumunijos ir likusių pietryčių Europos.

Pirmą kartą savanoriai iš Flandrijos, Olandijos, Šveicarija, Danija, Norvegija, Suomija ir Švedija taip pat kovojo kartu su Reicho-vokiečių SS kariais.

Machine Translated by Google

„Germanische Leithefte“ užduotis

...turėtų būti nuolat propaguoti didingus ir
bendra SS linija šiems bendražygiams iš
kaimyninėse germanų žemėse ir, be to,
skelbti didžiuosius SS tikslus ir principus
šių vyrų tėvynė. Šis leidinys turėtų aiškiai išreikšti SS dvasią, būdingą
visoms germanų tautoms. Taigi tai bus nuolatinis raginimas visiems

kurie yra pakankamai savimi pasitikintys, kad taptų pasekėjais
sunkiausios ir stipriausios tvarkos germanų istorijoje.

Machine Translated by Google

Mūsų reichsfiureris

Iš reichsfiurerio-SS Heinricho Himmlerio kalbos

1935 m.

SS buvo suformuota fiurerio įsakymu
naujai atgimusi vokiečių tauta.

Kiekvienas organizacijos, užduoties ir plėtros aprašymas
SS negalima suprasti, nebent siekiama
suvokti juos vidiniu, savo krauju ir širdimi. Tai
Neįmanoma paaiškinti, kodėl mūsų, tokių nedaugelio, tai turime
stiprybė mumyse.

Neįmanoma logiškai analizuoti, kodėl šiandien kiekvienas iš mūsų
kas dėvi juodą uniformą, nesvarbu, kur jis būtų,
yra nešama šios mūsų bendruomenės stiprybės – kad ir kas būtų
kad jis sėdi ant lenktyninio žirgo ar dvikovų
stadione, nesvarbu, ar jis eina teisėjo pareigas, ar kad jis
vadovauja aukštoms vyriausybės pareigoms arba atlieka savo pareigas kaip
kareivis, arba galbūt jis studijuoja vokiečių darbus
mūsų rūšies dvasia – kiekvienas, galbūt nematomas, turi atsilaikyti prieš savo
žemė kaip vyras.

Kiekvienas žino , kad jis nėra vienas, o tik
ši precedento neturinti kelių šimtų tūkstančių kartu prisiekusių vyrų
jėga suteikia jam neišmatuojamą stiprybę, lygiai taip pat, kaip jis žino,
kad kaip

Machine Translated by Google

šio savo bendruomenės juodaodžių korpuso atstovas, jis privalo tai pagerbti geriausiais savo pasiekimais.

Taigi mes susirinkome ir žygiuojame pagal nelankstus įstatymus kaip nacionalsocialistinis, išrinktų vyrų karo ordinas ir kaip prisiekusi jų klanų bendruomenė pakeliui į tolimą ateitį; mes linkime ir tikime, kad to nedarysime nori būti tik anūkais, kurie geriau kovojo, o ne tolimų protėviais kartos, būtinos amžinam vokiečių gyvenimui Germanų liaudies.

Machine Translated by Google

Europa vėl taps sveika

Mes, žmonės, gyvename pasaulyje, kuriame viskas tampa, gyvenimas, brendimas ir perėjimas vyksta pagal nepalenkiami, dieviški gamtos dėsniai. Jiems paklūsta žvaigždės, dangus ir žemė, jūra ir akmenys, taip pat augalų ir gyvūnų gyvenimas.

Niekas, turintis penkis jo gebėjimus, tuo neabejoja žmogaus gyvenimas taip pat teka pagal tuos pačius dėsnius. Taip pat ir žmonių skirtumus lemia

paveldimumo dėsniai .

Sveikoje, natūraliai besijaučiančioje bendruomenėje, pavyzdžiui valstiečio gyvenime ligonis negali daugintis, o sveikas vėl susijungia su sveiku.

didmiesčio gyvenimas, atitrūkęs nuo gamtos ar ekonomikos deja , daugeliui sveikų dalykų

asmuo sudarytų santuoką su sergančiu žmogumi.

Tačiau tada gamta atkeršija už

nesilaikymas jos įstatymų: palikuonys gali tapti

ligotas arba turi savyje polinkį į

liga.

Valstietis, kuris vis dar gyvena prisirišęs prie gamtos, visada žinoma, kad kiekvienoje gyvūnų ir augalų rūšyje yra linijų ir rasės turi būti atskirtos, o to negalima padaryti

Machine Translated by Google

beatodairiškai kryžmintų. Tai sunaikintų veislę.
Tarp žmonių taip pat yra įvairių rasių.
Iš pradžių mūsų protėviai gerbė šias kliūtis, sukūrė
kūrėjo. Vėliau tam tikri dvasiniai ir politiniai
tendencijos pamažu slopino natūralumo jausmą
skirtumų tarp žmonių. „Viskas yra tas pats
kuris turi žmogaus veidą“, – taip jie sakė
Prancūzijos revoliucijos laikais. Liberalizmas, marksistinis
Socializmas ir komunizmas – tai svarbiausi etapai
žydų suklaidintos Europos irimas. Bolševikui rasiniai skirtumai tėra
išankstiniai nusistatymai, su kuriais reikia kovoti
įveikti. Tačiau visa tai yra žmogiškas nukrypimas
nuo dieviškųjų gamtos dėsnių: neištikimybė savo
savo kraujas, kuris turi turėti rimčiausią
pasekmės liaudies sveikatai ir kultūrai. Fizinis
žala, psichologinis sutrikimas ir charakterio nepilnavertiškumas
dažnai yra moksliškai įrodytos pasekmės
nepageidaujamas rasių maišymasis.

Šios dvasinės, arba, geriau sakant, antidvasinės, tendencijos
kilę iš rasiškai svetimų ir iškrypusių protų. Šie
mokymai visiškai neišplaukia iš gamtos dėsnių.
Priešingai jiems, nacionalsocializmas nesiekia
sukurti kitą humanistinį įsitikinimą, veikiau siekia
pirmiausia aiškiai pripažinti natūralią tvarką, kurią sukūrė
dieve. Tik šios žinios leidžia vėl vadovauti

Machine Translated by Google

suklaidintas žmogus grįžta prie natūralaus ir todėl sveiko gyvenimo
gyvenimo būdas. Todėl nacionalsocializmas gerbia
gamtos duoti skirtumai tarp rasių. Ir tai
atpažįsta natūralias kliūtis.

Taigi nacionalsocialistas taip pat mato ateities Europą
visiškai kitaip nei liberalas. Kiekvienas
Nacionalsocialistai instinktyviai atmestų visos Europos idėją
amerikietiško tipo. JAV yra žmonių mišinys
ir rases. Europoje įvairūs žmonės savo kelyje
jų raida perėmė įvairius liaudies charakterius, nes susimaišė ir kitos
Europos rasės
- įvairiais kiekiais įvairiose Vokietijos dalyse
ir jos kaimynai. Tačiau visi jie turi bendro
daugiau ar mažiau didelė dalis šiaurietiško kraujo.

Taigi šis Šiaurės šalių kraujo komponentas yra tas, kuris jungiasi
Europos tautos. Glaudesnė germanų tautų sąjunga
taigi tai ne tik įmanoma, bet ir gamtos duota.
daugiau ar mažiau šiaurietiško kraujo, esančio kituose Europos regionuose
žmonės daugiausia yra germanų kilmės.

Jei Europa nenori prarasti savo unikalumo,
tada, svarbiausia, turi būti Šiaurės šalių rasės viešpatavimas
užtikrinta. Tačiau labiausiai nukentėjo Šiaurės šalių rasė
dėl civilizacijos vystymosi per pastaruosius kelis
šimtmečius. Taigi šiaurės šalių rasė iš dalies beveik nustojo egzistuoti
įsitvirtina didžiuosiuose miestuose. Ši vertinga rasė

Machine Translated by Google

atstovauja ir atstovauja ne tik Vokietijoje, bet ir visose kitose Europos tautose, pirmaujančiame segmente.
Šis faktas yra ypač reikšmingas, nes jo kraujo dalis nuolat mažėja.

Buvusi, vadinamoji Europos civilizacija turi
taip pat turėjo neigiamos įtakos žmonių sveikatai.
Ligotiems, silpniems ir negabantiems teikiama pagalba visomis
išgalėmis, o sveikiems todėl dažnai tekdavo...
kenčia nuo didžiausios socialinės neteisybės. Gamtoje
ligoti ir silpni automatiškai pašalinami, ir tik stiprūs ir sveiki pradeda
daugintis. Tarp vadinamųjų kultūringų žmonių, kurie sukūrė nenatūralų

aplinka jų civilizacijoje, ši „natūrali atranka“
trūksta.

Štai kur atsiranda nacionalsocializmo priemonės
į žaidimą. Paskutinę valandą jie neleidžia baltajam
rasė išnyks artimiausioje ateityje. Pavadinkime
rasiškai gera, fiziškai ir dvasiškai sveika liaudies dalis, turinti visapusišką
„sveiko germaniško kraujo“ sąvoką; taigi visi nacionalinio matai

Socializmas, kuris skatina šią dalį, vadinamas
„sveikos germanų bendruomenės skatinimo priemonės“
kraujas“. Šios priemonės nacionalsocialistinėje Vokietijoje vykdomos
dviem kryptimis: pirma, jos užkerta kelią žalingam ir
antra, jie skatina naudingą.

Machine Translated by Google

Nacionalsocialistų santuokos įstatymas numato santuokos dokumentų pateikimą prieš santuoką. Tokiu būdu, žmonių labui, santuoka gali būti...

sveikas su įgimtais ligoniais arba sveikas su
būtų galima užkirsti kelią žmonėms, sergantiems užkrečiamomis ligomis. Kita vertus, labai palankių, beprocentinių santuokos paskolų siūlymas palengvina sveikų žmonių santuokas.

Šios ką tik paminėtos Nacionalinės priemonės
Tačiau socialistines valstybes visada lydėjo, dažnai
daugelį metų, panašiais SS matavimais.

SS karys yra atrenkamas ir auklėjamas tokiu būdu
kad jis nebendraus su rasiškai svetimais ar įgimtais ligoniais
kraujas net ir be šių įstatymų.

Tačiau ir kitose srityse SS rodo gerą pavyzdį, eidama naujais keliais iš anksto. SS skatina žmogaus grįžimą į natūralias gyvenimo sąlygas per...

daugybė nedidelių priemonių, pavyzdžiui: skatinimas
individualių namų statyba, kūno kultūra ir mankšta, vertingų šeimų
grąžinimas į žemę
skatinant naująją valstiečių bendruomenę ir pan. SS rodo per
jos tvarkos dėsniai ir jos pavyzdys, kelias palei
kuris gali sustiprinti Šiaurės šalių kraujo dalį
pasiekta. Panašūs ordinai jau egzistavo, išsibarstę po visą istoriją,
pavyzdžiui, Jomų vikingai
Baltijos jūra, Vokiečių Kryžiuočių ordinas rytuose ir

Machine Translated by Google

Vakarų Prūsija ir kt. Šie ordinai taip pat priimdavo tik vertingus, kovojančius vyrus, todėl jų pasiekimai buvo atitinkamai įspūdingi. Tačiau jiems trūko vieno dalyko:
jie apribojo savo įstatymus vyrams. Taigi jų vertingas kraujas nebuvo sąmoningai rūpinamasi. Tačiau galiausiai tai ir lemia, kad tauta dėl savo ateities ne tik išsaugo savo vertingų išteklių atsargas

kraują, bet ir jį padidina.

Todėl jau per
sunkiu kovos laikotarpiu 1931 m. SS suteikė memorialinį „Sužadėtuvių ir santuokos įsakymą“. Jame SS vyrui suteikiama pareiga pasirinkti žmoną pagal
pagal tas pačias gaires, kuriomis jis buvo priimtas į SS.
Tada žmona paimama į SS klaną. Štai ji.
privalo laikytis tų pačių principų kaip ir pats jos vyras.
Todėl ji džiaugiasi ta pačia garbe ir tuo pačiu aukštumu
pagarba.

Todėl SS stovi priešakyje kovoje už germanų kraujo išsaugojimą ir stiprinimą ir rodo kelią į sveikų žmonių ateitį.

stiprybė ir kultūrinis klestėjimas. Pirmasis – kūrybinis
SS darbas šioms kraujo idėjoms buvo
fiurerio pripažintas tuo, kad jis patikėjo
Reichsfiureris SS vokiečių liaudies sutvirtinimas.

Machine Translated by Google

Iš šio nacionalsocialistinių įstatymų laikymosi

kraujas ir rasė sukuria tvarką, kuri visiems laikams užtikrins ne tik Reicho apsaugą, bet ir nuties kelią į priekį visais svarbiais žmogaus gyvenimo klausimais.

gyvenimas. Jis tampa Europos likimo bendruomenės sergėtoju. Tačiau ypač germanus šis SS ordinas sieja per bendrą kraują. Su pasididžiavimu mūsų vaikų vaikai vieną dieną turėtų apie mus pasakyti:

„Jūs padėjote pamatus mūsų rasės Reichui!“

Machine Translated by Google

Kai šiandien keliauju po Vokietiją ir visur kitur
matau vaikus, mūsų mažą šviesiaplaukį jaunuolį, tada atpažįstu
mūsų judėjimo tikslas: siekti iš
dabartis į Vokietijos ateitį.

- Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

Paveldimumo srautas

Johanas Sebastianas Backas, didysis Leipcigo kompozitorius,
meistriškai grojo vargonais
Potsdame esanti Garnisonkirche, skirta Frydricho Didžiajam ir
jo pakviesti svečiai. Bachas išliejo savo sielą kaip
neaprėpiama jūra.

„Kas yra amžina, dieviška muzika, mokytojau! Kaip tu tai padarei?“
įgyti malonę?

„Mano proprosenelis buvo kepėjas ir muzikantas, mano proprosenelis
buvo gobelenų gamintojas ir muzikantas, mano senelis buvo miesto
dūdininkas...“
Veimare mano tėvas buvo Eizenacho dvaro ir miesto muzikantas, o
mano dėdė – to paties miesto vargonininkas. Beveik 300 metų
muzikantai su tuometiniu vardu...
Bachai gyveno Tiuringijoje ir Saksonijoje. Taigi šis bruožas
visada buvo perduodama.“

Machine Translated by Google

Aud ir Delila

Tai buvo tuo metu, kai norvegai apsigyveno Islandijoje.
ir išgyveno savo didvyrišką erą. Tai buvo maždaug vienas
prieš tūkstantį metų. Šiaurės vakarinėje salos dalyje gyveno vyras, vardu
Gisli, kuris buvo puikus žmogus. Tačiau jį niekino galingieji

žmonės, kurie jam pavydėjo, todėl jis klajojo aplinkui
be ramybės. Jo žmona Aud liko su juo, kai jam labai reikėjo, ir rūpinosi
juo be galo ištikimai. Tačiau Gislio priešai norėjo jį sugauti, todėl bandė

per apgaulę.

Jų vadovas nuėjo pas Audą ir tarė: „Noriu padaryti
susitarsime su tavimi. Aud, pasakyk man, kur yra Gisli, ir aš tau duosiu
300 markių sidabro. Be to, aš pasirūpinsiu...
santuoka tau, kuri yra geresnė už dabartinę.“

Ji atsakė taip: „Labiausiai neįtikėtina, kad
Man atrodo, kad tu man suorganizuoji tokią pat gerą santuoką, kaip ir
dabartinė. Bet tai tiesa: auksas yra našlės
geriausias komfortas, kaip sakoma. Leiskite man pažiūrėti, ar jūsų pinigai tokie pat geri.
gausu ir taip gerai, kaip sakote.“

Taigi jis supylė pinigus jai į kelius. Ji žaidė su
jį savo ranka, bet jis suskaičiavo ir parodė jai.
Gudrida, jos įdukra, pradėjo verkti.

Machine Translated by Google

Gudridas išėjo į lauką, nubėgo pas Gislį ir tarė jam:

„Mano globėja dabar prarado protą ir nori...“

„Išduok tave!“ Gisli pasakė: „Paguosk save, jei tik

mirtis man gresia tik iš Audio, man nereikia bijoti dėl savo

gyvenimas.“

Tada mergina grįžo namo ir nesakė, kur ji yra.

buvo buvęs.

Ejolfas buvo suskaičiavęs pinigus. Audas tarė: „Jūsų

pinigai jokiu būdu nėra blogesni ar prastesni, nei sakėte;

Ar dabar leisite man daryti su tuo, ką noriu?“

Ejolf mielai tai priėmė ir pasakė, kad jai tai užteks.

kaip ji pageidavo.

Aud paėmė pinigus ir įdėjo juos į didelį maišą. Tada

Ji atsistojo ir trenkė Ejolfui į nosį maišeliu

tokio kieto sidabro, kad jis tuoj pat apsipylė krauju.

Ji pridūrė: „Priimkite tai kaip savo patiklumą! Ir kiekvienas

ir nelaimė! Ar tikėjai, kad parduosiu savo

vyras tokiam niekšui kaip tu? Priimk tai kaip įžeidimą

ir gėda taip pat! Visą savo gyvenimą turėtumėte

prisimink, niekše, kad moteris tave sumušė – ir

kad net nepasiekei to, ko norėjai!

...Ir vyrai turėjo trauktis iš gėdos... (Tūlė,

VIII tomas)

Machine Translated by Google

Izraelyje gyveno vyras, vardu Samsonas, kuris
neįtikėtina jėga. Filistinai jo nekentė ir bandė
jį nužudyti. Kadangi jiems taip nepavyko, jie
bandė apgaule. Jie nuėjo pas jo meilužę,
vardu Delila, ir tarė jai: „Įkalbink jį išduoti
atskleisime jums jo didelės stiprybės paslaptį. Tada mes ją atskleisime.
jums po 1000 ir po 100 sidabrinių, kiekvienam iš mūsų!

Ir Delila nuėjo pas savo vyrą ir bandė atrakinti
jo stiprybės paslaptis, nes pinigai ją labai traukė
daug. Tris kartus jis jos vengė, bet galiausiai atskleidė
viską jai, nes jis ją labai mylėjo. Jis
pasakė: „Mano galvos plaukai niekada nebuvo kirpti. Jei taip būtų
perpjautas, tapčiau toks pat silpnas kaip ir bet kuris kitas vyras.

Kai ji sužinojo paslaptį, ji ją išdavė jam
priešai. Jie atėjo naktį, jam patikliai miegant.
Jie nukirpo jam plaukus, sugriebė jį, išdūrė akis,
ir nuvedė jį į kalėjimą.

Aud ir Delila – du pasauliai!

Machine Translated by Google

Ūkininkė: tautos paveldo perdavėja

Rieke Gehrmann

Pagal Ruth Geede eilėraštį

Kai Rieke Gehrmann buvo ištekėjusi, tik marškiniai
kartą, vieną rudens naktį, jos ir jos vyro
užsidegė tvartas. Liepsnas buvo galima matyti iš trijų mylių atstumo,
bet gyvuliams riaumojant, girdėjosi Rieke Gehrmann optimistiškas
balsas, kreipiantis į ją.
šeima: „Dėl ko skundžiatės? Mūsų namas yra
vis dar stovi, ar ne?“

Kai po metų visą regioną ištiko galvijų liga ir kartu didelė nelaimė,
Rieke Gehrmann...
jos pirmagimio sūnaus. Daugelis jos vertingų gyvūnų žuvo,
bet ji vis tiek sugebėjo paguosti savo vyrą: „Tai yra
iš tiesų stiprus smūgis, bet juk mes vis dar turime savo sūnų.“

Kai Rieke Gehrmann buvo ištekėjusi dvylika metų
metus, tuo pačiu metu puldama savo darbą ūkyje
metus ir metus su ta pačia nepalaužiama dvasia,
Kadangi tvartas jau seniai buvo atstatytas, ji tarė savo miesto
pusbroliams: „Atsipalaiduoti? Išeiti į pensiją? Pasiduoti? Niekada! Aš turiu septynis
sūnūs, kurie šaukiasi, kad būtų užauginti!

Karas prasidėjo, kai Rieke Gehrmann buvo keturiasdešimt. Treji iš
jos sūnūs tapo aukomis svetimuose mūšio laukuose, bet, visada išdidi
ir drąsi, ji visiems pasakė: „Mano

Machine Translated by Google

sūnūs mirė geriausia mirtimi, kokia tik gali mirti bet kuris žmogus – kovodami už savo fiurerį ir savo žmones.“

Kai Rieke Gehrmann sukako penkiasdešimt, mirė jos vyras, su kuriais ji dalijosi tiek daug džiaugsmo ir liūdesio per daugelį metų. Tačiau jis tapo per senas ir ligotas dirbti, ir jo mirtis jai atrodė tokia pat kosminio ciklo dalis, kaip ir visi kiti gyvenimo įvykiai, ir
Ji ištvėrė savo vienatvę su tvirtumu ir tikėjimu ateitis.

Neišvengiamai atėjo laikas, kai miestas ir pramonė pasinaudojo savo viliojančiomis gudrybėmis, priversdamos ne vieną vaikiną iš krašto palikti ūkį ir arti kaip gyvenimo būdą. Tačiau Rieke Gehrmannui pavyko išlaikyti ir atkurdama savo sūnums namus, kuriuose buvo mylimos ir puoselėjamos tikros vertybės. Dėl to visi jos gyvi sūnūs tapo ūkininkais kaip ir jų tėvas.

Net ir tada, kai Rieke Gehrmanno veido bruožai ėmė blėsti raukšlės ir išblukimas nuo sunkaus, bet turtingo darbo gyvenimo ūkyje, ji vis dar demonstravo širdies linksmumą, kuris bet kuri močiutė ilgisi gerai išauklėtų ir perspektyvūs vaikai. Ir jiems suaugus, kad padėti atlikti namų ruošos darbus, Rieke Gehrmann galėjo raskite vis daugiau laiko pasidalinti savo išmintimi su auganti karta jos namuose.

Machine Translated by Google

Tačiau vieną dieną ir Rieke Gehrmann gyvenimas baigėsi, ir mirdama ji tarė savo sūnums: „Aukso ir sidabro, berniukai, jūs nepaveldėsite, nes visos mano gyvenimo pastangos ir visos mano investicijos buvo skirtos jums ir...“
sodyba. Labai atsiprašau...“ Jos balsui timpant, prieijo vyriausias sūnus ir, laistydamas jos ranką ašaromis, sušuko: „Mama, visas tavo gyvenimas buvo skirtas mums ir mes didžiuojamės tuo, ką tu pasiekei.“
Tavo kraujas – tai mūsų tikrasis palikimas. Taigi mes, tavo ištikimi sūnūs, taip pat atliksime savo pareigą tęsti jūsų nemirtingas darbas“. Šie žodžiai buvo Rieke'o Gehrmanno

paskutinis džiaugsmas.

Machine Translated by Google

Jutlandijos mūšio didvyris

Mūšis baigėsi. Vandens fontanai griūva, tiršti dūmų debesys
slysta vandens paviršiumi.
Paskutinės 25 000 tonų šarvuoto koloso bangos
riedėti per jūrą, kurią išplakė
kriauklės.

Matomas mūšio sunaikinimas: „Liucovas“
guli priekiu giliai vandenyje; „Seydlitz“ yra
sąraše, dažai dega ant pakabinamojo variklio ir iš
didžiulis, smarkus dūmtraukio liepsnos nuolat kyla į viršų
kaip stiebas. Ant „Seydlitz“ sprogo sviedinys
iš galinio bokštelio ištraukė didelį šarvų lakštą. Šis raudonas-
pataikė į švytintį metalą, tada nukrito į bokštelį ant
šoviniai, kurie užsidegė ir liepsnojo. Karštis yra
neįtikėtina. Visas deguonis giliame bokštelyje buvo išgarintas
sunaikinta ir visi ten esantys mirę.

Liepsnos dega nuo septintojo denio
į šeštąją. Šoviniai saugyklose
Šeštame aukšte taip pat kilo gaisras.

Tiršti dūmų stulpai! Viskas įkaitusi iki baltumo!
užsakymas ateina per balso vamzdelį ir telefoną iš
komandinis denis: užtvindykite šaudmenų kambarius! Jei gaisras

Machine Translated by Google

pasiekus šaudmenų kambarius, visas laivas pakils į dangų! Jokių atsakymų. Visi žuvo! Ugnis pasiekia
penktas denis. Tos pačios liepsnos sukuria tokį karštį, kad
Plieninės sienos pradeda švytėti. Vėl siunčiami įsakymai:
„Potvynis! Potvynis!“ Visi laive žino: jei ugnis pasieks šaudmenų
saugyklas, „Seydlitz“ suskils į šipulius. Visi klausia: ar šaudmenų
saugyklos buvo išvalytos?
užtvindytas?

„Ne, atsakymo nėra!“ Dabar stovi 1400 vyrų.
uždaryti kambariai, kiekvienas laukia akimirkos, kai sprogs šaudmenų
kambariai ir jie bus susprogdinti į atomus. Niekas nedrįsta palikti savo
vietos; tai yra
sekundžių ir minučių baisiausio nerimo! Tada
Atvyksta siurblininkas Muelleris. Jis žino, kad yra
atsarginis potvynio vožtuvas ant galinio šarvuotojo denio.

Stovėdamas priešais šarvuotą denį, jis mato, kad
jis karštas ir įkaitęs. Šalia jo yra penki jūreiviai ir
katilininkai, norintys rizikuoti tuo pačiu žingsniu: „Mes negalime pereiti,
šarvuotas denis įkaitęs!“ Ir
Siurblio meistras mato, kad denis iš tiesų įkaitęs. Jis
žino, kad jų likimas bus nuspręstas per kelias sekundes.

Šalia jo – katilininkas su medinėmis šlepetėmis:
„Duok man savo medines šlepetes!“ Siurblys Miuleris užsimauna jas ant
batų ir skuba per šarvuotą namą.
denis.

Machine Translated by Google

Batai užsidega. Jis stovi priešais potvynį.

vožtuvą. Jis nori atidaryti paskutinį vožtuvą, kuris užtvindys šaudmenų kambarius – galutinį laivo išgelbėjimą – vienu griebimu! 1400 vyrų laukia šio griebimo, kuris bus

sprendžia gyvenimą ir mirtį. Siurblys-mechanikas Miuleris spokso į užtvankos vožtuvą ir mato: jis įkaitęs!

Ir jis sau sako: Tu vis dar stovi ant

„Seydlitz“, 1400 bendražygių vis dar gyvi po tavimi, tu

Privalai juos išgelbėti, rizikuoji pagriebti įkaitusį

vožtuvas! Siurblio meistras Muelleris – iš pradžių jis suriko, tada stipriai sugriebė ir pasuko – tada vėl sugriebė ir dar labiau suko, kol jo nuogi pirštai tiesiogine prasme...

virti.

Siurblys-mechanikas Miuleris išgelbėjo „Seydlitz“ ir

1400 vokiečių bendražygių!

Machine Translated by Google

Danijos nacionalsocialistų darbininkų partijos lyderis:

Adolfo Hitlerio vadovaujant

Fritsas Clausenas

Kai po pirmojo didžiojo karo suskambo taikos varpai, galingas gyvenimo troškimas, kuris buvo taip suvaržytas daugelį metų karo, vėl pabudo žmonėse.

Dabar viskas, ko buvo prarasta dėl to, karas turėjo būti išpirktas, o dabar viskas kurį sugriovė, turėjo būti atstatyta. Laiminga ateitis turėtų padėti pamiršti siaubų atmintį, o džiaugsmingas gyvenimo patvirtinimas turėtų nusausinti kančios ašaras. Tačiau atrodė, kad – kartu su daug drąsių ir gabių vyrų, kuriuos nuniokojo karas tolyn, ir kartu su daugybe stiprių moterų, kurias tai palaužė, – žuvo ir visa stiprybė, kuri turėjo sukurti šią ateitį.

Jaunuolis, kuris svajojo būti leistas pasirodyti savo jėgas, dabar vietoj to turėjo patirti nedarbo kančias. Vyrai, kurie stengėsi plėsti savo namų ūkį ir darbovietė turėjo pripažinti, kad užimtumas ir darbo užmokestis jau buvo įkeistas ir kad jie patys turėjo mokėti tą hipoteką. Seni ir ligoti žmonės, kurie tikėjosi jaunimo paramos ir pagalbos, ir stiprių vyrų, turėjo elgetauti, kad galėtų išgyventi badą nuo nepritekliaus ir vargo.

Machine Translated by Google

Karo kraujo praliejimas tęsėsi kruvinai
sukilimai ir kovos, kuriose tautietis stojo prieš
tautietis. Tarp jų kilo nauja neapykanta ir naujas priešiškumas
žmonės. Neigiančios ir griaunančios jėgos, kurios
karo metu pasiskelbė šeimininkais, bet ne
praranda savo meistriškumą net ir jam pasibaigus.

Laimės svajonė virto neramia medžiokle
pelno siekimui. Galingos ateities troškimas turėjo
kelią dienos reikalavimams. Bejausmė, gyvybę neigianti
piniginė galia buvo uždėjusi gniaužtus
žmones ir sukūrė iš gyvenimo patvirtinimo gyvenimo
nuovargio, kad nuolat augantis skaičius žmonių savanoriškai
baigė savo gyvenimą. Nejautri pinigų galia išaugino
taip pat nejaučianti ir gyvenimą neigianti karta, kuri -
užuot įsmeigę žvilgsnį į amžinybės gelmę
ir begalybė – sutelkė jį į žemišką, ribotą ir su žeme surištą
pasaulį ir taip nutraukė tiltą, kuris per amžiną kartų
grandinę juos jungė su amžinybe.

Su aklu lengvabūdiškumu ir neatsakingu abejingumu
Europos žmonės artėjo prie savo nuosmukio ir
sunaikinimas. Tai įvyko ne tik tose šalyse
kuris dalyvavo kruviname konflikte, ne tik
įvyko tarp nugalėtų žmonių, o ne
taip pat ir tarp tų, kurie nedalyvavo
visai kovoti.

Machine Translated by Google

Atsakingi valstybių vadovai ir žymūs politikai
nenorėjo matyti ir nutraukti plėtros
kurią visur neigiančios ir naikinančios jėgos
turėjo dominuojančią įtaką. Jie susidūrė su viskuo
prieš gyvybę nukreiptos ir ardomosios pastangos be jausmų ar veiksmų.

Valdovai tik stengėsi sudaryti įspūdį apie savo
savo nepakeičiamumą dalyvaudamas daugelyje
tarptautiniuose kongresuose ir konferencijose, kurios pažymėjo
pokario laikotarpiu arba aplankydami daugybę nenaudingų
parlamentinių derybų. Ir nors šios
parlamentinės derybos vis dar vyko,
neigiančios jėgos tapo neribotais šeimininkais
viena didžiausių ir turtingiausių pasaulio šalių.
Per lavonų kalnus ir neapsakomą kančią jie
pavertė realybe Friedricho Engelso žodžius, kad
„Visuotinis sunaikinimas yra pirmoji pasaulio sukūrimo sąlyga“
revoliucija“.

Iš imperijos, kurios pagrindinė forma kadaise buvo
sukurti Šiaurės vikingų dvasios, jie vėl ir vėl
paskelbė savo tikslu – troškimą užgesinti ir
sunaikink visa tai, ką ši dvasia ir kitos formuojančios jėgos
pasaulio, kurį sukūrė. Iš čia jie vadovavo
visų šalių komunistų partijų augimas, kurios, kaip jos pačios
informavo pasaulį savo pasaulinio karo metu
1928 m. kongrese buvo tik didelės, pasaulinės komunistų partijos
skyriai.

Machine Translated by Google

Čia jie suorganizavo Raudonąją armiją, kurios užduotis buvo smurtu sunaikinti žmonių unikalumą ir viską, kas buvo sukurta vertybių srityje dėl šio unikalumo įvairiose šalyse.

Ir netgi buvo priimtas jų pasiuntinys šiose šalyse, ir buvo suteikta galimybė valstybių vadovams supurtyti
šių pasiuntinių rankos, kurios vis dar buvo raudonos nuo
šių valstybių vadovų artimiausių giminaičių kraujas.

Tačiau lygiai taip pat, kaip Europos lyderis aklai ir neatsakingai susidūrė su šia įvykių raida, visose šalyse kilo prieš ją sukilusios jėgos. Daugelio tų, kurie bandė pakeisti šią įvykių raidą, vardai buvo pamiršti, o daugelis niekada nebuvo paminėti.

žinoti; už jų bandymus kovoti su sunaikinimu
per anksti įstrigdavo arba pasukdavo klaidingais keliais.

Taip galutinė pergalė buvo užkirsta kelią pergalingiems Vokietijos laisviesiems korpusams, nes tuometinė demokratinė-marksistinė Reicho vyriausybė, pasidavusi pasaulio demokratijų spaudimui, privertė juos nutraukti kovą.

Italijoje kilo galingas pasipriešinimas, kur kapralas
Benito Mussolini, kuris buvo sunkiai sužeistas per
pasaulinį karą, sukūrė fašistinį judėjimą kovai
prieš žlugimą.

Tuo metu, kai komunistinė Raudonoji Respublika turėjo
jau buvo paskelbta pietų Vokietijoje ir Vengrijoje, o sovietų valdžia, regis, buvo visiškai įtvirtinta

Machine Translated by Google

Rusijoje jis surinko savo fašistinius kovinius darinius ir vadovavo juos į Romą, kur jis buvo paskirtas ministru pirmininku Italijos karaliaus. Atkuriant stiprią ir energingą valstybę, Musolinis sugebėjo sutelkti savo žmones iš daugelio partijų ir prarajų, kurios buvo

suplėšė jį į gabalus. Jo tikslas buvo vėl pažadinti stipriuosius didžiosios senovės Romos valstybės kūrimo pajėgos. Jis matė pasaulinio kapitalo ir marksizmo bendradarbiavimas bei jo poveikis didžiosiose slaptose masonų ložėse.

Vokietijoje Adolfas Hitleris kovojo su tais pačiais priešais ir jų bendra žydiška kilme. Jis tęsė iš idėjos, kad žmonių gyvenimo turinys turi būti regeneruotas.

Jis davė vokiečiams užduotį apmąstyti tai, originali stiprybė.

Jis pažadino šią stiprybę visuomenėje, kurios pagrindinė stipriąsias puses jau giliai užkasė ardomosios jėgos... tautoje, kurioje visi jau stojo prieš visus kitus... valstybėje, kurios pamatus jau supurtė neišvengiamas komunizmas

revoliucija. Jo naujai pažadinta liaudies stiprybė buvo toks stiprus, kad ne tik sutriuškino ardomąjį jėgas jo paties tautoje, o tai taip pat galėtų sunaikinti juos visur, kur jie grasino Vokietijai ir Europai iš kitų šalių.

Machine Translated by Google

1936 m. ispanai siekė sustabdyti komunistinį naikinimą ir raudonąsias žudynes, kurios kamavo šalį, būtent Adolfo Hitlerio Kondorų legionas kartu su ispanų ir italų sąjungininkais galėjo užtikrinti pergalę. Adolfas Hitleris ne tik pažadino savo žmones suvokti sprendimo būtinybę daugelį to meto reikalavimų; jis privedė prie amžinųjų gyvenimo reikalavimų pripažinimo. Jis vėl pažadino savo tautoje svajonę ir troškimą keliauti laiku ir erdve; jis pažadino valią suteikti šiam gyvenimo požiūriui formą laiko ir erdvės viduje. Jis žinojo, kaip arti žmogus yra prisirišęs prie savo klano ir kaip tikrumas slypi būtent čia, kad galėtų nutiesti tiltą į ateitį. Jis žinojo kad šis didžiojo kraujo stebuklo pripažinimas – ryšys ir paveldimumas veda į įžvalgą į tą dieviškąjį įstatymą, kuris lemia gyvenimą ir yra aukščiausia jo išraiška kiekvienos žmonių bendruomenės.

Dėl šio pripažinimo Adolfo Hitlerio pašaukimas išaugo daug daugiau nei vien vokiška misija; jis yra toli daugiau nei vien tik Europos žemių gynėjas bendrąja prasme. Jis yra didysis atradėjas ir architektas europiečiai, ir, be kita ko, tie, kurių kraujo giminystės ryšiais jis pats taip dažnai stipriai patiria stresą.

Machine Translated by Google

Taigi jo misija galioja ir Danijai.

Danijos vystymasis nė kiek nesiskiria nuo
kaip ir kitose Europos šalyse, o jei Danija
priklauso toms šalims, kurios Pirmojo pasaulinio karo metu
Karas uždirbo pinigus, kaip ir pokario laikotarpis čia,
savo žymę suteikė nedarbas, ekonominės krizės,
jų bankrotai ir priverstiniai aukcionai, socialinis poreikis,
augantis nusikalstamumas ir savižudybių skaičius, mažėjantis gimstamumas.

Ar ir šioje šalyje buvo bandyta tai užtvenkti?
vystymasis. Vienas bandė pakeisti įstatymus tame
steigti naujas politines partijas, kurių tikslai ir keliai buvo pamiršti;
bandyta sugriauti senąsias
vakarėlius; bet vyrai, kurie tai padarė, mirė skurde
ir pamiršta.

Vienas sukūrė judėjimus ir ruošė masinius
būsenų transformacijos, tačiau negalėdamas
pašalinti neigiančias ir griaunančias jėgas ir be jų
gebėjimas užkirsti kelią tokiam pačiam sunaikinimui
Danija, kuri buvo suplanuota europiečiams,
jei Adolfas Hitleris nebūtų sutriuškinęs šių pajėgų.

Tačiau jei Danija vėl patirtų nacionalinį
pabudimas, tuomet jo negalima priskirti vien tik
išorinė gynyba, kurią mums sukūrė Adolfas Hitleris,
taip pat prieš griaunančias jėgas – veikiau prieš šį didįjį
misija – parodyti ir mūsų žmonėms kelią į kolekciją
savo pradinių verčių.

Machine Translated by Google

Mūsų laikams jis yra vienintelė įsivaizduojama jėga, galinti Danijoje iš Ymiro negyvo kūno suformuoti Odino figūrą, kad ir dvasia, ir valia rastų bendrą išraišką prieinamoje figūroje. Jis ne tik parodė mums, danams, kelią atgal į didvyriškos eros žemišką gyvenimo suvokimą, bet ir atvedė mūsų jaunimą į...

nauja kova su pasaulio priešu tame kare
teatras, kuriame kadaise galingos dangaus jėgos mums padovanojo nacionalinį simbolį – Dannebrogą. Jis taip pat pažadino mumyse tikėjimą, kad vėl gali atsirasti gražių meno ir architektūros kūrinių, panašių į tuos, kurie vis dar liudija apie mūsų tautos siekius erdvėje.

ir į savo sapną laike – priešingai nei tie gyvenimo –
neigiančios ir mirusios pabaisos, sukurtos mūsų tuštumoje
laikas.

Tik šių didelių gyvenimo pastangų dėka mes, danai, vėl galime pasiekti tą tiesų, džiaugsmingą ir aktyvų gyvenimą čia, žemėje kurį dainuoja Grundtvigas, ir vėl žengti mūsų kilmingųjų tėvų stačiu žingsniu, vėl gyventi su ta pačia vertybe pilyje ir trobelėje, ir vėl matyti akimis, kurios buvo
sukurtas žvelgti į dangų, pabusti dėl visko, kas gražu
ir puiku čia, apačioje, ir vis dėlto artimai su
gilus ilgesys ir kupinas amžinybės spindesio.

Machine Translated by Google

Didysis norvegų poetas Henrikas Ibsenas rašė savo draugas, Šlėzvigo-Holšteino rašytojas Strodtmannas, apie vidinę Skandinavijos ribą su naujai iškilusia Vokietijos Reichas:

„Aš skandinaviška žmoniją vertinu tik kaip tarpinis etapas link visos didžiosios sąjungos Germanų gentis.

„Jei pagalvočiau, kad mes vis dėlto stovėsime vietoje su... izoliuotoje Skandinavijos visuomenėje, tada niekada daugiau to nedaryčiau įdėjau savo plunksną, kad reklamuočiau šį dalyką.“

Machine Translated by Google

Metų laikų posūkis, likimo posūkis

Liepsna dega iki liepsnos, kol užges,
Ugnis gauna gyvybę kaip ugnies sėkla –
Žmogus irgi perduoda kibirkštį.
Liaudies liepsna niekada neužgęsta.
- Iš Edos

Milijonus ir milijonus metų mūsų planeta buvo skrieja aplink saulę, aplink viso gyvenimo motiną mūsų žemė.

Bet tik per matymą, ieškojimą ir supratinga šiaurės žmogaus dvasia padarė kilnų, amžiną Saulės sistemos tvarka patenka į sąmonę žmonija.

Vasaros ir žiemos saulėgrįžų metu jie atpažino negailestingą „mirk ir tapk“ dėsnį ir jį patvirtino su iššaukiančiu priėmimu.

Sekmadieniai buvo jų šventės, bet saulėgrįža buvo šventa juos. Vasaros saulėgrįžos naktimis jie užsiliepsnodavo ugnis aukštumose kaip gyvenimo valios ir kūrybiškumo ženklas valia priešinsis nakties ir neigimo jėgoms.

Jiems žiemos saulėgrįža – su nuolat grįžtančia šviesa – buvo kovos amžinybės simbolis.

Machine Translated by Google

Taigi jie sutvarkė savo gyvenimą pagal
dieviškoji tvarka. Šiame tikėjime jie nešiojo saulės ženklą –
svastiką, kaip jų šventą simbolį.

Su šiuo tikėjimu ir po šiuo ženklu indogermanų
Žmonės į istorijos šviesą įžengė prieš 5000 metų.

Kad ir kur jie keliautų tolimoje kelionėje, chaosas
atsitraukė nuo įsakymo, žemė suklestėjo ir
vaisingumas ir pjūtis palaimino jų kelią.

Ar jie prasiskverbė į tolimus stepius
šiaurės Rusija kaip žmonių tvarkos fakelų nešėjai arba
susikūrusios valstybės Azijoje, ar jos daugiausia dainavo
gražios dainos šviesai kaip arijų persų, arba kaip
Helenikai įžiebė olimpinę ugnį, nesvarbu, ar jie šventė
Nenugalimojo žmogaus šventė Romos senate
ir iš čia sukurti pasaulinę imperiją; kur jų
degė laužai, likimas pasikeitė iš tamsios nakties į
giedra diena.

„Žmogus irgi perduoda kibirkštį. Liaudies liepsna niekada“
išeina.“

Jaunimas tęsė senovinius papročius
saulėgrįžos ugnis jų kelyje, karta po kartos,
kaip šventosios tvarkos ir kultūros šviesos nešėjai.

Germanų tauta įžengia į istoriją.

Machine Translated by Google

kimbriai ir germanai, vandalai ir švabai, ir
daugelis kitų germanų genčių naujų žemių įsigijimo laikotarpiu pradeda
naują, spindinčią erą.

Per daugiau nei tūkstantį metų trukusią kovą
besikuriantis germanų žmogus kovoja su netvarka ir griovimo jėgomis
Europoje.

Jo gimtoji valstietiška jėga iš pelkių ir pirmykščių miškų sukuria
Europos laukų turtus. Iš
kūrybingo germano žmogaus dvasinė stiprybė kyla
virš viso to, Europos kultūros viršūnė. Tačiau tik didvyriška germanų
karystės didybė gina Europos gyvybės bendruomenę lemiamose kovose
prieš
nuolat puolančios klajoklių liaudies masės Artimųjų ir
Vidurinė Azija.

Ištikimas šiai lemtingai tradicijai, stipriausiai ir vieningiausiai
šiaurietiškosios-germaniškos žmonijos jėgai ,
Reichas šiandien vadovauja negailestingai egzistencijos kovai už
Europos gyvenimas.

Tvirtai vadovaujant Ducei, Italija apima
pietinis žemyno flangas atkaklioje kovoje: dėl
šiandien tamsos jėgos vėl sukilo prieš
žmonijos kultūros valios nešėjai.

Apakinta anglosaksų plutokratija
jo šokis aplink auksinį veršį išduoda jo garbę
savotiško germaniško kraujo.

Machine Translated by Google

Sugadintos žydų bolševizmo nuodų, masės
Milijonai sovietų kovoja aršią kovą už pasaulį
revoliucija, dėl žemesniųjų sukilimo.
Esant griežtiems gamtos dėsniams, galiai
šviesa pašaukta sprendimui prieš amžinybės siaubą
naktis.

Dieną ar naktį –
Gyvenimas ar mirtis –

Liepsnojančiomis liepsnomis mūsų protėviai patvirtino galią
šviesos ir gyvenimo.
Ir liepsnoti turėtų ir mūsų, jų liepsnos
palikuonys.

Machine Translated by Google

Vasaros saulėgrįža 1941 m.!

Niekada istorijoje nebuvo tokios didžiulės kariuomenės jėga, susirinkusi per saulėgrįžą lemtingam mūšiui giedrą 1941 m. birželio 21/22 d. naktį.

Šventas rimtumas apėmė visus, kurie atpažino, kas tai buvo apie: arijų kraujo egzistavimą ar nebuvimą ir taigi ir pačios Europos kultūros. Nuo Arkties jūros iki Juodoji jūra, vokiečių ir jų sąjunginiukų kolonos armijos sutriuškino priešo mases. Siaubingas paveikslas apie mirtiną pavojų, kuris grėsė žmonėms Europos dalis tapo matoma:

Milžiniškos priešiškos masės nesuskaičiuojamose sovietų armijose, su milžinišku ginklų arsenalu buvo pasiruošę pulkite į Europos širdis, kai smūgiai Vokietijos ginkluotosios pajėgos juos sutriuškino.

Po pirmųjų pergalingų Balstogės ir Minsko mūšių vyko kovos Saloje, Smolenske ir Ukrainoje šokiruojanti žinia buvo aiški, kad pasaulis niekada nebuvo anksčiau matęs tokį dalyką.

Kas buvo sutelkta prieš Reichą ir Europą buvo milžiniška kraujo ištroškusių ir prastesnės lyties asmenų gauja, bet užsispyrę – padarai.

Machine Translated by Google

Jei Čingischano hunai ir raiteliai būtų
žmonijos rykštė, kuri apėmė visą Europą, o vėliau
šios kovos didvyriškasis Europos jaunimas žvelgė į
klastingas sistemingai brutalizuoto ir žvilgsnis
animalizuotas monstras.

Rusija, tu gera ir graži žemė, tokiose rankose!

Istorijoje buvo bandyta keturis kartus
integruoti šią didelę šalį į Europos sferą
kultūra.

Pirmieji kultūros nešėjai buvo indogermanai
žmonių. Jų kūrybinį darbą liudija ir šiandien
jų šiaurietiški pastatai (akmeniniai piliakalniai), ir jie išliko
jų pilkapiuose kaip amžinas paminklas.

Tačiau jų jėgų neužteko nuraminti
laukinės liaudies masės didžiulėje erdvėje.

Po tūkstančių metų, antrajame amžiuje prieš Kristų,
nauji Europos moralės ir kultūros pasiuntiniai
įsiveržė į teritoriją tarp Diepro ir Dniestro.

Jie buvo germanų tauta iš liaudies šeimos
Gotai.

Vėlgi germanų žemvaldžiai ir kariai
užkariavo plačiosios žemės nekultūrą. Stengdamasis
daugelį amžių jie plėtė didžiąją imperiją
Gotai nuo Baltijos jūros iki Juodosios ir Juodosios jūros krantų

Machine Translated by Google

Kaspijos jūra su plačiai išsibarsčiusia, nepriklausoma
gyvenviečių centrai.

Atrodė, kad žemė buvo iškovota europiečiams
gyvenimo bendruomenė.

Tačiau šiuo laikotarpiu rasių maišymasis Romos imperijoje
pasaulinė imperija jau buvo įgavusi grėsmingas formas.

Ir vėlgi, germanai nebuvo skaičiumi
pakankamai stiprus – ir nepakankamai sąmoningas
jų bendros jėgos galimybės –
vienu metu žengti prieš Romą ir pridengti jų
rytinis flangas prieš Azijos liaudies mases.

Taigi ši gotų imperija tapo puolimo auka
Hunai IV amžiuje.

Vėl šią plačią žemę apgaubė naktis ir gili tyla.

Praėjo šimtmečiai.

Tačiau tada šiaurietiška ugnies dvasia išvedė naujas gentis
reikšmingam kūriniui.

Dar nepasibaigus didžiųjų germanų laikams
naujų žemių įsigijimas, apie 860 m., vikingai iš
šiaurė įsiskverbė į neišpirktą žemę ir sukūrė
Vikingų valstybė.

Novgorodas ir Kijevas tapo šios imperijos sostinėmis.
ir svarbiausius ekonominius centrus.
laukai vėl davė vaisių, klestėjo žemės ūkis ir prekyba.

Machine Translated by Google

Turtingos Rytų ir Artimosios Azijos žemės ir
Europos žemės papildė viena kitą intensyvia prekyba šioje natūralioje gyvenamojoje erdvėje.

Tačiau kilo nauja sunaikinimo audra
tolima pilka plačių Azijos stepių spalva:

Čingischanas išplėtė savo galingą Mongolijos imperiją
nuo Ramiojo vandenyno iki Silezijos. 1224 m. Kijevas buvo
užkariauta. Ir kai jo armijos žygiavo link
pietuose ir vakaruose, šio daug žadančio kūrinio šviesa
Vikingai buvo užgesinti.

Jo kraujo likučiai buvo įsigėrę į
Slavų populiacija. Šimtmečius žemė vėl miegojo
bekultūriškumo prieblanda.

Apie 1700 m. Rusijos didikas, o vėliau ir caras,
Petras Didysis bandė valdyti Rusiją europietišku būdu. Tačiau dėl
pernelyg didelio skaičiumi
maža kūrybinė jėga – vokiečiai iš Baltijos šalių ir
taip pat iš Švedijos, žinoma, ilgainiui buvo neįmanoma suteikti šiai
milžiniškai šaliai tvirtos vadovybės
valstija.

Bandymas truko du šimtmečius. Tačiau ši būsena
liko negyvu fasadu. Už jo slypėjo
dešimčių etninių grupių beformiškumas, kuris buvo sumaišytas į
spalvingą mišinį per liaudies
klajonės iš Azijos Europos link.

Machine Translated by Google

Šis liaudies mišinys, paveiktas laukinės gamtos stepių rasės per visą savo istoriją buvo draskomos tarp kultūros ir kultūros nebuvimo, tarp disciplinos ir nedrausmę ir tarp nuolankaus pamaldumo bei bedieviškumo. Tai buvo tinkamas nužudymo ginklas amžinybei Žydas prieš Europos arijų-šiauriečių žmogiškumą.

Dėl Rusijos valdančiųjų kruvinos aukos pasaulinio karo sluoksniai, kelias į subžmoniškumą ir žydai buvo atviri, todėl bolševizmas galėjo triumfuoti 1917 m.

Likęs šiauriečių kraujas buvo iššudytas, ir Europos kultūros užuomazgos buvo panaikintos.

Šios žydų nelaimės aukomis tapo daugybė milijonų žmonių. Bolševikų [1] intoksikacija.

Kas tada nutiko Rusijoje, galima tik iliustruoti su gyvūno pavyzdžiu:

Atsirado mūsų naminiai augintiniai – daugiau ar mažiau daug prieš kartas – iš laukinių gyvūnų veisimo priemonės.

Jei kas nors leis jiems vėl tapti laukiniais keletą kartų arba atiduos juos į blogas rankas, jie bus jų laukinumas tampa dar labiau draskomas ir keistesnis nei jie buvo savo natūralioje laukinėje gamtoje.

[1] tarp žodžių „bolševikas“ ir „apsvaigimas“ yra trumpas nejskaitomas žodis Karlo Hamerio tekste.

Machine Translated by Google

Pagal šį principą, vadovaujant žydams, rusai buvo tyčia įplakti į
gaujų laukinumas.

Tai įsivaizdavo velniškasis žydų demonas,
galinga milijonų azijiečių gauja, priversta laukinių, turėtų plyšti
atskirai nuo Europos žmonių.

Tik bedvasiame pasaulyje, atimtame iš šiaurietiškos-germaniškos kalbų
žmonės, ar Judėja tikėjo, kad įmanoma pasiekti šią tamsą
pasaulio meistriškumas.

Turime pavyzdžių iš pastarojo meto
išprievartavo Lietuvos, Latvijos ir Estijos pasienio valstybes.

Nuo 1940 m. birželio mėn. sovietai ne tik sunaikino
visus arijų valdančiuosius sluoksnius, nužudydami dešimtis
tūkstančiai šio proceso metu, bet Lietuvoje ir Baltuosiuose
Rusijoje tai taip pat prasidėjo, tiesiai prie Vokietijos sienos
Reichas, apgyvendinti kirgizus, kalmukai, totorius ir jų narius
kitų klajoklių genčių.

Europa turėjo tapti klajoklio tauta, ir jos
turtingas kultūrinis kraštovaizdis po plėšikaujančio puolimo
taptų dykuma be žmonių.

Lemtingiau nei bet kada anksčiau, Europa stojo prieš
prieš seną užduotį kovoti su pajėgomis
sunaikinimas.

Lygiai taip pat, kaip Europos žmonės didžiojo istorinio laikotarpio metu
praeities sprendimai, vadovaujant

Machine Translated by Google

Germanų vyrai, pasiryžę gintis nuo
bendras priešas, tad žygiuokite ir šiomis dienomis, geriausi
dalis Europos jaunimo Reicho pusėje link
pergalė ir likimo posūkis.

Niekada anksčiau istorijoje germanų tauta
turėjo tokį puikų lyderį, kokį turime šiandien
laimė turėti.

Tačiau šios kovos tikslas yra galutinis
amžino pavojaus iš rytų įveikimas.

Ką indogermanai, gotai ir vikingai
nepavyko pasiekti ilguoju laikotarpiu, tai dabar turi būti
priimtas sprendimas ir užtikrintas visiems laikams.

Daugiau nei prieš tūkstantį metų vikingai sukūrė
jų tvarkinga imperija Novgorodo apylinkėse ir
Kijeve, didvyriškai ir savarankiškai.

Toje pačioje srityje šiandien kovoja – su ta pačia drąsa
ir Vokietijos ginkluotųjų pajėgų sudėtyje – a
Germanų divizionas, vadinamas vikingais
pasididžiavimas dėl Europos likimo posūkio.

Machine Translated by Google

Kenterberio arkivyskupas, primatas

Anglijos bažnyčia 1936 m. gruodžio mėn. pareiškė:

„Aš perspėju apie bedievystės pavojų. Tai tik pernelyg gerai žinoma, kad Sovietų Sąjungoje didelis žmogus bendruomenę ryja agresyvus bedievystė ir antikrikščioniški mokymai klasių kova. Reikia būti budriems, kad būtų išvengta kad ši dvasia neprasiskverbtų ir į anglų žmones.“

1941 m. liepos pabaigoje:

„Gedėdamas dėl aukos, mane giliai sujaudino Rusijos žmonių didinga drąsa ir stiprybė, kurie kovoje su fašizmu iškelia civilizacijos vėliavą. Esu įsitikinęs jūsų galutine pergale.“

Machine Translated by Google

Germanų meilužė

iš Gislasagos

Dabar Aud Vesteinstochter tapo žmona Buehl.

ir kartu su Asgerdu aplenkė ūkį. Šešiasdešimt galvų

Garde stovėjo galvijų. Netrukus žmonės pastebėjo, kad iš visų Islandijos

moterų ji neabejotinai buvo pirmoji rūpestingumu ir gabumais.

iš jos elgesio buvo galima atpažinti jos sumanumą ir

darbštumą ir jos patirtį daugelyje sričių.

Tačiau taip pat buvo parodyta, kad ji niekada netapo arogantiška.

Labiau nei visos kitos moterys, ji buvo teisinga ir draugiška

jos pavaldiniai, ir ji taip pat buvo dosni.

Gisli Thorbjoernson dažnai nesąmoningai šypsojosi, kai

Jis pamatė Audą darbe; jis sušilo ir tapo laimingas

su mintimi, kad ji tapo jo žmona. Jo santuoka

su ja buvo ramus, šiltas gyvenimas kartu, abipusis rūpestis

ir kuriant klano stiprinimui.

Išoriškai šio gilaus ryšio nepastebėjome daug:

nes Gisli ir Audas savo jausmų išraiškose buvo santūrūs ir santūrūs,

kaip ir buvo išmokę iš savo

protėviai pagal tikrą germanų manierą.

„Uždėti rankas ant kelių reiškia uždėti jas ne ten, kur reikia!“, – dažnai

sakydavo Aud, juokdamasi iš savo jaunų tarnaičių. O jaunos tarnaitės

parausdavo, jei Aud

Machine Translated by Google

pagavo juos svajojančius, o tada jie dirbo su
dvigubas entuziazmas. Iš pradžių tikriausiai tas arba anas
niurzgėjo, bet niurzgėjimas greitai liovėsi.

Kaip galima nedirbti, kai pati žmona...
rodyti kaip gerą pavyzdį.

Aud atsikėlė gerokai prieš aušrą, kad paruoštų varškę ir
kepti duoną.

Buehle buvo daug bendrabučio gyventojų; visi norėjo
kad taptų pilnas.

Ir kaip gerai Audis Vesteinstochteris mokėjo
ruoškite maistą!

Mažoji virtuvės tarnaitė Hrefna noriai jai padėjo.

Po ankstyvo darbo atsirado kiti darbai.

Kai vyrai pasirodė salėje, jau buvo
ant stalo garuojanti valgio košė ir aromatas
šviežiai iškepta duona, pripildyta plačios erdvės.

Aud ragino juos prisidėti. Juokai sklido tarp žmonių.

Taip, vyravo gera abipusės laimės dvasia
Buehl!

Vienas džiaugsmingai ėmėsi kasdienių darbų, ir kiekvienas džiaugsmingai
pradėta užduotis vyksta sėkmingai.

Lauko darbai buvo padalinti tarp ūkininkų,
bet namuose Aud ir Asgerd prižiūrėjo užduotis
tarnaičių, šveitimo ir valymo, duonos kepimo
ir midaus bei maisto ruošiniai.

Machine Translated by Google

Vasarą buvo skinamos uogos ir sodo augalai rūpintis – žiemą moterys verpdavo ir audė.

Iš po Aud išlindo gražūs, spalvingi drabužiai. įgudusios rankos. Kiti nustebę pamatė, kaip ji traukė auksinis siūlas po auksinio siūlo per raudoną šilką šventinę aprangą. Kartais ji nukreipdavo savo žodžius į tarnaites ir liepkite joms papasakoti jai apie savo tėvynę, apie tėvus ir brolius bei seseris.

Jos gerai sutarė, tarnaitės ir jų šeimininkė. Dažnai Hrefna, Thorgardas ir Vigdis kalbėjo apie tai, kaip kitaip tai buvo Bruehl nuo Audio Vesteinstochterio laikų ten vadovavo ir administravo kaip žmona.

Machine Translated by Google

„Iš šio vyro tikiuosi stiprybės; jis išlaiko
įstatymo orumą. Bet moteris valdo tik malone.“

- Friedrichas Schilleris

Machine Translated by Google

Vaikas ir santuoka

Friedricho Nietzsche's

Esate jaunas ir trokštate vaiko bei santuokos.

Bet aš tau sakau: ar tu esi žmogus, kuris turėtų trokšti vaikas?

Ar esi nugalėtojas ir save įveikęs,

Jutimų valdovas, tavo dorybių valdovas?

Taigi, aš tavęs klausiu.

O gal gyvulys ir geismas kalba iš troškimo?

O gal vienatvė? O gal nepasitenkinimas savimi?

Noriu, kad tavo pergalė ir tavo laisvė trokštų vaiko.

Turėtumėte pastatyti gyvą savo pergalės paminklą ir tavo išsivadavimą.

Turėtum kurti toliau nei save. Bet pirmiausia, man, tu pats turi būti pastatytas, tiesus kūnu ir siela.

Turėtumėte daugintis ne tik į priekį, bet ir aukštyn!

Tegul santuokos sodas jums padeda tai pasiekti.

Machine Translated by Google

[PAVADINIMĄ PRIDĖJO REDAKTORIUS]

Vokiečių mintis

Kurtas Eggersas

Vokiečių mąstymas nekuria nerealistiškų teorijų ir viltis stebuklų, o ne vertina žmogų pagal jo svarbą bendruomenei.

Jis lygina individo gyvenimą su kito gyvenimu visa liaudies masyvas.

Jis matuoja dabartį ateities matu dabartis.

Taigi individo vertė tampa maža prieš bendruomenės didybę.

Taigi asmenybės vertė tampa didelė atsižvelgiant į jo pavyzdinį poveikį bendruomenei.

Machine Translated by Google

Tėvo prašymas

SS biuras gavo tokį laišką iš
sunkiai sužeisto olandų esesininko tėvas:

„Middelburgas, 1941 m. rugsėjo 24 d.

„Patvirtinu, kad gavau jūsų laišką ir dėkoju už jį.“
15-ojo laiškas th šio mėnesio. Galiu pranešti, kad gavau laišką iš
sūnaus, kuriame jis pranešė, kad jo kairė akis taip pažeista, jog jis
nebegali
daugiau su juo nematyti.“

„Tačiau jis linksmas ir linksmas. Vėl ir vėl jo laiškuose skaitau, kad
kaina, kurią jis sumokėjo už savo...“
fiureris, nėra per aukštas. Tačiau jo laiškuose pastebiu vieną baimę ir
vieną prašymą: baimę būti pripažintam netinkamu
pareiga. Jo noras – toliau kovoti už Europą
regeneracija.“

„Mano sūnus Hansas turi tik vieną norą: nebūti atleistam iš darbo.“
bet toliau kažkur atlikti savo pareigą kaip kareivis.“

„Mūsų noras būtų, kad Hansas būtų čia atostogų metu.“
trumpas laikas. Tai, kaip mūsų Hansas yra iškirstas, yra blogiausia, kas
kas jam galėtų nutikti, būtų atleistas iš darbo
netinkamas tarnybai. Todėl prašau jūsų padaryti viską,
siekiant to išvengti“.

Machine Translated by Google

Iš korpuso dienos įsakymo

vadovaujančio generolo

Po vieno iš įnirtingiausių mūšių šiaurės rytų fronte
Jelnjos, 1./SS motociklų „Foerster“ grupės
batalionas, kurio misija buvo saugoti kuopos
kairysis flangas - buvo rastas taip:

Grupės vadas SS-Unteršarfiureris Foersteris su
jo ranka ant paskutinės rankinės granatos detonacijos žiedo,
šauta į galvą.

Pirmasis šaulys, SS rottenfiureris Kialberas, su
kulkosvaidis vis dar prie jo peties ir šūvis į
statinė, šauta į galvą.

Antrasis šaulys, SS-Sturmmann Buschner, ir trečiasis
šaulys, SS-Schuetze Schyma, žuvo savo apkasuose.

Solo pasiuntinys SS-Sturmmann Oldeboershuis,
klūpodamas negyvas prie savo aparato, ranka ant jo
vairas, krintantis tą akimirką, kai jis buvo
turėjo priimti paskutinę žinutę.

Vairuotojas, SS-Sturmmann Schwenk, žuvo savo vietoje.
lapės urvas.

Iš priešo matė tik vienas negyvą – gulintį pusiau
apsukite grupės poziciją – rankinės granatos viduje
diapazonas.

Machine Translated by Google

„Gynybos“ sąvokos pavyzdys! Su pagarba!
mes stovime prieš tokį didvyriškumą!

Pasiūliau, kad šie vardai būtų paskelbti
Vokietijos armijos garbės puslapis.

Machine Translated by Google

Neutralumas ir germanų pastangos

„...ir tai aš aiškiai sakau – noriu žinoti ir girdėti“
nieko neutralumo... jei pasieksiu sieną, jūs privalote
skelbk save šaltu ar šiltu, nes Dievas kovoja prieš
velnias čia. Jei nori, kad laikyčiausi Dievo, tai ateik
man. Bet jei tu labiau nori laikytis velnio, tai tu
tikrai turi kovoti prieš mane. Tertium non dabitur,
Trečio varianto tikrai nėra. Koks daiktas?
Ar tai – neutralumas? Aš to nesuprantu.“

- Gustavas II. Adolfas, Švedijos karalius, Georgui Vilhelmui Brandenburge, 1630 m.

Šiomis savaitėmis ir mėnesiais sprendžiamas Europos likimas ateičiai. Germanų savanoriai su sveiku instinktu iš mūsų žemyno germanų žemių.

nusprendė kovoti Reicho pusėje. Anapus
kad ištisos tautos drąsiai susirinko kovai už Europą, net ir tie, kurie nėra tiesiogiai susiję su vokiečių tauta, bet yra artimai su ja susiję.

su ja susiję kaip kaimynai arba per bendrą istoriją.

Kita vertus, buvo ir yra valstybių, kurių
pozicija iš pradžių nebuvo aiški. Jie skambino ir skambina
patys yra „neutralūs“.

Machine Translated by Google

Laikui bėgant paaiškėjo, kad net ir

bespalvis šių kitų požiūris nebuvo visiškai toks
neutralus, kaip iš pradžių atrodė; nes kai viskas pasidarė rimta, jie
iš dalies nusprendė Anglijos ir žydų naudai , taigi ir prieš
Europa ir jos naujoji tvarka. Valdantys plutokratiniai sluoksniai
iš šių „neutralių“ žmonių niekada iš tikrųjų negalvojo
likdami neutralūs. Jie jau tai padarė gerokai prieš
prasidėjus karui, atsisakyti savo nacionalinio suvereniteto
tuo, kad jie pirmiausia perdavė savo teritorijas
Reicho priešų dvasinę pažangą; t. y. jie atsisakė savo naujienų
tarnybų, spaudos ir radijo bei toleravo sąjungininkų
šnipinėjimo organizacijas.
„neutrali“ žemė.

Garbė, pasididžiavimas ir nepriklausomybė – ką šie dalykai reiškė?

bjauru jiems, jei tik jų pilni indai liktų nepažeisti!
Kita vertus, kaip tie vyrai gali didžiuotis...
moterys, kurios, nepaisydamos visų persekiojimų,
jau tada patvirtino naujųjų idėjas
tūkstantmetis tose žemėse!

Bet tai, ką jų ideologiniai oponentai ten vadino
neutralumas, geriausiu atveju buvo saviapgaulė. Tačiau paprastai
tai buvo bandymas gudriai apgauti Reichą ir
jų pačių žmonės. Nė vienas iš jų vielos traukėjų netikėjo
ilgalaikė šios iliuzinės politikos sėkmė. Jau seniai
jie sukaupė drąsą „sunkiam sprendimui“ – „dėl

Machine Translated by Google

„dėl jų žmonių“ – išvykti iš šalies, jų lėktuvai stovėjo pripildyti bakų ir pasiruošę. Šis apgailėtinas skrydis buvo tik logiška viso jų darbo išvada, lygiai kaip ir vokiečių kariuomenės okupuotos žemės, kurias jie buvo užėmę
suklaidinti. Taigi jų apleisti žmonės, išgyvenantys bėdą, turėjo
žengti pirmą žingsnį, kad suprastų savo situaciją. Tai reiškia, kad jie turėjo pripažinti, jog, padedami savo
plutokratai, jie tiesiog buvo įtraukti į karą
Didžiosios Britanijos planus kaip pėstininkus. Jie turėjo toliau pripažinti, kad Anglija gerbė jų nepriklausomybę ir palikdavo duoną jų krepšiuose tik tol, kol jie dar buvo naudingi kaip pėstininkai. Šis pripažinimas turi būti
buvo kartūs. Taip pat kartūs, kaip visada, kai tenka
pripažinti esminę klaidą, dėl kurios buvo bandoma spręsti
kurti visą savo egzistenciją.

Platūs apskritimai okupuotose „neutraliose“ teritorijose vis dar yra nelinkęs net iš dalies suvokti situacijos.
Kodėl ir kam reikalinga ši bevaisė užsispyrusio irzlumo būsena? Nes mūsų priešai sugebėjo – vienu atžvilgiu – iš tikrųjų „neutralizuoti“ šiuos žmones. Būtent, jie...
atėmė jų istorinio, germaniško požiūrio viziją
dėl savo kilmės, dėl savo orumo, dėl politinės realybės ir
tikri europietiški galios santykiai. Tuo jie
pastaraisiais metais jiems padėjo žydų emigrantai
iš Vokietijos. Su jais jie galėjo

Machine Translated by Google

pasiekti visišką politinės minties paralyžių mažose germanų kilmės demokratijose: kiekvienas nešališkas, nepriklausomas politinės minties vystymasis nuomonė buvo užgesinta iki smulkiausių detalių likučiai. Pats savaime sveikas troškimas turėti, sveikas įgijimo ir klestėjimo instinktas nebebuvo skirtas tik gyvenimo palaikymui, o buvo iškeltas iki paties gyvenimo turinio ir tikslo.

Taigi garbė ir pasididžiavimas turėjo būti užgniaužti. Kas bebūtų šiose žemėse, kurios didžiavosi turėdamos „laisvę ir žmogaus teises“, pasinaudojo laisve mąstyti ir elgtis kitaip nei sistema,
nei „visuomenė“ ar masės, buvo boikotuotas ir ekonomiškai sugriautas. Taigi prekybininko dvasia pakilo ir uždusino kiekvieną herojiškos kilmės prisiminimą Germanų tautos, taip pat ir noras priimti aiškų sprendimą. Vienas gyveno tik šia diena ir kišo galvą į smėlį.
Todėl nė iš tolo netikėjo, kad vieną dieną, o iš tiesų netolimoje ateityje, bus priimti sprendimai
reikalavo , ko nebuvo galima nei nukalbėti , nei papirkti pinigai.

Kad ši aplaidumo ir negarbės dvasia to nepadarė visiškai užkrėsti žmones įrodo drąsūs vyrai ir moterys, kurie jau labai anksti pasiūlė savo
turtus ir jų kraują už pergalę a

Machine Translated by Google

Nacionalsocializmas jų žemėse. Be to, buvo ir šie
valstiečių sluoksniuose, taigi žmonės, kurie negyvena kaip vienadieniai
vabzdžiai, o yra įpratę žiūrėti į tolį
kelios kartos, ar tai būtų su augalais, ar su
gyvūnų veisimą, arba patys save iš paveldimo ūkio į paveldimą ūkį. Šie
nacionalsocialistai ne tik kalbėjo apie neutralumo

šiose žemėse niekada iš tikrųjų neegzistavo ir kad šios žemės
buvo įspraustas į Didžiąją Britaniją. Ne, šie nacionaliniai
Socialistai nuėjo toliau: jų žemių erdviniai ryšiai, gilesnis istorinių ryšių
supratimas ir tikrasis europietiškas valdžios santykis atvedė juos prie...

po pripažinimo: neutralumas yra tą akimirką
moraliai neįmanoma, kai kraujo giminystės ryšiu susijusi tauta kovoja už
savo ir savo brolių gyvybes. Remiantis šiuo pripažinimu, tūkstančiai
savanorių iš šių germanų
žemės, besiribojančios su Reichu, tada tekėjo į frontą.
Jų kraujas, tekantis bendrai kovai, vieną dieną neatskiriamai sujungs
germanų valstybes
vėl.

Tačiau mes, vokiečiai ir „neutralūs“, turime apmąstyti ir
pabandykite įsivaizduoti: kaip tai atrodytų kartu su...
šių „neutralių“ žmonių garbė ir pagarba, jei šie
savanoriai nebuvo atvykę iš jų gretų?! Šie
savanoriai savo pastangomis ir kaip pirmieji

Machine Translated by Google

atvėrė savo žemių vartus, kad galėtų įžengti į naują, didingą likimą. Aiškiai pasisakydami už Reicho, kaip žemyno gyvybę teikiančio centro, poziciją, jie išlaisvino savo žmones iš šimtmečius trukusios būklės

izoliacija ir feminizacija. Šie savanoriai ėmėsi

rūpinasi, kad jų žemių istorija ateityje būtų daugiau nei materialaus gyvenimo malonumo istorija. Visi „neutralūs“ žmonės vieną dieną – jei jie
pripažinti šį karą kaip lemiamą lūžio tašką jų gyvenime taip pat ir gyvenimo istoriją – atvirai pripažinti, kad jų jaunų sūnų didvyriškumas ir pasiaukojimo jausmas buvo didžiausias jų istorijos poelgis per šimtmečius.

Machine Translated by Google

Į pirmąjį

Nuo pirmosios tuometinio vado kalbos
I./SS Nordland pirmiesiems Danijos savanoriams
batalionas 1940 m. birželio 25 d.

Jūs, Danijos nacionalsocialistai, matote vienas kitą
ir Vokietijoje tas pats kraujas. Kraujas, rasė stipresnė
nei kalba ir etninė priklausomybė.

Kalba ir etninė tapatybė turėtų gyvuoti laisvai ir
nevaržomi, naujoje germanų vadovaujamoje Europoje, bet jie
niekada daugiau neturėtų skaldyti germanų vyrų ar net daryti
juos paversdami priešais.

Tai naujos, didingos eros pradžia.

Jūs tai supratote.

Nori kovoti su mirtinais priešais
svastika, nukreipta prieš viso pasaulio žydus ir
daugybė jėgų, kurias ji suklaidino.

Jūs esate pirmasis iš Šiaurės atstovų
Germania, kuri – tavo tautos garbei – rado
kelias į Vokietiją, kovos čempionę.

Turite pasididžiavimą ir garbę tarnauti ir kovoti
jo sargyboje, vadovaujant didžiausiam visų laikų žmogui, vadovaujant
Adolfas Hitleris!

Machine Translated by Google

Vieną dieną vaikai ir anūkai apie tave sakys:
„Jie priklausė tiems nedaugeliui, kurie iš pradžių suprato,
dėl ko vyksta ši pasaulinė kova, ir“
kuris neišdavė germanų brolių kraujo su
bailus neutralumas.

Machine Translated by Google

Germanų ilgesys

Kiekviename tikrame germanų žmoguje slypi senasis vikingas ilgesys vis dar gyvas šiandien; didybės paieškos gyvenimo nuotykis, kova vardan kovos. Šis nuotykių troškimas skatina germanų žmogų nukreipti savo gyvenimo laivą į pavojingas aukštumas egzistavimas, kad galėtų mesti iššūkį vadinamajam likimui dvikova. Kovoje su likimu širdis įrodo, kaip stiprus jis, ir kario, kuris išėjo, siela kovoti, kiek jame yra šiaurietiško kraujo.

Sava širdis, savo sielos atradimas yra todėl galutinis šio germaniško ilgesio tikslas. Tai, ką mes parsivežti namo iš kelionės į didįjį pasaulį nuotykis yra tai, ką mes ir šiandien savo kalboje vadiname - patirtis!

Tas, kuris niekada nedalyvavo didysis karas taigi žemė niekada to neįgis patirtis, kuri padaro žmogų protingesnį, brandesnį, ir stipresnis. Štai kodėl šiaurės žmogus niekina „Vyras už viryklės“ kodėl limpa prie moters sijono ir kuris niekada negali „sugrįžti iš toli“.

Tikro nuotykių troškimo nereikėtų painioti su grobio troškimu. Tikras karys to nedaro

Machine Translated by Google

išniekink jo širdį dėl grobio: nugalėtojui, žinoma, atitenka nugalėtųjų turtas!

Mūsų šiauriečių rasės herojiškose dainose nė vienas vyras nėra šlovinamas kaip drąsaus gyvenimo pavyzdys, pasiekęs... pagarbą pagal savo turtą, tiksliau, tuos, kurie be abejingumo rizikavo šuoliu į nežinomybę, kurie stojo į kovą ir kurie sugebėjo

pasverti jų širdis.

Guolis, kuriuo jie demonstravo lemiamą kardą smūgis – arba jei sutiko pranašesnį priešą – jį gavo vieni buvo vertas susidomėjimo.

Žmogaus širdies didybė buvo įrodyta nepaklusnumoje, maištingame „Vis dėlto“ prieš aplinką. Ir kas tik sugebėjo uždėti savo valios antspaudą aplinka, net ir mirties atveju, buvo „didvyris“. Šis idealas įgalino Bethoveną tuo metu, kai kurtumas (blogiausia likimas muzikantui!) jį vis dažniau užklupo, kalbėti maištingi ir išdidūs žodžiai: noriu pasiekti likimo nasrus!

Žmogus, kuris kovoja, kuris išdrįsta maištauti prieš sąlyga, kuri siekia jį palenkti ar palaužti, yra šeimininkė, ne kūrinys, o jo likimas.

Germanų išbandymų troškimas pagimdė kūrybinį nuotykių troškimą, iš kurio vikingai

Machine Translated by Google

vykdė savo – ne griaunančias, o visiškai priešingas, kultūrą nešančios ir valstybę kuriančios – karo ekspedicijas.

Kovoje už žinias germanai tyrinėtojai ir atradėjai, menininkai ir mokslininkai sukūrė savo didingus darbus, be kurių šiandien nebūtų nei kultūros, nei bendruomenės gyvenimo, nei civilizacija.

Šiaurės žmogus yra priverstas imtis veiksmų, kad įrodyti savo būtį, kad galėtų lavinti savo stipriąsias puses. Šiuo prasme jis laimi savo „amžinybę“. Nes taip parašyta Edoje „ amžini yra tik garsūs darbai“ „miręs“! Be teismo nėra galimybės padaryti poelgio, kuris įrodo vertę. Be pavojingų pastangų patvirtinimo nebus apie viliojančio ilgesio nuoširdumą!

Kas patvirtinančiu darbu tampa pavyzdžiu savo bendražygiams, tas gyvena jų atmintyje, lieka nepamirštas, turi darbų šlovę ir yra taigi „amžinas“. Germanų ilgesys pasiekia kulminaciją „amžinybės“ reikalavimu šiame pasaulyje, kuris yra susietas su rasės likimu. Šiaurės žmogus gali kovoti tik už savo rasė, ir šiose rasėse kovok, mylėk, mirk ir būk amžinas. Kiekvienas nuotykis, kiekvienas pasiruošimas karui, kiekviena rizika turi prasmę, jei tarnauja rasės stiprėjimui ir todėl galiausiai siekia

Machine Translated by Google

tikslas tapti vaisingam. Tai yra teigiamas dalykas
kūrybinio, germaniško neramumo prasmė.

Taip pat yra instinktyvus, destruktyvus neramumas
klajokliai, nuotykių troškimas, kuris neturi
kūrybinės stiprybės: tokių grobio ieškotojų randame tarp
Rytiečiai, pirmiausia tarp žydų. Mes jų niekiname.
dėl mūsų rasės išdidžios savimonės,
kuris valdo kardą, kad atliktų užduotis.

Šis karas mums, germanams, suteikė puikių
kūrybines užduotis. Prieš mus – Europa, kuri turi būti
išlaisvintas iš savo susiskaldymo, iš savo „magiško miego“ – į
kurį paskandino okultinės tarptautinės jėgos –
jei tai taps mums nauja tėvyne.

Mes su pasibjaurėjimu juokiamės iš nesusipratimo
žmonės, įstrigę vakar, kurie negali
suprasti šios kovos prasmę ir kas
galbūt nori mus laikyti „pamišėliais“.

Žinome, kad esame stiprūs savo tikėjime, kad esame iš
ateinantį laiką, kad rytoj ir poryt bus
priklauso mums, kad ateitis yra mūsų. Mes nenorime gailestingumo,
veikiau teisingumas! Štai kodėl mes tapome kareiviais
fiurerio, kuris imasi kurti Europos Naująją tvarką iš
jaunimo teisių požiūris.

Jau tarp mūsų protėvių buvo manoma, kad
Garbė būti leistai kovoti vadovaujant didvyriškam vadui. Mes

Machine Translated by Google

yra laimingi ne tik todėl, kad jiems leidžiama gyventi laikais, pasižymi didžiausiu didvyrišku sukilimu germanų vyrai, bet būti fiurerio kareiviais, kurie atidavė kardą germanų ilgesiui.

Kas vakar dar buvo svajonė, šiandien tapo realybė. Jei vakar vis dar troškome išbandymo ir aistringas poelgis, tai šiandien fiureris mums davė istorinė išbandymo valanda. Žinome, kad ateinanči Europa bus toks pat stiprus, kaip ir germanų valia valdžiai, pažadintas fiurerio, lieka gyvas ir budrus.

Ir nuo mūsų priklauso, ar vėl ir vėl sukelsime savo troškimai, mūsų nuotykių troškimas, mūsų pasirengimas ir mūsų patvirtinimas, kad galėtume tęsti kovą už gyvenimą – mūsų rasės teisė.

Machine Translated by Google

Lengvesnis kelias

Mažame miestelyje buvo SS vyrų dalinys.
Šlėzvigas-Holšteinas. Šie vyrai buvo užgrūdinti
daug kovų. Jie yra jų žmonos ir vaikai, sąmoningai gyvenę pagal ordino
įstatymus, kuriuos jiems davė Reichsfiureris-SS. Vienas

dieną atėjo jaunas vyras, vardu Kretzschmer
juos ir paprašė stoti į dalinį. Bet kas tik nori
norint įstoti į SS, pirmiausia reikia patikrinti, ar jo
asmenybė tinka ordino reikalavimams.
Kretzschmeris pripažino, kad byla nagrinėjama teisme.
prieš jį. Tačiau jis buvo tvirtai įsitikinęs išteisinimu.
Tada SS dalinio vadas Brodersenas atidėjo prašymą iki teismo sprendimo.

Po kelių savaičių Kretzschmeris vėl pranešė. Jis
pateikė teismo sprendimą – aiškų išteisinamąjį nuosprendį.
tačiau tuo pačiu metu esesininkas Petersenas, gyvenęs
toje pačioje srityje kaip ir Kretzschmeris, pasirodė priešais įrenginį
vadą ir pasakė: „Padalinio vade, mes turime atmesti šį vyrą;
mano akimis žiūrint, jis bailys.“ Šis kaltinimas buvo griežtas ir
būrio vadas Brodersenas staigiai atsisuko į
Petersenas ir griežtai tarė: „Jo garbė vėl buvo
nustatyta, teismas jį išteisino.

Machine Translated by Google

Kaip norite pateisinti savo griežtą sprendimą?

Petersenas pamatė, kad skyriaus vadas, kuris buvo gerai žinomas
dėl savo ypač teisingos prigimties pyko dėl savo
prieštaravimas. Tačiau jo laikysena buvo tvirta, o žvilgsnis – laisvas.
kaip jis atsakė: „Pagal valstybės įstatymus Kretzschmeris buvo išteisintas;
bet pagal
nerašytas SS įstatymas, privalau jį pripažinti kaltu.“

Tada Petersenas papasakojo, ką sužinojo apie
Kretzschmer vos keliomis valandomis anksčiau:

„Žinote, kad prieš kelis mėnesius tai buvo pavojinga“
kolega Josefas Mamzakas persikėlė į Noimuensterį, iš kurių
niekada nebuvo aišku, ar jis priklausė raudoniesiems, ar
reakcionieriams. Net jei mes čia būsime pusdienį
kelionėje iš Noimuensterio, mes visi turime
vis dėlto girdėjau apie šio Mamzako išpuolį prieš
Gertrud Jensen. Remiantis teismo įrodymais,
Kretzschmeris buvo mažiau nei 50 metrų atstumu nuo įvykio vietos.
nusikaltimą. Todėl prokuroras manė, kad
Kretzschmeris dalyvavo išpuolime. Tuo tarpu
Kretzschmeris šiuo atžvilgiu galėjo įrodyti savo nekaltumą,
ir todėl teismas jį išteisino. Valstybei ir
plačiajai visuomenei, tuo reikalas ir baigėsi, bet
ne mums, esesininkams! Nes, kaip padorus bičiulis, Kretzschmeris
turėjo padėti mergaitei. Jis to nepadarė. Todėl
Jis bailys.“

Machine Translated by Google

Vieneto vado Broderseno valdymas buvo ramus ir visų dėmesingas aplinkybėmis pirmiausia išklausyti kaltinamąjį, prieš priimant sprendimą. Todėl jis dabar pasikvietė Kretzschmerį. Jis turėjo prisipažino, kad gėrė su grubiu Mamzaku ir pasakoja niekšiškas istorijas apie moteris. Išėjęs jis tuojau pat nuo jo atsiskyrė. Iš tiesų, vėliau jis išgirdo merginos rėkimą, bet kadangi Mamzakas buvo žinomas kaip smurtaujantis vyras su peiliu, jis nesijautė jam lygus. Todėl jis nuėjo savo keliu.

Skyriaus vadas išliko išoriškai ramus. Jo atsakymas buvo šaltas ir atmetantis: „Kretzschmer, likimas tave įsodino į tą valandą priimant sprendimą: eiti sunkiu keliu nesijaudindamas dėl pavojaus sau ir stovėdamas merginos, arba pasirinkti lengvesnį kelią apsaugoti savo savo kaulus. Neseniai Reicho vadovybės konferencijoje reichsfiureris vėl mums pasakė, kad SS karys privalo visada rinkis sunkesnį kelią. Tu negalėtum padaryk tai, todėl mes tave atmetame.“

Machine Translated by Google

Ne tik nusidedama ištikimybei ir garbei, kai neveiklumu leidžiama garbinti save arba ką nors kitą SS nukentėtų, ypač jei kas nors to nedarytų gerbti kitų garbę arba tyčiotis iš dalykų, kurie yra šventas kitiems, ar vyriškai ir padoriai neatlaiko už tuos, kurie nėra, silpnus ir beginklius.

- Mūsų reichfiureris, 1935 m.

Machine Translated by Google

Daug dalykų
Reichsfiurerio SS

Šiame pasaulyje daug kas gali būti atleista, to mokome esesininkus, bet vieno dalyko niekada negalima atleisti: neištikimybės. Tas, kuris laužo ištikimybę, pašalina save iš mūsų visuomenės.

Taip yra todėl, kad ištikimybė yra širdies, o ne proto funkcija. Protas gali klysti, ir tai kartais kenkia, bet niekada nepataisoma. Kita vertus, širdis privalo visada plakti tuo pačiu ritmu, ir kai ji sustoja, žmogus miršta taip pat, kaip miršta tauta – kai ji sulaužo ištikimybę.

Čia kalbame apie visų rūšių lojalumą: lojalumą fiureriui, taigi ir vokiečiams bei...

germanų tautai, jų išminčiai ir papročiams; ištikimybei kraujui, taigi ir mūsų protėviams, dėdėms ir mūsų klanui ar etninei grupei; ištikimybei savo bendražygiams; ir galiausiai ištikimybei nekintantiems gero gyvenimo – švaros ir riteriškumo – įstatymams.

Žmogus nusideda ištikimybei ir garbei ne tik tada, kai pasyviai leidžia būti pažeistai savo ar globotinių garbei, bet visų pirma tada, kai negerbia kitų garbės, kai išjuokia tai, ką kiti laiko šventu, arba kai nevyriškai ir nepadoriai negina silpnųjų, bejėgių ir tų, kurie nėra šalia, kad apsigintų.

Machine Translated by Google

Trigubas antspaudas
Dorothea Hollatz

Dėl didelio darbo kiekio vienas turėjo
nepasiruošė jaunai žmonai atvykti į savo vyrą, kuris buvo
sunkiai sužeistas ir paguldytas į ligoninę per kampaniją
prieš Angliją, arba
kad pakankamai paaiškintų jai savo žaizdų pobūdį.
Kai slaugytoja atidarė kambario duris, kurias jis
kartu su dviem kitais sužeistais vyrais, žmona stovėjo
bejėgis tarp lovų, nes visi trys vyrai buvo apsitvarstę
galvos ir ji negalėjo matyti jų veidų. Slaugytoja padėjo
ją, mostelėdamas lango link ir rodydamas į lenteles
kiekvienos lovos galvūgalyje, kur buvo galima perskaityti,
kas slepiasi už mumifikacijos. Ir taip
žmona dėl pavadinimo turėjo tikėti, kad
nejudanti figūra priešais ją buvo jos vyras,
kurio aplankyti ji keliavo dvi naktis. Ji pasilenkė prie jo,
švelniai pašaukė ir uždėjo ranką jam ant dešinės
ranka. Pasirodė judesys, sklendė perėjo pro
kūną, bet jis tylėjo. Jis paėmė antrą ranką
iš po antklodžių. Abu buvo nesužaloti. Slaugytoja pristūmė
žmonai prie lovos taburetę ir paprašė jos ne
pabūti kambaryje ilgiau nei dešimt minučių.

Machine Translated by Google

Kol žmona laikė abi vyro rankas ir

nedrįso klausti, nes bijojo negauti atsakymo, o galbūt dar ir todėl, kad turėjo atpažinti savo gyvenimo draugą ir savo sūnaus tėvą.

vaikus vien jo rankomis, o ne akimis, burna ar kalba, jos širdyje kilo baisi baimė, kad jis gali būti iš jos atimtas amžiams ir galbūt jau ne viskas

ten. Ji norėjo paklausti kito vyro, kitoje pusėje

kambario, kas nutiko jos vyrui, bet tai

kitas vyras, kaip ir trečiasis, visi gulėjo nejudėdami su

aptvarstytų galvų, ir niekas nerodė, ar jie, po sunkiais tvarsčiais, gali girdėti ar kalbėti. Taigi ji

kurį laiką sėdėjo ir nežinojo, ką daryti.

Sužeistas vyras, kuris jautė poreikį ir

žmonos bejėgiškumą, pakėlė ranką ir tris kartus pasibeldė žiedu į savo naktinio kambario stiklinę lėkštę

stalas, kuris, kaip iš karto paaiškėjo, buvo toks pat

kaip prašymą, maždaug taip: „Padėkite man, drauge, jūs žinote, kad aš dar negaliu kalbėti.“

Šiaip ar taip, po trijų beldimų sekė

žmogaus, net ir sunkiai suprantamo, balsas iš

priešingoje sienoje, o iš baltų įvyniojimų išniro

balsas, trumpas ir drausmingas, tarsi vykdydamas įsakymą: „Turėčiau jus informuoti, kad mes visi buvome sušaudyti“

Machine Translated by Google

veidas.“ Ir vos girdimai vėliau sumurmėjo: „Dabar
mes nebesame gražios.“

Tuo pačiu metu, tarsi lydėdama šiuos lemtingus žodžius, jos vyro
ranka pakilo aukštyn.
žmonos ranką, per petį link galvos, ir
prisiglaudė veidą prie jo rankos. Ir taip, prisiglaudusi prie patikimo ir
saugančio delno, jos širdis nurimo.
vėl, ir ji pradėjo kalbėti.

Ji nerūpestingai kalbėjo apie mažus, nereikšmingus dalykus
kasdienio gyvenimo įvykių; ji neplanavo kalbėti apie nieką iš jų, išskyrus
galbūt žinią, kad mažyliui sekasi gerai. Ji kalbėjo apie obelį

priekinis sodas, oras lauke, jo sveikata
mažą kanarėlę namuose ir apie naujausio Goethe's leidimo įrišimą. Kad
draugei gimė maža dukrelė ir kad rožės žydi

parkas. Ji kalbėjo be pauzės, tyliai, beveik kaip dainą,
ir net nežinojo, ar girdi. Šiaip ar taip, jo rankos spaudimas jos rankai,
regis, išdavė, kad jis
sugėrė jos žodžius.

Pamačiusi, kad laikas baigėsi, ji pajuto
priverstas pagaliau pasakyti jam tai, kas svarbiausia, padaryti
jis suprastų svarbiausią dalyką, ir ji sušnibždėjo jam, kad dabar ji jį tikrai
myli, kad jam nereikėtų
nerimauti dėl žaizdų ar randų, kad tikras randas yra

Machine Translated by Google

tinka karališkajam vyrui ir panašiai. Ji turėjo tikrai padaryti
stengiuosi tai pasakyti švelniai ir beveik abejingai, bet
ji žinojo, kaip jam tai patinka. Ir kai jo ranka
vėl pajuto jos buvimą kaip padėką ar pasisveikinimą,
Ji įdėjo lūpas į atvirą delną ir pabučiavo jį tris kartus
kartų, greitai ir tarsi žaidime, kad jis to nedarytų
suvokė jos šoką. Kita ranka patyrė tą patį,
ir tada ji sudėjo abi rankas ir atsistojo.

***

Išeidama ji paliko kitą vyrą,
vėl žvelgė į ateitį su viltimi ir laime.
Žmonos elgesys suteikė vyro aukai prasmę
galutinė ir didžioji prasmė. Iš to išaugo jo stiprybė ir
gijimas. Žmonos ištikimybė jam sugrąžino
drąsos gyventi.

Machine Translated by Google

Geriausia žmogaus draugė yra (moteris) draugė.

- Gorchas Fockas

Machine Translated by Google

Karo istorija apie didelę mūsų motinų meilę

Jos berniukas

EK

Buvo pavasaris, kai ją pasiekė žinia, kad jos berniukas buvo tarp dingusiųjų veiksmų metu.

Kaštonas po virtuvės langu ne nieko nežinojo apie kančią ir mirtį. Jis žydėjo džiaugsmingai, nepaisant motinos ašarų. Kaimynė moteris stengėsi kuo dažniau ir kuo daugiau guosti.

„Dingimas jokiu būdu nėra toks blogas, kaip kritimas, ponia.“ Šrėderis. Tik stebėk: Vieną dieną tavo Vilis ateis. namo su savo linksmu švilpimu! Tai nutikdavo dažnai. Tiesiog praėjusią savaitę ponia Vendlovsk: jos Maksas, kuris taip pat buvo dingęs, buvo sužeistas tik į koją ir paimtas kalinys, kol mūsų drąsūs vaikinai jį vėl išlaisvino...“

Senstanti moteris linktelėjo.

„Jis man pažadėjo, mano Vili. Jis sugrįš, jis...“ pasakė. Jei ne per Velykas, tai per Sekmines, ir jei viskas dar dar nenurims, tada tikrai, kai kaštonai rudenį, iš kurio jis visada drožė laivus tavo vaikams. Ar prisimenate, ponia Richter?...“

„Taip...“ – sušnibždėjo kaimynė ir pabėgo. nuo žilaplaukės mažos moters sustingusios ramybės.

Po trijų mėnesių ponia Schroeder vis dar laukė dėl savo berniuko. Ji netikėjo, kad jis gali būti miręs.

Machine Translated by Google

Anksčiau ji į traukinių stotį eidavo tik sekmadieniais
ir atsisėdo ant suoliuko priešais platformą
popietinėmis valandomis, kad lauktų kažko, kas
vėl atneštų džiaugsmo į jos vienišą gyvenimą.

Willi vis tiek kada nors čia atvyks ir jis bus
labai džiaugėsi, kad buvo paimtas. Galbūt jis būtų
ilgą laiką sirgo arba buvo sužeistas.

Šiandien sutrikusi moteris vilkėjo savo sekmadieninę suknelę
savaitės vidurys. Šiandien buvo jos berniuko gimtadienis.
Jo kambaryje stovėjo vaza su gėlėmis, mažas staliukas
ir knygos buvo sutvarkytos, o ant lovos paklota švari patalynė
lova.

Gaila, kad suoliukas traukinių stotyje jau buvo
Šiandien užimta. Motina Šrėder žengtelėjo atgal ir
susijaudinęs žengė priešais platformą. Kaip tik tada traukinys
atvyko iš vakarų. Ji spoksojo į keliautojų srautą
kuris įėjo pro vartus. Jei jis grįžtų namo
šiandien, jo 25-ąjį gimtadienįth gimtadienis, jos Willi, tada viskas
būtų gerai. Visa vienatvė, visas ilgesys, visas laukimas ir
nerimauja dėl savo vienintelio vaiko...

Kažkas partrenkė mažą, išsekusią moterį. Sunki.
bagažas sužvangėjo ir ėmė slysti, lazda atsitrenkė į
kieta žemė, ir balsas sušuko: „Ramūs jaunuoliai,
nenukrisk!

Bet motina Šrėder jau buvo sugriebusi ir
tvirtai laikė. Šalia jos buvo pilkas kareivis, jo paltas

Machine Translated by Google

susiraukšlėjęs, jo kepurė išblukusi, virš išsekusių pečių
kuprinė prikimšta aukštai, šviesiaplaukė šluostė ir vaiko akys –
mėlynos, skaidrios, ieškančios, ranka sutvarstyta ir sunkiai besidarbuojanti
tempiant vieną koją.

„Vili!“ – netvirtai sumikčiojo motina Šrėder.

Nustebęs jis pakėlė galvą. Sugėdęs šyptelėjo.
pasirodė jo liesame veide. „Iš kur žinai mano vardą?“

Ji vis dar laikė jo ranką. Balsas buvo keistas.
Bet galva, ta mylima galva spindinčiomis akimis, brangusis Dieve, tos
akys iš tiesų buvo jos berniuko.

„Ar turėčiau... ar turėčiau padėti tau ką nors panešti?“

Dabar jis tikrai nusijuokė. „Jei nori, mažoji mama,
karštis nusilpsta, kai esi pabuvęs
ilgą laiką ligoninėje. Bet tu mane pamišei, mažute
mama, net jei mano vardas Vilis.

Ji visiškai neatsakė. Ji nuėjo šalia jo ir
nešėsi pilko audinio ryšulėlį. Jis tik
lėta pažanga ir jai dažnai tekdavo jį palaikyti.

„Nieko tokio, kai tave pakelia ant rankų. Ačiū, mažoji mama.“
Jei tik būtumėte toks malonus ir pasakytumėte, kuriuo traukiniu važiuoju.
turėčiau nuvežti į Karlshorstą. Aš ten nepažįstu
čia. Mano giminaitis Karlshorste. Kur turėtų būti
vienas ėjimas, jei nebeturi namų, o turi atostogų, galbūt visam laikui...
mano rankai... pažiūrėk, mažoji mama!

Machine Translated by Google

„Mama mama“ – taip ji išgirdo. Jos pirštai slydo per sustingusį riešą, švelniai ir atsargiai. „Nagi, nagi berniuk. Tiesiog einame gatve čia, ir mes jau ten.“

Jis pakėlė akis abejodamas. „Mes jau esame ties Karlshorstas?

„Ne, mano berniuk, ten namai!“

„Namai?“

Jis pakartojo nesuvokiamą žodį. Kas vyksta? su ta keista moterimi? Galbūt ji nebuvo visiškai teisingai galvoje? Bet kaip ji kalbėjo ir pažvelgė į jį, niekas niekada nebuvo į jį taip žiūrėjęs visą jo vargšą, našlaičio gyvenimą.

„Bet aš iš tikrųjų esu kažkas kitas...“

„Eime, žmogau!“ – ji tiesiog primygtinai reikalavo, ir jos ašaros riedėjo. po ilgo tirpimo pirmą kartą ramioje būsenoje, atperkančioji upė. „Mano Willi dingo, o šiandien jo gimtadienis. Aš jo lovą apklojau šviežia patalyne ir iškepiau vyšnių pyragas. Ir... na, pagalvojau, noriu... na, mano berniuk, tu neturi motinos, o aš neturiu sūnaus. Gerai sekasi. kartu.“

Taigi jaunas, keistas, benamis kareivis nuėjo kartu. Jis ėjo kaip nugalėtojas, nepaisant šlubos kojos.

Motina Šrėder turėjo kuo rūpintis ir ką daryti meilė, o tai yra pats reikalingiausias dalykas moteriai.

Machine Translated by Google

Leidimo metai

1942 m.

Machine Translated by Google

Hiustono stiuardas Čemberlenas

Hiustonas Stewardas Chamberlainas gimė rugsėjo mėn.
1855 m. rugsėjo 9 d. Southsea mieste prie Portsmuto, Anglijoje. Jo jaunystė
iš pradžių praleido Versalyje. Pakeitęs savo gyvenimo vietas įvairiose
šalyse, ypač Šveicarijoje, nuo 1885 m. gyveno Vokietijoje. 1908 m.
Chamberlainas
ištekėjo už Evos Wagner, jauniausios Richardo dukters
Vagneris. 1909 m. jis persikėlė į Bairoitą, kur gyveno iki savo mirties
1927 m. sausio 9 d.

Pagal išsilavinimą ir profesiją Chamberlainas buvo
gamtos mokslininkas. Todėl jis parašė pirmąjį fundamentalųjį
kūriniai apie žmonių rasių vaidmenį pasaulio eigoje
istoriją. Šiuo darbu jis taip pat įgijo nešališką Vokietijos esmės ir jos
politinės misijos vertinimą
pasaulis. Tai, kad tai buvo pašaliečio balsas,
ypač protingo anglo iš vieno iš
žymios salos šeimos padidino jo raštų svorį. Kartu su jais Chamberlainas
aplenkė
savo laiku ir taip pat liko nesuprastas
Vokietija amžių sandūroje. Adolfas Hitleris rašė
1924 m. veikale „Mein Kampf“ oficialios Vokietijos vyriausybės įstaigos
abejingai ignoravo vieno Hiustono stiuardo Čemberleno žinias.

Machine Translated by Google

Šis faktas negalėjo labiau sukrėsti Chamberlaino nei

Vokietijos nesėkmė pasauliniame kare. Iki pat mirties jis liko
įsitikinęs didžiąja Vokietijos misija
Reichas. Jo nuomone, tik Reiche galėjo būti tikrai
atsiras puikus, veiksmingas priešininkas prieš pasaulio žydus
ir taip prasidės likusių tautų gelbėjimas.

Machine Translated by Google

Laisvės žemė

Hiustono Stewardo Chamberlaino

Antrojo pasaulinio karo metu vienas iš nedaugelio laisvų anglų
Hiustono Stewardas Chamberlainas parašė:
pavadinimu „Vokiečių pasaulėžiūra“:

Svarbiausia, kad būtų pagrįstas, visiškai
Liberalų pažiūrų anglas, tačiau turėjęs milžiniškas, giliai pagrįstas
žinias – Johnas
Stuartas Millis teigė maždaug XIX a. viduryje th amžius:

„Tik Vokietijoje žinoma, kokia laisvė
dvasia yra!“ Prašau gerai įsiminti: „tik Vokietijoje!“ Tai buvo sąžiningas
išminčius! Jis patvirtina tai, ką žinojo ir sakė geriausi vokiečiai, bet ką
daugelis iš mūsų – suvilioti politinės aistros, suklaidinti ir protiškai akli
daltonikai
- nežinau, nesuprantu ir nenoriu
pripažinti: kad vienintelė Vokietija žemėje yra prieglobstis
tikroji laisvė... Šią laisvę į žemę atneša
tam tikriems žmonėms kaip sielos savybę. Jos negalima nei dovanoti,
nei atimti.

Žmogus yra laisvas, jis netampa laisvu – nebent...
požiūris kaip sėklos vystymosi „tapsmas“
žydėjimo link, kurį galbūt sulėtina arba slopina

Machine Translated by Google

išorinės kliūtys. Joks žmogus negali suteikti laisvės kitam, bet gali parodyti jam kelią į ją.

Mūsų gerbiamasis Klopstockas teisingai kalba vokiškai sąvokos apibrėžimas, kai jis sako: „Kas pats mąsto ir retai mėgdžioja, yra laisvas žmogus.“ Neklystantis Šios vokiškos vidinės, tikrosios laisvės sampratos ženklas yra besąlygiška pagarba kiekvieno kito laisvei žmogus... Gėtė sako: „Aš galiu džiaugtis tik tuo žmogumi, kuris žino, kas jam pačiam ir kitiems naudinga, ir kam stengiasi suvaldyti savo kaprizus.“

Štai kas svarbiausia! Nes jei Johnas Stuartas Millis sako kad tik Vokietijoje suprantama, kas yra laisvė dvasios yra, tada galime pridurti: kad taip yra todėl, kad tik Vokietijoje kaprizai laikomi priešingybe laisvę ir atpažįsta kaprizą kaip naikintoją laisvė.

Be to, labai reikšminga, kad Gėtė sako: „veikia“, kad suvaržytų jo kaprizus... Tie, kurie nusipelno būti vadinami laisvaisiais, kuriems buvo suteikta tendencija kovoti prieš jų pačių užgaida: visai tikrai laisvei – individo taip pat ir visumos – remiasi į uolėtą savęs šlaitą kontrolė ir savivalda. ...Vokietijos laisvės negalima suteiktas, jis slypi kaip sielos bruožas ir turi būti išsikovotas vidinė kova ir vidinis brendimas; tai yra poelgis, ilgalaikis poveikis... tai išgyventa pasaulėžiūra. šios vokiškos laisvės diferenciacija yra akivaizdi,

Machine Translated by Google

Kad ir kur ieškotume palyginimo: pavyzdžiui , prancūzas, išviję savo hugenotus ir nužudęs savo frankų-germanų didikus, visiškai nežino, ką reiškia „laisvės“ sąvoka; jis ją mato tiesiog kaip individo kaprizų beribį pobūdį, taigi, kaip visišką tikrosios laisvės priešingybę.

Kas keliavo po Prancūziją, ten rado viską,
srityse, skleidžiant palaidumą.

Be to: kas nori lygybės – o tai yra dominuojanti prancūzų aistra – negali norėti laisvės; nes lygybė yra priverstinis nebylios daugumos niveliuojančios valios valdymas, uždraudžiant kiekvieną diferencijuojantį, ypatingą...

būdamas.

Tačiau daug įdomesnis yra palyginimas

su daugiausia kraujo giminystės ryšiais susijusiais anglais, kurie vis dar ir šiandien

(1914 m.), vyraujančios painiavos fone, daugumai atrodo esąs geras laisvų žmonių pavyzdys – ir tokių, kurie save tokiais laiko. Puiki analizė įrodo, kad anglai gerokai atsilieka nuo vokiečių ir iš tikrųjų tėra apgaulinga politinio įvaizdžio įvaizdis.
laisvė. Kaip ir visi jūrininkai – pavyzdžiui, gyventojai
ir Vokietijos pakrančių zonų – iš tiesų susiformavusių
Anglai pasižymi dideliu mastu pasitikėjimu savimi; tai „stovėjimas ant savo kojų“ ir savarankiškumas. Galiausiai tai kyla iš kasdienės kovos su destruktyviu...

Machine Translated by Google

elementai. Taip ugdomas drąsa, budrumas ir atkaklumas. Tik kvailys gali paneigti, kad ši tauta turėjo, turi ir turės puikių vyrų – nes esamos aplinkybės juos nuolat lavins.

Škotų poetas, gyvenęs XIV a.th amžiuje dainavo: „Laisvė yra bus giriamas labiau už visą auksą žemėje“. matome, kad kilniausia laisvės samprata galėtų buvo išaugę iš tokių natūralių polinkių. Tačiau istorija viską pakreipė kitaip. Tuo metu, kai Vokietija patyrė sunkiausią išbandymų mokyklą, su kuria tauta kada nors susidūrė, ir turėjo daugiau nei pakankamai galimybių išmokti „riboti kaprizus“, Anglija, apsupta...

apsauginėse jūrose, patyrė visiškai priešingai: vos tik viduje pasidarė ramu, visas pasaulis atsivėrė plėšimui ir slopinimui. Pagrindinis principas buvo nuo tada: anglai kaip laisva tauta, visi kiti žmonės – Dievo duotas grobis – tebūnie šiandien, tebūnie ir rytoj.
Nuo to momento Anglijos politika iš esmės buvo grobstymas. Tačiau matėme, kad – pagal vokiškąją pasaulėžiūrą – laisvė taip pat sąlygoja

pagarba kitų laisvei: jau nuo to įrodoma, kad tokie plėšikai gali

iš tikrųjų nebūti laisvam.

Jos labai giriama parlamentinė vyriausybė visada tarnavo mažumos valdžiai: parlamentui niekada nebuvo leista vadovauti užsienio reikalams, jis taip pat neturi

Machine Translated by Google

lemiamas balsas dėl karo paskelbimų ar taikos sutarčių; šiandien despotiškai valdo labai maža daugiau ar mažiau tamsių džentelmenų klika, vyrai, kurie yra glaudžiai priklausomi nuo piniginės valdžios ir visiškai supuvusios, nusikalstamos spaudos.

Kad ir kokie nepilni būtų dalykai Vokietijos valstybėje (iš 1914 m.), jis stovi kalnuose aukštai virš anglų atsižvelgiant į pagarbą žmogui, žmogaus orumą ir žmogaus laisvę. Nuo pat pradžių anglas laisvę suprato kaip pareigų valstybei nebuvimą, nieko daugiau. Jau didžiosios Anglijos revoliucijos klestėjimo laikais tas pagrindinis kūrinys „aukščiausia valdžia“

„liaudies susirinkimai“ (Lilburne, 1643) pareiškė, kad Priverstinė karinė tarnyba niekada neturėtų būti įvesta, nes tai sustabdytų laisvę. Bet kokia moralė todėl trūksta ryšio tarp individo ir visumos. Tuo pagrindu nei individas, nei tauta nepasiekia tikros laisvės. Štai kodėl anglai mielai leidžia savo mūšius kovoti užsieniečiams – Europoje dažniausiai vokiečiams, Azijoje –

Indai; anglas buvo viskam abejingas, kaip ir kol tik jis galėtų sugrąžinti savo neišmatuojamus lobius už bangų sienos aplink savo salą saugiai. Anglijos imperijos ekspansijos istorija tikriausiai yra pati amoraliausia, žinoma pasaulio istorijoje. Labiausiai atstumiantis dalykas yra veidmainystės pareiga, kuri

Machine Translated by Google

buvo pakeltas iki gyvenimo dėsnio. Nes kaip bangos saugo jo aukso luitus, taip ir noras apiplėšti šią valstybę užsibarikadavo už melo vandenyno, kol net dauguma sąžiningų žmonių nebežino, kas yra tiesa.

Tai, ką mes patiriame šiame kare (1914 m.) su nuostaba ir šoku – melo kampanija prieš Vokietija – tik paskutinis užnuodytas vaisius per šimtmečius praktika. Dėl visko, ką esame girdėję ir girdime apie Airiją, Indiją, Afriką, Kiniją ir Egiptą – viskas yra melas. Kai visas valstybės egzistavimas remiasi melu, kur ar laisvė turėtų būti – ar tai būtų individo, ar liaudies – Iš kur kilęs? Individualus anglas vis dar yra per daug laipsnio tiesą mylintis, kilnus, malonus – bet vis dėlto įpareigotas melui. Todėl jis yra tarnas, netekęs visko tikroji dvasios laisvė, kuri visada turi likti su vadovaujančia linija visais viešais religiniais klausimais ir valstija.

Kokia didi, palyginti su ja, yra vokiečių laisvė! Kaip jau dažnai minėta, ją galima apibendrinti kaip laisvę, kaip tiesą. Laisvė yra teisingumas. Kas tik iš tiesų, tai reiškia, kad visiškai atitinka jo esmę, yra Visiškai darniai suderinęs savo prigimtį, jis yra laisvas.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Suomijos lojalumas

Yrjoe von Groenhagen

Neatsitiktinai Šiaurės šalių žmogui priskiriama

ištikimybė kaip jo ypatingas bruožas. Kaip paprasta, rimta prigimtis, tokie ir jos vyrai: paprasti, aiškūs, darbštūs orientuotas, per sunkų likimą, šiek tiek sunkus ir apgalvotas, bet tuo pačiu metu kupinas humoro ir svarbiausia: ištikimas. Tvirtas ir neklystamai lemtingas yra ištikimybė didžiam žmogui ir tėvynei.

Asmeninė patirtis turėtų parodyti, kaip giliai tradicija ir tėvų dvasia yra įsišaknijusi Suomijos valstiečiai.

Mūsų klanui priklausė žemė derlingoje, gražioje vietovėje pietų Suomijoje. 1888 metais mano senelis, kaip paskutinis iš mūsų buvo palaidotas prie viduramžių bažnyčios kaimas. Kiek daug įvyko nuo to laiko iki šių dienų. Sunkios kovos už tėvynę, žiema karas 1939/1940 m. žiemą – ir vėliau atstatymas ir naujos šalies klestėjimas tampa nepriklausoma. Taip atsitiko, kad aš beveik nebeprisiminiau savo senelio laikų ir pasaulio.

1942 m., atliekant karinę tarnybą, mano pulkas buvo dislokuotas netoli nuo mano protėvių valdos

Machine Translated by Google

protėviai. Taigi vieną laisvą popietę staiga padariau
sprendimas ten nuvykti. Du bendražygiai norėjo
lydėk mane. Galbūt jie vis dar buvo gyvi valstiečiai
Kas pažinojo mano senelį? Ypač galvojau apie
senasis Saari, apie kurį man rašė tėvas. Jo
klanas mūsų valdose tarnavo daugelį kartų.
Įvažiuojant į kaimą, pamatė ant jo sėdintį seną vyrą.
tiltą, rūkydamas pypkę ir susimąstęs žvelgdamas į
atstumą. Jam jau buvo 80 metų, o gal ir daugiau,
bet jis buvo tvirtas kaip medis, kuris taip įleido šaknis
giliai į žemę, kad jokia audra negalėtų jo nuversti. Aš nuėjau į
jį ir paklausė, ar valstietis, vardu Saari, vis dar gyvena
gyvas, ir jei taip, kur jį būtų galima sutikti. Jo gilus
įdubusios akys po baltais antakiais meta murmėjimą
žiūrėjo į mane. Jo veidas suakmenėjo prieš šiuos
nepažįstamuosius, ir jis į mus visus tris žvelgė su nepasitikėjimu.
„Tai ko tu iš jo nori?“

„Mes tik norime jį aplankyti ir su juo pasikalbėti.“

„O kaip?“ – suurzgė griežtas balsas.

„Na, jei jau būtinai reikia žinoti! Mano vardas yra
Groenhagenas ir aš norime sužinoti, ar vis dar yra valstiečių
čia, kas pažinojo mano senelį.“

Tarsi nuo jo veido būtų nukritusi tamsi uždanga, jis nusišypsojo, taip spindėjo iš džiaugsmo.

„Dieve mano“, – žodžiai greitai išsprūdo iš jo lūpų. „Aš, aš

Machine Translated by Google

esu Saari – o tu – tu esi iš Groenhageno! Kad aš
vis tiek turėtumėte patirti tokį dalyką! Mes manėme, kad jūs
visi mirė, nes nė vienas iš jūsų čia neatėjo. Kaip
Džiaugiuosi, kad mano žmona bus patenkinta! Eime, eime!“ Jis parvedė mus namo,
beveik šokinėjo iš džiaugsmo. Jo žmona taip pat pravirko
džiaugsmo: kuo ilgiau ji į mane žiūrėjo, tuo gausiau
jie tekėjo.

Mums teko atsisėsti ir pasikalbėti su senuku, kol
žmona sudėliojo vietas „dženteImenų kambaryje“. Mano nuomone
Nuostabu, bet prie stalo mačiau tik tris vietas – savo
bendražygiai ir aš pats.

„O tu? Ar irgi nevalgysi?“

„O ne. Mes tik stebėsime ir mėgausimės savimi.“
tol, kol tau tai skanu.“

Mes nelaukėme, kol vėl bus pakviesti, o valgėme su
geras apetitas. Senoliai sėdėjo vienas šalia kito,
siūbavo pirmyn ir atgal ir laimingai mus stebėjo.

Žinia apie mūsų atvykimą pasklido kaip žaibas
kaimas, senos moters dėka. Tai neužtruko ilgai
prieš ateinant geram tuzinui senų valstiečių, kurie ranka
pažinojo mano senelį. Senų valstiečių kietos rankos
pasilenkė prie manęs su pasisveikinimu ir skaidriomis džiaugsmo ašaromis
tekėjo sąžiningų, šiltų senų žmonių veidais
žmonių. Kiekvienas atsinešė kokį nors prisiminimą
mano protėvių atminimas – taip pat kruopščiai saugomas

Machine Translated by Google

nuotraukos ir paveikslėliai iš laikraščių ir
žurnaluose, kuriuose jie su pasididžiavimu matė vieną iš „savo“
Groenhagens.

Seni žmonės sėdėjo aplink mane. Nepaisydamas mano prašymų, aš
negalėjo jų įtikinti užimti vietos tuo pačiu metu
stalo. Pagal seną paprotį jie man pasiūlė maisto ir
gėrimas, geriausias, kokį jie buvo valgę. Valgis buvo tarsi puota.
Viskas man buvo prieinama, nes tas pats kraujas
tekėjo manyje kaip žmoguje, kurį jie mylėjo ir
gerbiami jaunystėje.

„O dabar, jaunuoli, eisime prie tavo kapo“
senelis.“

Priešais mane nebuvo užmiršto žmogaus kapas.
Granito akmuo buvo lygus kaip naujas ir spindėjo
Aplinkui augo gėlės. Negalėjau nuslėpti, kaip susijaudinau
buvo.

„Bet, Saari, kas pasirūpino kapu?“

Senis pažvelgė į mane, ir vienas iš jų matė, kad jis tai padarė
nesupratau klausimo. „Kam tai rūpi? Mes, mano
žmona ir aš, žinoma. Mano žmona plauna ir blizgina
akmenį kiekvieną pavasarį, ir kiekvieną sekmadienį atnešame naują
gėlės.“

Mano senelis mirė 1888 m. Nuo tada
amžiaus pradžioje niekas iš šeimos neturėjo

Machine Translated by Google

galėjau pasirūpinti kapu. Praėjo trisdešimt metų, aš
buvo gėda.

Ar turėčiau jam padėkoti? Saari nebūtų supratusi.
Jo poelgis jam atrodė toks akivaizdus, kad
beprasmiška apie tai diskutuoti. Aš tiesiog tyliai padaviau ranką senukui,
jam ir jo žmonai ir pažadėjau
grąžinti.

Po kelerių metų ištikimas tarnas grįžo namo pas tą
didelė armija. Šalia mano senelio kapo stovi
paprastas akmuo su užrašu:

Veikko Saari

Machine Translated by Google

Europos padėtis kitame amžiuje vėl pasikeis
ugdykite vyriškas dorybes: nes gyvensime
nuolatinis pavojus. „Visuotinė karinė pareiga“ jau yra
šiandien savotiškas priešnuodis prieš moteriškumą
demokratinės idėjos: kylančios iš kovos
tautos.

- Frydrichas Nietzsche

Machine Translated by Google

Suomija 1918/1919

Aukštai tolimiausiame šiaurės rytuose nuo tuomet mažesnio Europa, maža suomių tauta, kuri iki tol buvo po Rusijos jungu, sukilo 1917 m. po to, kai bolševizmo protrūkis Rusijoje.

Tuo ji aiškiai patvirtino Europą ir tapo jos svarbiausiu šiaurės rytų bastionas prieš Aziją.

1918 m. jau iškovota laisvė, ypač Suomijos pietvakarių pakrantė, kuriai grėsmę kelia galingi Bolševikų invazijos.

Tuo laikotarpiu vokiečių tauta kentėjo nuo tarptautinė žydų bado blokada kovojo labai stipriai sunkūs mūšiai vakarų, rytų ir pietų Europoje taip pat Artimuosiuose Rytuose ir Afrikoje.

Vokietija negalėjo drąsiai žiūrėti į suomių žmones patvirtindama Europą, vėl būdama perduota atnaujintai vergovė.

Vokietija jau negalėjo leisti bolševikams atstumtas nuo pietryčių Baltijos jūros, kad dabar įgytų laikytis šiaurinėje Baltijos jūros dalyje.

Be to, sovietų puolimas į šiaurę Suomija būtų nutiesusi jungtį su Anglija per šiaurinę Švedija ir šiaurinė Norvegija – ateities laikams ir

Machine Translated by Google

kitos politinės aplinkybės – į sferą

įmanoma.

Ką tai reiškia, nuodugniai išsiaiškino

Tolimoje šiaurėje dislokuoti Waffen-SS vyrai.

Nepaisydamas visų šiuolaikinio vokiečių triukų

Marksistų partijos ir vyriausybės įstaigos, Aukščiausiasis

Vokietijos armijos vadovybė nusprendė padėti Suomijai.

Generolas Ludendorffas apibendrino to priežastis –

Europos ateitis tokia lemiama – sprendimas su šiais principais

žodžiai: „Visus sprendimus priėmiau galva;

Sprendimą padėti Suomijai priėmiau galva

ir visa širdimi!

Machine Translated by Google

Vokiečių rūmų riteriai

Kryžiuočių riteriai ne tik užkariavo žemes palei
žemupio Vyslos upės dalis, įskaitant Rytų Prūsiją;
jie taip pat pridėjo Baltijos provincijas šiaurės rytuose,
Pomeranija ir nauja provincija vakaruose iki jų
turtas.

Šie riteriai iš pradžių užtikrino savo teritoriją karinėmis priemonėmis.
Bet vyrai, kurie mokėjo valdyti kardą, taip pat buvo
kompetentingi administratoriai ir, svarbiausia, ekspertai
žemės ūkis. Jie žinojo, kad plūgas turi sekti paskui
kardą, jei jų valstybinė teritorija būtų užkariauta ir išsaugota
dėl vokietijos.

Kad Rytų Prūsija galėtų likti vokiška per
šimtmečius net ir sunkiausiomis sąlygomis, kad tai
visų pirma per diktatorišką Versalio sutartį
nieko neatsisakė iš savo etninės kilmės, galima padėkoti
tų valstiečių kolonizacinė veikla, kurie
įkūrė savo sodybas, saugomas
Kryžiuočių riteriai.

170 metų po pirmojo Vokietijos rytų pakrantės atidarymo
provincijose ordino žemėse jau gyveno 750 000
žmonių. Tai buvo, palyginti su transporto

Machine Translated by Google

ir to meto ekonominės sąlygos,
precedento neturintis pasiekimas.

Naujosios įkūrimo ir plėtros metu
kaimų, ordinas pasitelkė verslius vyrus, kurie vadovavo
valstiečiai kartu su savo šeimomis iš Reicho
teritorija.

Už savo pastangas šie vyrai gavo dideles žemės dotacijas
taip pat kaimo mero pareigas, kurios buvo
paveldėjo jų palikuonys.

Dažnai jie taip pat gaudavo vadinamąsias naudingas privilegijas,
pavyzdžiui, licencija prekiauti svaigalais ar kaimo malūnas.

Valstiečiai gavo dviejų flamandų „hufenų“ ūkius,
tai reiškia nuo 30 iki 35 hektarų. Kaimas paprastai
sudarė dešimt gyvenviečių. Kiekviena iš jų turėjo
savininkas; pagal Vokietijos įstatymus jie buvo paveldimi.

Iš pradžių ūkiai buvo neapmokestinami. Jų savininkai
nereikėjo mokėti pinigų ar natūralių produktų
įsakymas. Valstiečiai buvo įpareigoti atlikti karinę tarnybą
milicijoje ir turėjo prisidėti prie statybos
ir įtvirtinimų priežiūra. Atsakomybė už
punktualus pristatymo atlikimas pasibaigus galiojimo laikui
laisvų metų už viešųjų paslaugų teikimą,
ir už profesionalų pasiruošimą bei priežiūrą
laukai, ilsėjosi su kaimo meru.

Machine Translated by Google

Nors administracinių santykių reglamentai iš esmės buvo paprasti, tokios precedento neturinčios buvo kliūtys, su kuriomis susidūrė vokiečių valstietis ten, viršuje – neturėdamas dabartinių naudingų priemonių, toli nuo...
tėvynėje ir savarankiškai – turėjo įveikti. Jam teko ne tik kirsti miškus, džiovinti pelkes ir nurūgštinti pievas, bet ir tapti svetimos žemės nesaugumo, nepasitikėjimo ir

jos gyventojų priešiškumą.

Jei vis dėlto ekonominė ir liaudies konsolidacija šios srities plėtra vyko taip greitai, ir jei piko metu penki kaimai buvo įkurti ir užimti valstiečių dešimtyje
dienų, tai liudija apie verslumo dvasią
visų vokiečių genčių valstiečius, taip pat Kryžiuočių ordino organizacinius ir karinius pasiekimus.

Machine Translated by Google

Mūšis dėl Anabergo

1921 m. gegužės 21 d.

Aukštutinė Silezija

Silezijai grėsė iš abiejų pusių Piles ir Čekai
po pasaulinio karo išsiplėtė toli į rytus.

Tai grynai vokiška žemė; jos laukai gausiai duoda derlių
produkcijos, jos cinko ir anglies kasyklos priklauso Europai
didžiausias.

Silezija vokiečių rankose trukdytų lenkams
išpuoliai prieš Rytų ir Vakarų Prūsiją, taip pat išpuoliai
prieš Saksoniją, kurią vykdė tuomet sąjungininkų kontroliuojami čekai.

Šis vokiškas pleištas dėl savo pačios padėties jau buvo
lemiama svarba gynybai bėgančioje linijoje
nuo Ščetino iki Berlyno, Leipcigo ir Miuncheno.

Žinoma, lenkai ir čekai apie tai žinojo.
Silezijos strateginė svarba.

Ir taip, didžiausio Vokietijos išsekimo metu
po pasaulinio karo – ir globojamas
Ten dislokuoti sąjungininkų kariai – dalys Silezijos buvo sudraskytos
čekų ir lenkų dar prieš liaudies
plebiscitas. Net Prūsijos Pozeno provincija – dėl savo prigimties
dėl savo padėties ir didelio įtvirtinimų išplėtimo
Vokiškas pleištas į slavų potvynį – buvo pavogtas iš
Reichas ir atiduotas Lenkijai be plebiscito.

Machine Translated by Google

Priešai buvo nusivylę rezultatu
plebiscitas rytinės Aukštutinės Silezijos pasienio vietovėse.
Nepaisant didžiausio teroro prieš plebiscitą, iki šiol
Didžioji gyventojų dalis pasirinko Vokietiją.

Jauni ir seni kareiviai, grįžę iš
pasaulinį karą, jie tik pradėjo kurti naują gyvenimą
valstiečių, gamyklose ar
universitetai.

Kaip tik šio taikaus darbo įkarštyje atėjo
žinia, kad Lenkijos lyderis Korfanty – jau trečią kartą, bet šį kartą su
savo vyriausybės ir
Lenkijos armija – buvo surengusi puolimą prieš – vis dar
Vokiečių – Silezijos. Jo tikslas buvo užkariauti visą
Sileziją Lenkijai, kuri tuo metu – be jokios karinės atsakomybės
apsauga – atrodė bejėgis prieš lenkus
troškimas apiplėšti.

Tai būtų buvęs tinkamas momentas vadinamajam
Vokietijos Reicho vyriausybė raginama imtis ginklų. Tačiau raudonieji
ir reakcingi Berlyno valdovai suspaudė kulnus
Prancūzijos ambasadoriaus surauktos kaktos akivaizdoje. Be
iš pradžių jie leido viskam vykti sava vaga.

„Aukštutinė Silezija, taip, visa Silezija pavojuje!“ – nuskambėjo
kaip šauksmas per vokiečių žemes, nepaisant tylos
raudonoji reakcinga spauda.

Daugelis mūsų dar nebuvome matę šios nuostabios žemės.

Machine Translated by Google

Šios Vokietijos ekonominė ir strateginė svarba
ranka, tiesianti į rytus, jau buvo
mums instinktyviai aišku. Dideli krašto turtai ir
kita vertus, jos ekonominis vaidmuo buvo mažiau lemiamas
mums, jauniems kareiviams.

Tai buvo garbės reikalas.

Taigi savanoriai plūdo iš visų Vokietijos kampelių,
ypač iš Bavarijos, Hamburgo ir pačios Silezijos.

Tačiau tuo tarpu sąjungininkų spaudimas
Berlyno vyriausybė taip išaugo, kad
bandė užkirsti kelią savanorių būrių formavimuisi.

Tik su didžiausiais sunkumais ir panaudojant visas įmanomas priemones
apgaulė buvo vienetai ir asmenys, galėję pasiekti
ginčijama teritorija.

Jų įranga buvo itin nekokybiška. Svarbiausia, kad
sunkieji pėstininkų ginklai ir artilerija buvo beveik visiškai
trūksta. Seni, patyrę Antrojo pasaulinio karo kareiviai
šalia jų buvo jauni, sunkiai apmokyti savanoriai,

Bet visi buvo apsėsti vienos valios – daug labiau
nei vien gynyba, bet ir priešo sunaikinimas
jau buvo taip giliai įsiskverbęs į vokiečių žemę.

Prieš griežtus pernelyg baimingų nurodymus
Berlyno sistemos vyriausybė, savanorių batalionai
naktį žygiavo į savo susibūrimo vietas
Gegužės 20–21 d.

Machine Translated by Google

Anabergas buvo užimtas per įnirtingus mūšius. Iš jo vyrai matė toli į kraštą, pietuose link Koselio Oderio upe ir rytuose link plačios viršutinės Silezijos pramonės rajonai.

Dominuojantis aukštis buvo vokiečių rankose, senasis visos Silezijos orientyras!

Poveikis lenkams buvo triuškinantis. Laikotarpis Lenkų reidai prieš Reicho teritoriją baigėsi.

Visoje Vokietijoje, kuri buvo ankstesniais metais patyrė degradaciją po degradacijos – tačiau pirmasis saldus saulės spindulys prasiskverbė pro tamsą debesų šydas.

Machine Translated by Google

Germanų gyvenimo valia

Kiekvienas karas yra geriausio kraujo praliejimas. Daugybė ginklų pergalė tuo pačiu metu buvo ir skaudus pralaimėjimas iš gyvybinės jėgos ir tautos kraujo.

Šiuo atžvilgiu, deja, neišvengiama mirtis Geriausi vyrai, kad ir kaip apgailėtina būtų, nėra blogiausi dalis.

Daug blogiau yra neužaugintų vaikų nebuvimas karo metu išgyvenusiųjų ir po karo miręs.

Didžiausia dovana kritusiųjų našlei visada yra vyro, kurį ji mylėjo, vaikas.

Mes niekada nenorime pamiršti tos kardo pergalės ir mūsų kareivių pralietas kraujas neturėtų tikslas, jei vaiko pergalė ir kolonizacija naujoji žemė nesekė.

Iš Reichsfuehrerio SS įsakymo

1939 m. spalio 28 d. visai SS ir policijai

Machine Translated by Google

Yamato

Kazuichi Miura

Jamato yra Japonijos provincijos pavadinimas. Nes
iš čia kilę išskirtiniai japonų kareiviai
vietovėje vardas Yamato tapo simboliu
drąsos ir pareigos atlikimo. Nieko negalima tiesiog
perimta iš svetimšalių saviesiems. Bet mes
iš japonų pavyzdžio galima pasimokyti, kaip drąsa ir
drąsa kyla iš religinių jausmų.

Vakarų laiku tai įvyko 1932 m.
Japonų majoras, sužeistas kovų metu
Šanchajuje, prarado sąmonę ir taip patyrė nelaimę
patekti į priešo rankas. Vėliau jis buvo
išlaisvino artėjantys japonų kariai ir užėmė
atgal. Vieną dieną spauda pranešė, kad majoras pareiškė nusižudęs
būtent toje vietoje, kur buvo
paimtas į nelaisvę.

Ką mums sako šis įvykis? Paprasčiausiai todėl, kad jis turėjo
buvo sužeistas ir be sąmonės, pareigūnas buvo
paimtas į nelaisvę; ar tai buvo gėda kariui? Kodėl jis baigė savo
gyvenimą, užuot kovojęs už savo tėvynę,
ir tarnaudamas jai savo žiniomis, patirtimi, drąsa

Machine Translated by Google

ir dvasia? Tik remiantis Yamato dvasia, ta japonų žmogaus dvasia, galima paaiškinti jo elgesį.

Vakarų Japonijos sagose ypač gyva stiprios riterio dvasios tradicija; pagrindas
Apie sagos riterio dvasinį ugdymą galima rasti knygoje „Hagakure“, veikale apie riterio kodeksą, kur rašoma: „Jei reikia rinktis tarp dviejų kelių – gyvenimo ar mirties – rinkitės pastarąjį.“ Majoras,

kuris nešiojosi šį mokymą giliai savyje, nuėjo
mirties kelias. Bet kodėl reikėtų ieškoti mirties?

Šių dienų japonų karių riterių kodekse
„Senjinkum“ arba karo stovyklos mokymai
parašyta: „Gyvendamas niekada neturėtum neštis gėdos dėl kalinys; po mirties neturėtum palikti blogos kaltės ir nelaimės reputacijos.“ Nuo senų laikų Japonijoje gyventi nelaisvėje laikoma didele gėda;
pirmiausia reikėtų mirti.

Šiuolaikiniame kare – išskyrus senus laikus – tam tikra

aplinkybės, dėl kurių asmuo yra sugaunamas, gali būti neišvengiamos. Žinoma, galima manyti, kad
nebūtinai turi mirti po to, kai kažkas tai padarė
tarnyba su itin pažangiais šiuolaikiniais ginklais – taip, atlikta geriausia – ir kad žmogus daug geriau tarnauja savo šaliai likdamas gyvas ir vykdydamas savo pašaukimą – kad ir kur jis būtų
karo ar taikos metu. Toks požiūris turi tam tikrą pagrindą;

Machine Translated by Google

bet japonų kareivis mąsto kitaip: jei jis gyvens toliau
nelaisvės gėdoje tai reiškia, kad jis nekovojo
mirtį, kad jis vis dar turėjo galimybę kovoti toliau, ir jį labai gailisi, kad to
nepadarė
kovok iki mirties už Tenno, tėvynę ir žmones.

„Tebūnie tai jūroje, kur jūros vanduo krikštija mano kūną,
ar tai būtų sausumoje, kur samanos dengia mano kaulus kalnuose,
Tik su didžiuoju valdovu noriu kovoti
negalvodamas apie save“.

Lyg ši senovinė daina, kurią vėl dainuojame ir
vėlgi, išreiškia, tai visiškai nesuvokiama
kad kareivis atgyja. Lordas Nelsonas pasakė savo
mirtis: „Ačiū Dievui, atlikau savo pareigą“; tačiau japonai kovoja ne vien
dėl pareigos, bet ir
kad paaukotų savo gyvybę. Erwinas Baelzas, vienas geriausių
valdžios institucijos apie Japoniją, pasakoja apie vieną iš savo patirties
iš Rusijos-Japonijos karo laikotarpio: japonas
pažįstamas aplankė jį su sūnumi, kuris kitą kartą
rytą turėjo atvykti į frontą. Po to
jaunuoliui išėjus, dr. Baelzas kalbėjosi su savo
pažintis su karu; senis jam tai pasakė
jis neteko vyriausiojo sūnaus prieš ketverius metus,
Boksininkų sukilimą ir dabar pasiuntė savo antrąjį į karą.
toliau sakė, kad jo gerbiamasis šeimos herbas dabar bus

Machine Translated by Google

nebeturėjo kam tęsti, nes daugiau sūnų neturėjo. Baelcas jį paguodžiančiai tarė: „Ne visi, kurie eina į frontą, yra pasmerkti žūti; tikiu, kad tavo sūnus grįš su didele karine garbe.“ Senasis tėvas

papurtė galvą ir atsakė: „Ne, mano sūnus eina į kova siekiant surasti didvyrio mirtį, o ne tam, kad „grįžti gyvam.“ Erwinas Baelzas pastebėjo: Tai buvo ramūs žodžiai, tinkami filosofui.

Toks požiūris yra tikroji priežastis, kodėl Japonija anksčiau nepralaimėjo nė vieno karo, o dabartiniame kare Didžiajame... Rytų Azija taip pat pasiekė tokių nuostabių laimėjimų. yra ne kas kita, kaip ryžtingas poelgis – net ir mažiausiame įsivaizduojami povandeniniai laivai – užpulkite ir paskandinkite galingiausius JAV laivyno karo laivai. Japonijos lėktuvų susinaikinimo tikslas – juos laikyti bombų krovinio dalimi ir nerti į priešą.

kad įvykdytų savo pašaukimą. Gruodžio 12 d. th praėjusių metų, Imperijos štabas pranešė, kad devyni iš dešimties karinių jūrų pajėgų lėktuvų sėkmingai sunaikino save. Ši didvyriška dvasia yra tai, kas saugo Japonijos imperiją; ši didvyriška dvasia leido Japonijos kariuomenei jau būti 1274 ir 1281 metais – tik su 50 000 vyrų prieš daug pranašesni mongolai, kurių buvo apie 150 000 vyrų, – kad juos tvirtai nugalėtų ir kovotų su jų siaubingas puolimas. 1894/1895 m. Kinijos ir Japonijos kare

Machine Translated by Google

ir 1904/1905 m. Rusijos ir Japonijos karas, Japonijos spindinčios pergalės buvo nulemtos šios dvasios. Ir tie kareiviai, kurie šiandien kovoja begalinėje Ramiojo vandenyno erdvėje sausumoje, jūroje ir ore, yra pasiruošę
ginti savo tėvynę iki galo ir žengti į
dievų gretas.

Tie, kurie tokią dvasią vadina fatalizmu ir laiko beprasmiu brangaus žmogaus gyvenimo ignoravimu, toli gražu nėra...
suprasti japonų kareivio dvasią. Drąsa
Japonijos kareivių ginklų žygdarbiai yra šios galingos dvasios, veikiančios Reicho tęstinumo ir garbės, teisingumo ir tikros taikos labui, apraiškos.

Taip pat būtų neatleistina klaida matyti
menkiausias primityvaus žiaurumo pėdsakas šioje dvasioje.
Japonų meilė gėlėms yra gerai žinoma. Tačiau jo estetika neleidžia jam ieškoti gėlės.
vienas, o vertina organišką lapų ir
šakų; todėl jis niekada nenupjauna žiedo, bet
palieka jį ant šakelės. Japonijos civilizacija ne tik suteikė savo žmonėms didelį norą aukotis, bet ir
jautrus užuojauta. Šis užuojauta pasireiškia
japonų kareivio elgesys priešo atžvilgiu
ypač pagrobtąjį. Štai įtikinamas viduramžių pavyzdys: 1184 m., vykstant

žiaurus pilietinis karas, kuriame nugalėtas didysis karys Kumagai

Machine Translated by Google

riterį iš priešo stovyklos Atsumori ir, pagal to meto karo papročius, nuėmė jam galvą. Atsumoriui tebuvo 20 metų, ir Kumagai, giliai sunerimęs dėl ankstyvos mirties, padėjo kardą, paliko riterį

kastą ir tapo kunigu, kad galėtų savo gyvenimą praleisti melsdamasis už sielos gerovę
nukritęs.

Ankstesnio pasaulinio karo metu japonų savanoriai tarnaudamas Kanados armijoje, galiausiai baigė savo pareigas vakarų fronte; tarp jų buvo savanoris, vardu Isomura, kuris puolimo metu susidūrė su sužeistu vokiečiu. Sužeistasis gestais leido Isomurai

žinojo, kad jį siaubingai ištroškė, ir nedvejodamas
Isomura davė jam atsigerti iš jo paties gertuvės, kurioje dar buvo nedidelis kiekis brangaus vandens.
Tuo tarpu pasirodė britų kareivis, kuris puolė
sužeistą vokietį su savo durtuvu. Isomura metė
atsistojo tarp jų ir sušuko: „Ar nematote, kad vyras sunkiai sužeistas?“
– „Ir kas?“, – atsakė
Britas, „sužeistas ar ne, kiekvienas nužudytas priešas yra mūsų“ pelnas.“ – „Kur tavo krikščioniška labdara?“ – „Aš ją palikau
„namų, kai išvykau į karą“, – atsakė britas.

Panašiai ir per Antrąjį pasaulinį karą japonų savanoris Morooka išgirdo labai jauną priešininką.
- kurį jis užpuolė durtuvu - šaukti

Machine Translated by Google

„Mama!“ Išgirdęs šį žodį, jis žinojo, kad gali
antrą kartą nepaspyrė durtuvu į šį priešą, ir taip padarė tas vyrukas,
nors ir sužeistas,
išgelbėti ir vėliau grįžti į tėvynę.

Japonai iš tiesų mano, kad būti sugautiems yra žemesnis už jų orumą, tačiau jie vis dėlto jaučia gilią užuojautą savo pačių paimtiems belaisviams. Rusijos ir Japonijos karo metu daugelis rusų

Japonija paėmė kalinius, ir nė vienas iš jų nebus
be dėkingumo prisiminkite dosnų elgesį su jais Japonijoje. Toks elgesys su sužeistu priešu visada buvo laikomas dorybe

Japonijoje. Iš jų istorijos aišku, kad korėjiečiai
mongolų invazijos dalyviai, patekę į japonų rankas, nenusipelnė ypatingo elgesio, tačiau jie vis tiek buvo humaniškai priimti. Imperatorius
Kora netgi nusprendė pareikšti dėkingumą už tai
laiške Japonijos vyriausybei. Čia reikia prisiminti, kad mongolų invazija kėlė mirtiną grėsmę Japonijai ir jos žmonėms. Rusų-japonų

Pirmosios divizijos ir Antrosios Japonijos armijos karas
turėjo rūpintis pirmaisiais rusų kaliniais. An
buvo įsakyta atlikti patikrinimą siekiant supažindinti Japonijos kareivius su uniformomis, skiriamaisiais ženklais ir priešininko žymės. Daugelis eilinių kareivių

Machine Translated by Google

tačiau viena įmonė nedalyvavo
patikrinimas. Buvo atsižvelgta į šiuos aspektus:
priežastis: Buvo gėda būti paimtam į nelaisvę kaip kareiviui,
ir buvo nepakeliama būtinybė rodyti savo veidą
priešas kaip kalinys; samurajus supranta
samurajaus jausmus ir apsaugo jį nuo šio pažeminimo.
Dėl šios priežasties kareiviai nedalyvavo.
rusų belaisvių apžiūra. Priešas
pareigūnai, davę įsakymą iššudyti visus japonus, net
kaliniai galbūt nesuprato tokio elgesio
japonų kareiviai.

Viename dabartinio karo teatre Didžiojoje Rytų Azijoje,
Filipinuose, sausio pradžioje nemažai
JAV kariuomenė žudė Japonijos civilius gyventojus;
Japonijos istorijoje tokių žiaurumų nebūna.

Japonai šiandien kovoja už tėvynę ir už visus
Didžiosios Rytų Azijos žmonės kovoja sunkų, pasiaukojantį kelią
persmelkta kova, kurioje jie kelia sunkiausius reikalavimus
ant savęs; nepaisant to, jie jaučia gilų užuojautą
dėl kitų žmonių ir dėl šios situacijos
kovų eiga, daug žymių ir jaudinančių įvykių
iškils, kuris įeis į istoriją
karas ir ten liudija Japonijos dvasią,
Yamato Tamashii.

Machine Translated by Google

Ir jei esame ištikimi,
ir nieko daugiau pasaulyje,
to pakanka, ir niekas
stovi prieš mus.

Niekas negali mūsų niekinti,
joks priešas negali neatsilikti,
mirtis negali pjauti
su kietu pjūviu.

Tavyje, manyje ir visuose kituose,
auga anksti ir vėlai,
ir viduryje, kur mes krentame,
ten jis sėjamas.

Ir jei esame ištikimi,
ir nieko daugiau pasaulyje,
to pakanka, ir niekas
stovi prieš mus.

- Hansas Baumannas

Machine Translated by Google

Verčiau pas velnią pragare...

Gerhart Schinke

Rudens diena išslydo į miglotą platybę
jūra. Paskutinė šviesa krito nuo medžių, ir tamsa jau pradėjo
žygiuoti per kraštą. Atėjo drėgnas ir šaltas vakaras. Ant plačiai
atviro savo karaliaus salės lango stovėjo Ratbodas. Židinyje degė
ugnis
ir apšvietė aukštą figūrą. Rimti buvo jo kampuoto veido bruožai, jo
žvilgsnis pasimetė niūraus vakaro miglotoje pilkumoje.

Karalius mintyse kartojo sėkmę ir
paskutinių dienų kančia. Jo pečius užgulė sunki našta
pečių. Vienišas vyras sprendė pats sau ir savo žemėms ir turėjo
nešti visų sunkumą
nelaimė viena per naktis.

Wyk-de-Duerstede mūšis buvo pralaimėtas. Ateina
kartos apie tai plepės kaip apie visus mūšius, ar
Atkreipkite dėmesį į įvykį kaip ir į kiekvieną įvykį karuose tarp žmonių. Bet
jie niekada nesužinos, kokios mintys degė galvoje
žmogaus, kuris matė savo tautos žiedą numirti dar nespėjęs
laikas! Jie niekada nesužinos, kaip jam sudaužė širdį, kai jis
mostelėjo žvilgančiu kardu prieš blondinių galvas
kariai, kovoję priešo gretose.

Machine Translated by Google

Fryzų karalius apvertė galvą ir spoksojo,
ilgai gulėjo ugnyje. Jo ranka buvo pakelta prie kaktos.
Iš liepsnų jūros išniro figūros, kurios stovėjo
prieš jo akis. Tai iš tiesų buvo Aldgislo atvaizdas.
Miręs karalius stovėjo priešais jį tarsi gyvas. Pokalbis
su juo prasidėjo:

„Norėjai nutraukti priešiškumą draugyste, kai“
Jūs įsileidote į žemę kunigą Willibrordą. Jūs
tikėjosi, kad jis tesės savo pažadą.
svetimo tikėjimo pasiuntinys tik skatino neramumus ir
sėjo neapykantą. Jis sunaikino Fryzų kraštą. Tada aš paėmiau
į kardą ir pašauktas į karą prieš priešą, kuris
grėsė krašto laisvei. Laisva turėtų būti Fryzų žemė
būk laisvas kaip skaidrios jūros bangos, laisvas kaip
griaustinis, kai jis riaumoja virš miškų. Bet per didelis buvo
priešo skaičius. Priešas triumfavo,
girdi, mirusysis, triumfavo!

Iš jo žodžių sklido neviltis.

"Genitis kraujuoja! Jėga silpsta prieš"
dešimt kartų stipresnis, nes Romos viešpats visada skiria
naujos armijos valdžios užkariavimui, priešas
įsiskverbia į mūsų žemę, kad sunaikintų laisvę
Šiaurė!

Ilgą laiką kambaryje tvyrojo tyla.

Machine Translated by Google

Mirusio karaliaus atvaizdas pasirodė aiškiau priešais skaudamos akies.

„Aš privalau išsaugoti laisvę žemei, išgelbėti gyvybę“ žmonės iš svetimos jėgos. Taip, jie turėtų sėti ir statyti, pasėti sėklą į derlingą žemę ir apsaugoti laukus nuo jūros potvynių. Fryzų kraštas turėtų likti pylimai neturėtų grimzti!

„Taip, karaliau, Fryzų kraštas turėtų gyvuoti! Tavo tikslas buvo toks pat kaip ir mano. Bandei sutaikyti priešą, kai matėte, kad jis atvyko gausiau. Aš iššaukiančiai pasiūliau jam savo kardą. Argi mes abu ne jūros sūnūs, tos pačios žemės atžalos? Kas parodė tėvynei jos pirmapradė prigimtis? Willibrordas tau dainuoja dainą. kunigai mane keikia, nes aš jiems priešinausi, kai jie atėjo apgauti mano tautos. Taigi jie sukėlė sumaištį Frankų armija įsiveržė į žemę ir dabar laidojo derlių kraujas, tekėjęs per mūsų kardus.

„Klausyk, Aldgisl, noriu pasekti tavo pavyzdžiu... jei tik galiu.“ Senso vyskupas turėtų įžengti į Fryzų kraštą. Aš pats nori priimti krikštą! Nes Fryzų kraštas turi gyvuoti!

Karalius ištraukė kardą iš makšties, žengė į liepsnos šviesą ir laikė peilį šviesa. Kardas vis dar buvo aštrus, bet jis neturėtų būti pakartojo, kad nedidelė grupelė nepaklusnių karių priešinasi pranašesnė priešo jėga su ginklais. Dėl gyvybės jis

Machine Translated by Google

buvo pasiryžęs pasiūlyti taiką. Ir pasibjaurėjimas, su kuriuo jis niekino nukryžiuotą dievą, šią valandą išnyko neviltis.

***

Tai turėjo tapti kryžiaus pergale, kai fryzų karalius, nepaklusęs mokymams
bažnyčioje taip ilgai, priėmė krikštą iš rankos
vyskupas. Kunigų rankos – gudrios ir apskaičiuojančios –
viską labai gerai paruošė. Buvo vieta, kurią vyskupas
buvo pasirinkęs krikštui (be maldos
namas stovėjo Fryzų krašte, kuriame galėjo būti atliktas šventasis aktas
buvo atlikti); žemę užliejo giedras rytas.
Vyrai ir moterys susirinko patirti bažnyčios siūlomą
reginį. Medinis kryžius, iškeltas
bažnyčios tarnų, stovėjo aukštai. Willibrordas,
Utrechto vyskupas su savo sąjungininku Vulframu
Sensiečiu ir palyda perėjo teritoriją. Tyliai triumfuodamas
Romos pasiuntinys nuėjo į pakeltą vietą.
kur turėjo įvykti karaliaus krikštas. Priekyje
visų akys būtų užpiltos krikšto vandeniu
virš karaliaus galvos, ir žmonės matė, kaip net ir labiausiai
nepaklusnus karalius priėmė kryžiaus tikėjimą.

Machine Translated by Google

Arklių žvengimas ir kanopų kaukšėjimas
paskelbė apie savo atvykimą. Šalia jojo Grimoaldas, jo
dukters vyras. Kariai su ietimis ir žodžiais sekė paskui. Kai karalius
nušoko nuo žirgo
ir ėjo link vyskupų, kurie jau buvo užėmę savo pozicijas palei pakelto
kryžiaus šonus, jo akyse žibėjo visas šiaurės pasididžiavimas. An

nepalaužiamas karys norėjo nulenkti galvą. Nelankstus buvo
jo žvilgsnis į vyrus ir moteris, kurie tyliai stovėjo
ratu, artėdamas prie kryžiaus.

Vulframas, Senso vyskupas, dabar pradėjo kalbėti
garsiai, kad būtų girdėti toli:

„In nomine patris et filii et spiritus sancti! Žiūrėkite, tai a
didis laikas, kuris artėja per Dievo atstovus žemėje. Karaliai ir galingi
valdovai pradeda girdėti išganymo žinią!

Su konverterio entuziazmu jis pašaukė
žodžiai:

„Fryzų krašto vyrai ir moterys, šiandien jūsų karaliumi
priima gelbėtoją ir tampa krikščioniu per
krikštas, tad ir jūs turėtumėte pulti jam po kojų
visagalio Dievo, kuris atsiuntė savo sūnų į žemę
apvalyti ir tavo kaltę, ir išgelbėti tave nuo kaltės ir
prakeikimas!

Machine Translated by Google

Nė vienas iš ten stovinčiųjų nesuprato žodžių prasmės. Kunigai, vilkintys trumpais plaukais, stovėjo už kalbančio vyskupo, nuolankiai žvelgdami į jį.
žemė. Dešinėje sargyboje stovėjo ginkluoti frankų kareiviai
ir kairėje. Kryžius stūksojo aukštai lyg siaubingas
grėsmė.

Ratbodo žvilgsnis nuklydo link vyskupo, sustojo ties spalvinga suknele, tada pakilo ir susitiko su neaiškiu žvilgsniu.
Romos delegatas, vėl grįžo ir patvirtino
jam iš naujo, koks skirtingas yra karalius nuo kunigo. Už aukštos kaktos atsirado mintis: neįveikiama kliūtis skiria Germanijos karalius

iš Romos kunigų.

Vyskupas į krikšto kalbą įmaišė lotyniškų sakinių. Ceremonijos žodžiai skraidė lyg pasimetę naktiniai paukščiai virš žemės ir niekur nerado

klausytojų širdyse. Taigi jų poveikis buvo prarastas kaip
smilkalų dūmai. Ceremonijos kulminacija, regis, jau praėjo. Ratbodo žvilgsnis užtikrintai ir tvirtai apžvelgė savo žmonių grupę, kuriai, kaip ir jam, trūko pagarbos
pats.

Kunigas pavaizdavo pakrikštytųjų šventumą ir
nutapė pragariškas pasmerktųjų kančias, kurie nenorėjo girdėti vyriausiojo kunigo žodžio Romoje. Dabar
Vulframas iš Senso kreipėsi į patį Ratbodą:

Machine Translated by Google

„Tad, Karaliau, imk krikšto vandenį, kad, išlaisvintas nuo visų nuodėmių, vieną dieną galėtum įžengti į dangų su...“
tikinčiųjų minios sėdės visažinio dešinėje
Dievas nuo amžinybės iki amžinybės, o visi kiti eina į pragarą, kurie miršta nekrikštyti“.

Tada Ratbodo balsas pertraukė kalbantį vyskupą.

Jis paklausė savo protėvių kalba: „Kunige,

sakei, kad pateksiu į dangų, jei...“
leisti man būti pakrikštytam? Dabar pasakyk man, kunige, kur yra mano tėvai, kurie mirę ir niekada nebuvo
pakrikštytas?!

Siaubas pasklido tarp kunigų grupės,
nes šventas veiksmas buvo toks netikėtas
pertraukė. Vyskupas, visiškai apimtas entuziazmo
atsivertimas ištarė žodžius:

„Visi jie yra su velniu pragare, nes jie“
mirė kaip pagonys!

Tada Ratbodas spyrė į molinę keptuvę su šventintu vandeniu taip, kad jis nukrito ant žemės ir subyrėjo į šipulius. Ir
Jis sviedė savo laisvus žodžius kunigui į veidą:

„Tada noriu jums pasakyti, kunige, kad verčiau eičiau į mano tėvai ir velnias pragare, nei su jumis, kunigais
dangus!

Machine Translated by Google

Leidimo metai
1944 m.

Machine Translated by Google

Europos frontas

Kuo stipriau šis karas paveiks europiečius, tuo didesnės energijos, kurias tai pažadina šiuose žmonėse ir įsibėgėja. Pasenusios valdymo idėjos dėl šio karo išnyksta taip, tarsi jų niekada nebūtų buvę. Dirbtinis Versalio sutarties valstybių asortimentas yra sugniuždytas, o kančios ir ašarų apimtas gimsta nauja era. Mes patys esame tik banga potvynyje, kuris varo Europos tautas. Rasės ir socializmo idėjos dreba Europos tautas ir stumia jas į naujas valstybinio gyvenimo formas.

bolševikų ekspansijos poveikio ir priešo bombardavimo atakų niekšybės, žmonės
Europa nenugalimai artėja viena prie kitos, ir atsiranda bendruomeniškumo jausmas, kurio anksčiau nebuvo prieš tai, kai praeityje buvo matomas vienintelis klestėjimas Europa. Būtų neteisinga lyginti Europos padėtį su ta, kurioje ji atsidūrė, kai prancūzai
Revoliucija ir Napoleonas sukrėtė valstijas ir žmones. Anuomet užliejo revoliucinio potvynio bangos pasenusią, idėjos stokojančią Europą, vadovaujamą reakcingo kanclerio Metternicho, ir sunaikino netvarią bei tuščiavidurę Europos valstybių chaoso sistemą

Machine Translated by Google

vadovaujant Austrijai. Šiandienos Europa nebėra tokioje padėtyje, kad vien saugotų ir gyntų praeitį. Ji suvokė savo

germanų tradicija, ji laužo pasenusias valstybių sienas ir suvienija žmones. Senąjį pasaulį reprezentuoja priešas vakaruose ir rytuose. Kapitalizmas ir marksizmas tėra pasenusios gyvenimo prasmės ir žmogaus vertės sampratos liguistai užuomazgos.

Naująją Europą neša energija
revoliucinė socializmo ir rasės idėja. Taigi ji vienu metu atsiduria gynybos ir puolimo būsenoje: puolime, nes ji priešinasi sergančiam ir pasenusiam pasauliui su
geresnis. Socializmas yra ne tik buitinis
Reicho programa, kuri siekia žmogiškosios tvarkos, pagrįstos pasiekimais, bet taip pat apima – žvelgiant už valstybės ribų – Naujosios tvarkos programą
Europos tautos laisvo vystymosi pagrindu
remiantis jų liaudies vertybėmis ir istoriniais
pasiekimas.

Reicho idėjos galia

Šiandien Waffen-SS gretose kovoja olandai,
flamandai, valonai, skandinavai, estai ir
Latviai ir netrukus kiti žmonės aprengs savo pabudusius jaunimas tomis pačiomis uniformomis ir taip sudaro Europos

Machine Translated by Google

Priekyje po SS simboliu, kuris gimė iš
šios valandos poreikį ir sudaro pagrindą a
artėjanti tvarka Europoje. Kas galėjo abejoti idėjos stiprybėmis, tas bus
pataisytas, kai
šiandien susitinka su olandais arba estais Waffen-SS daliniuose, kurie
yra fanatiškesni ir ryžtingesni kovotojai
Reicho idėja nei daugelis vokiečių Reicho viduje. Tokiu būdu
pripažįstame šių vyrų tarnystę
rytai yra Reicho idėjos plieninė vonia. Vyrai, kurie
kovojo ten su Reicho vokiečių SS prieš bolševikus, viską paliko
užnugaryje, visus išankstinius nusistatymus, kurie vis dar varžo jų
amžininkus,
nepasidalijo unikalia, sunkia fronto patirtimi.
Kova su sunkiausiu mūsų priešininku – Reicho idėja visu savo spindinčiu
grožiu atgimsta. Formuojasi europietiškas bendruomeniškumo jausmas,
kuris nebežino.
politikų, įstrigusių senojoje valstybėje, dvejonės
teorijos. Šie Europos savanoriai SS lyderiai ir SS vyrai yra Europos fronto
avangardas. Jie myli
savo tėvynę, ir nes jie myli šią tėvynę
ir yra jam ištikimi giliai širdyje, jie nori kaip prizo
karas naujas pasaulis, kurį organizuoja stiprus Reichas, kuris
vienintelis gali išgelbėti savo tėvynę ir apsaugoti gyvus savo žmonių
kūnus. Be abejo, šie vyrai kiškiai
mažumos savo tautose. Tačiau pasaulio istorija yra

Machine Translated by Google

visada kuria tie keli vyrai, kurie išdrįsta išdrįsti naujovių. Dvejojantys seka tik vėliau. Reikia peržvelgti vieno tokio savanorio šeimos istoriją, kad pajustum, kokį stiprų poveikį jam daro Reicho idėja.
šis jaunuolis. Pavyzdžiui, yra flamandas. Jis kovoja Waffen-SS gretose. Jo tėvas yra aukštas pareigas užimantis Belgijos kolonijų administratorius ir dabar tarnauja Anglijoje; jo senelis buvo Belgijos narys
parlamentas, fanatiškas prancūzų kultūros atstovas prieš flamandišką opoziciją savo tėvynėje. Anūkas priima Reichą ir Adolfą Hitlerį. Koks epochų lūžis! Koks stiprus potraukis
apsėdęs fiurerio asmenybė! Kaip
galingai kalba kraujas ir Reicho idėjos, kad šių žmonių jaunuoliai pareiškia esantys pasirengę mirti už šį Reichą, iš kurio gyveno jų protėviai
atskirai dešimtmečiams, taip, šimtmečiams!

SS europinė užduotis

Todėl SS vis labiau įsitvirtina.
Europos užduotis: ji suburia pabudusį Europos jaunimą kovai su bolševizmu ir žydų plutokratija. Kas bemanytų, kad SS todėl...
praranda savo pirminį pobūdį arba nukrypsta nuo griežto Reicho principai nesupranta

Machine Translated by Google

revoliucinė nacionalsocializmo idėja, peržengianti nacionalinių valstybių sienas. Niekas Europoje šiandien netiki, kad ir kaip baigtųsi karas, dirbtinės Versalio valstybės sistemos sugrįžimu, kuri

savo egzistavimą skolingas vien tik Anglijos kišimuisi į Europos reikalus. Suprantama, kad dėl šio karo poveikio nutrinama istorinio vystymosi, kuris dažnai truko tik kelis dešimtmečius, priedanga.

ir dabar bendros Europos šeimos šaknys
vėl iškyla į dienos šviesą. Germanų klajonių ir buvusios germanų gyvenvietės tarp
nuo Baltijos ir Juodosios jūros iki Atlanto vandenyno
ir Šiaurės Afrika sudarė Europos kraujo vienybę
ir sukūrė šiuos žmones, kylančius ant to paties pamato.
Amerika ir Anglija neturi jokios tikros programos
politinė Europos žemyno Naujoji tvarka. Jie
šiandien Europą laiko tik kolonija, kurią jie
ketina ekonomiškai išnaudoti. Bolševizmas idėjų prasme Europai gali pasiūlyti lygiai taip pat mažai. Marksizmas nepripažįsta jokių tikrų žmonių, lygiai taip pat mažai jis gali priimti kraujo sąvoką
į savo žodyną. Tik nacionalsocializmas patvirtina
kiekvieno tikro žmogaus šaknys. Jis žino, kad tik tas, kuris yra
ištikimas savo tėvynei gali būti ištikimas Reichui. Adolfo Hitlerio
revoliucinis socializmas Europai reiškia
ne tik Europos Sąjungos santykių reguliavimas

Machine Translated by Google

žmonės vieni kitiems remdamiesi dabartine kova.
Vien iš šio judėjimo pasaulėžiūros iškyla kūrybinė jėga,
kupina gausybės galimų Europos žmonių ir tautų ryšių
su lyderyste.
stiprus Reichas. Reikia aiškiai suprasti, kad vidinė ir
išorinė Europos tvarka gali kilti tik iš nacionalsocialistinio
istorijos požiūrio gelmių. SS jau šiandien sudaro geležinį
žiedą tų vyrų, kurie trokšta
aistringos širdys už Naująją Europos tvarką
stipraus germanų vidurio vadovavimas. Be šių vyrų
dalyvavimo nauja negali atsirasti. Tarsi mūsų žemyną
krėstų didelė karštligė; tai yra
naujos eros gimimo skausmas, kuris nori kilti iš
Europos tautų šeimos kraujo bendruomenės ir jų bendro
gyvenimo socialistinės tvarkos pagrindas.

Kad ir koks likimo kelias mus nuvestų link šio tikslo
ir kad ir kokios nesėkmės mūsų dar lauktų, pats tikslas
lieka nepakitęs. Tai vienintelis tikslas, dėl kurio apskritai
verta gyventi ir kovoti. SS žino, kad
viskas turi būti panaudota taip, kad bendražygiai iš
Europos Rytai kartu su ja suauga į
kovos bendruomenė, kaip ir iš vakarų.
Protingas elgesys, didelis gebėjimas turi būti
naudojamas šiam tikslui pasiekti. SS išlieka

Machine Translated by Google

bekompromisė savo principuose, kūrybinga ir dosni atliekant praktines užduotis. Ji turi būti pakankamai lanksti, kad galėtų elgtis su kiekviena tauta pagal jos prigimtį ir istoriją. Mūsų užduotis – suformuoti Europos
jaunimą susivienyti į tvirtą ir ryžtingą frontą. Vakarų priešas nėra pasirengęs mirti už aukštesnį pasaulį, nes jo nepripažįsta. Rytuose esantis priešas atnešė žmonėms tik priespaudą ir degradaciją.
Jei egzistuoja neatimamos žmogiškosios vertybės, tai jos yra... gynė Vokietijos armijos frontas. Mūsų pusėje stovi nauja idėja. Galiausiai mūsų pusė turės nusverti likimo svarstykles, jei išliksime tvirti ir sąmoningi
visą istorinę atsakomybę už šią kovą.

Machine Translated by Google

Kas gali vesti jauną?

J. Mayerhofer

Kai kambaryje buvę jauni esesininkai pradėjo kalbėti kalbant apie merginas, tai paprastai nebuvo labai tinkama. Šiandien tai buvo kitoks. Tai buvo rimtas pokalbis ir toks liko.

Taip buvo todėl, kad vyresniam kambariokui buvo duotas knyga Kalėdoms, kurioje buvo įvairių rimtų gyvenimo detalių išminties, kai kurias iš jų jis perdavė jaunesniems bičiuliams apmąstyti. Tai buvo 80 metų Lower Saksonijos autorius Gustavas Frenssenas pavadinimu „Vorlandas“. The autorius turėjo omenyje dar neužkariamą žemę priešais pylimus, „naują žemę“, bet be to, taip pat rasinę ir moralinę mūsų liaudies ateitis.

Vyresnysis draugas Hansas užklupo jaunuolius, kurie dažnai lengvabūdiškai kalbėdavo apie moteris ir meilę, palankiu metu. Tai buvo sekmadienis po pietų, „tylos prieš audrą“ metas, prieš jiems išvykstant į miestą. Hansas pirmiausia jiems perskaitykite tai:

„Jaunasis T. norėjo vesti ir pasakė draugui: „Aš“ turiu pusbrolį su 3000 markių. Tada jis nuėjo ir ją vedė. Jaunasis B. ir jo draugas pamatė dvi mergaites. einant priešais juos pakeliui į šokius. Jie nusprendė, kad jo draugas trumpąjį pasirinks šokiams ir vyno, ir jis imtų tą aukštąjį, kurį vėliau

Machine Translated by Google

vedęs. Jaunasis S. troško žmonos. Vieną dieną jis pamatė
atidarė langą ir vedė merginą, kuri buvo
paliko jį atvirą. Jaunasis R. iš pradžių troško
kaimynė kairėje, bet kai ji nuo jo pabėgo,
jis paėmė dešinėje. Kas dera
tokiu būdu katalikai vadina sakramentu
bažnyčia – taisyklinga vokiečių kalba tai reiškia Dievo paslaptį
valia. Protestantai sako: „Ką Dievas sujungė...“ Aš
manau, kad tai tiesiog sutapimai – ir pusė jų
nelaimingi dalykai – kurie nutinka jauniems žmonėms,
nėra tinkamai mokomi tėvų, mokytojų ar valstybės,
ir kurie patys, nors ir užaugę, nėra
atvėrė jiems akis“.

„Jūs visi kiekvieną sekmadienį važiuojate į kaimą“, – atsisuko Hansas.
ir pasakė jiems: „O jei seržanto majoro nebūtų, jūs kiekvieną dieną
bėgtumėte pas moteris, kurias jūs darote
net ne itin pagarbiai, išskyrus kelias išimtis. Tiesiog
prisiminkite aplinkybes, kaip susipažinote, ir jei iki
ką darai, gali išgauti iš kaimo gyventojų
sprendimas: „SS vyrai žino, ko nori iš merginų.“
Jie ne tik nori..., bet ir yra išrankūs
ir turėti skonį bei švaros jausmą, kuris yra pusė
charakterio.“ – Ši ar kita savybė, kitaip – „Ne“
ačiū.“

Hansas juos sukarpė iki reikiamo dydžio. Bet jis taip pat
tuo pačiu metu subrandino juos viduje. Tada jie

Machine Translated by Google

kritikavo remdamiesi tuo, ką vienas apie kitą žinojo.
Tie, kurie daugiau ar mažiau išlaikė išbandymą, mielai leisdavo
„pagautiesiems“ juokauti. „Pažeidėjai“ leisdavosi be pasipriešinimo
susitepti savo sekmadieninius plaukus ar dar labiau paraudonuoti iš gėdos
ausis. Hansas džiaugėsi jaunuolių geraširdiškumu, kurį galima paveikti
energingais žodžiais.

„Dabar paklausykite šios ištraukos“, – tarė jis ir perskaitė
dar vienas skyrius:

„Jaunuolis, netgi gilesnis ir rimtesnis
vienas, yra nuo 24 iki 28 metų amžiaus – kai jis pasirenka
jo partneris visam gyvenimui – vis dar nebūdamas
subrendęs, vis dar nesuvokiantis savo esmės ir vis dar tai daro
nepažįsta gyvenimo ir pasaulio. Kiekvienas, kuris žino
visas žmogaus gyvenimas žino, kad 37 metų vyras yra visiškai
kitoks nei 27 metų vyras.“

„Kadangi taip yra – anot Frensseno – 27 metų
priima svarbiausius savo gyvenimo sprendimus – svarbiausią savo
gyvenimo sprendimą... ar žinai, kas tai yra?
– ir dažniausiai nepripažįsta to, kas iš tiesų vertinga
jaunos moterys, tos, kurios ten stovi apsirengusios paprastomis spalvomis,
gražus, stiprus, tylus ir gilus, sukurtas gamtos ir
rasė specialiai tam, kad būtų mūsų rasės motinos ir veislės; veikiau jos
labiau linkusios, pagal savo
nesubrendusi gamta, link tų, kurie spalvingai žėri

Machine Translated by Google

su mažais talentais ir gudrybėmis, kurie prie jų prieina su
maži paviršutiniški žavesiai.

„Kai šie vertingiausi vyrai susituokė,
subręsta bėgant metams, jie labiau atpažįsta
akivaizdu, kad metai iš metų tokios moterys, kurios yra
vertingi, jų trokšta ir trokšta arba netrukus turės
slapti meilės romanai. Ir šios vertingos merginos iš kitos pusės
kita vertus, nes jie patiria, kad nėra atrinkti
jaunuolių, o patys negali ir nedaro
nori gyventi be meilės ir, pagal savo
savo vertingą prigimtį, traukiamą šių vertingų dalykų,
subrendę vyrai, pasiduokite jų meilės troškimui. Taigi,
tokiu būdu, viena vertus, darykite šiuos vertingus vyrus
gyvena sugriautose santuokose, o tai labai kenkia jų
produktyvumą, o kita vertus, šiuos vertingus
moterys arba gyvena be meilės nuolatiniame nepasitenkinime,
arba išlieka (dauguma jų) per visą žydėjimą ir
vaisingu savo gyvenimo laikotarpiu mylimas žmogus be vaikų. Tai
žmogiškuoju požiūriu, būklė kupina problemų,
ir nuo liaudies – didelės žalos.“

„Kupinas problemų iš žmogiškosios perspektyvos ir“
nuo liaudiško, darančio didelę žalą“, – pakartojo Hansas su
kirčiavimas.

Jam baigus, kurį laiką buvo tylu.
Bet tada vienas prabilo: „Bet mes negalime tiek ilgai laukti?
Kiek tau metų, Hansai? Beveik keturiasdešimt? Tai beveik...

Machine Translated by Google

vidutinio amžiaus! Tačiau reichsfiureris SS nori, kad mes vestume jauni!

„Tikėjausi šio prieštaravimo“, – atsakė Hansas. „Autorius Frenssenas nenorėjo pasakyti, kad negalima tuoktis iki 37 metų, jis nori, kad jaunuolis kuo anksčiau pasistengtų suvokti tikras žmogiškąsias vertybes, o tai natūraliai eina koja kojon su jūsų darbu su savimi. „Žmogau, tapk esminiu!“ – tarė...“

kartą pasakė svarbus žmogus.

„Ar manote, kad reichsfiureris norėjo, jog vestumėte jauną, kad galėtumėte vesti kvailą? Ir kad tik po to atmerktumėte akis? Ar manote, kad reichsfiureris davė jums leidimą lengvabūdiškumui? Jūs apgaudinėte patys save. Tai pasitikėjimo raštas! Reichsfiureris mano, kad jūs, SS vyrai, esate verti ir pakankamai subrendę kovoti už Vokietiją, o prireikus ir mirti. Bet jei to iš jūsų galima reikalauti, tuomet jumis taip pat galima pasitikėti, kad suteiksite Vokietijai naują gyvybę. Reichsfiureris nenori pritarti kiekvienai primityviai meilei. Jis mano, kai linki jums ankstyvos santuokos,

apie Vokietiją, apie vaikus, bet jis taip pat galvoja aukščiau
viskas susiję su šių vaikų verte! Jei šiandien turime
šimtai Ąžuolo lapų gavėjų, tūkstančiai Riterio
Kryžminiai gavėjai ir šimtai tūkstančių kitų
papuošti kareiviai – be žaliavinės medžiagos,
kurį mes taip pat turime – tada tiesiog pagalvokite, iš kur visa tai

Machine Translated by Google

iš kur kilęs! Šiandien esi toks, koks tave sukūrė tavo tėvai, o tai reiškia, koks buvo tavo tėvai. Būsimi berniukai ir mergaitės, vyrai ir moterys, bus tokios, kokias jas išauginsi, tai reiškia, tokios, kokios esi tu, ir tokios, kokios yra tavo mergaitės.

„Ir kadangi kareivio laikas kare neleidžia“ švaistymas, tad argi negalima švaistyti ir savo laiko? - Ar galite rimtai pasikalbėk su savo mergina apie tokius dalykus, kaip aš dabar su tavimi kalbėtis? Jei ne, jei jie tam per kvaili ar per švelnūs, mielai juos paleisk. – Bet jei jie surimtėja ir tyli, kai jiems tai pasakai, ir jei jie pažiūrės į tavo akis, vadinasi, kažkas ten yra, bet niekada nenustokite bandyti. juos, taigi ir save vėl ir vėl.“

Vienas iš jaunų bičiulių pasakė: „Man labai sunku tinkamai išspręsti šį svarbiausią gyvenimo sprendimą teisingas žmonos pasirinkimas. Todėl Frensenso idėja man atrodo vienintelė vėlai vesti – tikrai gerai.“ Tada buvo atnešti leidimai į kambarį.

„Pasiruoškite, berniukai“, – sušuko Hansas, – „mes turime tą patį“ kelią, kad galėtume užbaigti pokalbį.“

Jie išėjo iš kareivinių į lauką. Iškrito šviežias sniegas, o žemė kvepėjo labai tyrai. Jie kartu leidosi nuo kalvos, ant kurios buvo jų gyvenamoji vieta buvo išdėstyti, priešais jį – sodriai integruotas kraštovaizdis kurio nemirtingas gyvenimas slypėjo apsaugotas po krištoliniu sniegu antklodė.

Machine Translated by Google

„Nėra abejonės, kad būtent Šiaurės šalių žmogus
subręsta vėliau nei rytų ar pietų žmogus,
ypač jei branda reiškia ir charakterio, dvasios bei tvirtumo brandą. Kūnas
ir siela, mūsų įsitikinimu, iš esmės yra vienas ir todėl priklauso vienas
kitam. Vėlesnė santuoka savaime yra natūrali vertingam Šiaurės šalių
vyrui. Tačiau man nereikia jums sakyti, kad šiandien mes kovojame
sunkiausią kovą už savo rasės egzistenciją nuo pat mūsų tautos istorijos
pradžios. Mūsų tėvai ir seneliai paprastai turėjo per mažai

vaikai, o priešiškai nusiteikę žmonės, kita vertus, turėjo keturis ar penkis
kartų daugiau! O dabar, vos per pusę amžiaus, antras karas jau
pareikalauja aukų iš mūsų kraujotakos. Taigi turime sutrumpinti laiko
tarpą tarp kartų. Mes
neturiu pasirinkimo ir kitaip, taip suprantama
tam turėtų užkirsti kelią tam skirti sumetimai. Priešingai, turime siekti,
kad jaunuolis jau anksti žinotų
ir rimtai žiūri į savo pareigą. Ir mes ją įvykdome
per abipusę pagalbą šioje užduotyje. Panašaus charakterio
tarp senų ir jaunų turi būti vienas šalia kito
patarimais ir veiksmais. Pirmasis, žinoma, yra
labiausiai jus dominantis dalykas, būtent
pripažinimas, kad žmonos pasirinkimo užduotis yra vienintelis dalykas
tai labai svarbu, kad visa kita vyktų sklandžiai
savaime. Tačiau žmonos pasirinkimo pagrindas yra
gimimo lygybė, tai reiškia priklausymas tai pačiai veislei,

Machine Translated by Google

ir tos pačios veislės ar rasės viduje taip pat suderinamumas svarbiausiuose charakterio ir dvasios bruožuose.“

„Jaunimas šiandien, sulaukęs 20-ies, bet taip pat ir dėl laiko...“ dėl nustatytų priežasčių, yra taip neaišku ir neapsisprendus „...meilės ir santuokos klausimai“, – tęsė Hansas. „Bet kaip gali būti kitaip, jei žiniasklaida taip ilgai buvo užversta tokiais lengvabūdiškais įsitikinimais apie šiuos dalykus, siekiant patenkinti neapgalvotų masių smalsumą ir geismą? Ar gali būti kitaip, jei mūsų merginos dažosi ir puikuojasi kino žvaigždžių pavyzdžiu? Ar gali būti kitaip, jei vokiečių vaikinas mano, kad jo mergina turi atrodyti lygiai taip pat, kaip ta ar kita kino žvaigždė, ir atvirkščiai, jei vokiečių mergina pasirenka savo „tipą“ iš kino žvaigždžių? Ar jaunimas gali suprasti, koks yra šiaurietiškas jausmas tarp vaikino ir merginos, tarp vyro ir moters, jei jis visą dieną tik plepa ir švilpia kvailus hitus, niūniuoja ir kūprinasi, užuot dainavęs vokiškas meilės ir liaudies dainas, šokęs vokiškai ir puoselėjęs gyvą, vokišką socialinį gyvenimą? Tik tada, kai vėl turėsime bendrą, natūralią liaudies kultūrą ir natūralų bendruomeninį gyvenimą – išvalytą nuo svetimybės –...“

klanai, kaimai ir miesteliai, kai viskas veikia
kartu skatinti ir prižiūrėti tinkamą meilę
liaudies jaunimas, kai vėl švenčiamos vestuvių šventės
taps prasmingomis liaudies šventėmis, tada net ir
20 metų jaunuoliai tikriausiai beveik žino, ką nori

Machine Translated by Google

turėtų mylėti ir ko vengti, ir jie taip pat žinos, kas yra atsakomybė prieš protėvius, gimimo ir auklėjimo lygybė. Ir jie ras tas pačias idėjas tarp savo giminaičių ir pažįstamų, kaip buvo su mūsų protėviais prieš tūkstantmečius. Skaitykite sagose, ten rasite „geresnių laikų vaizdinius“, apie kuriuos dainuoja mūsų ištikimybės giesmė! Jūs esate pašaukti pažadinti šiuos nugrimzdusius vaizdinius naujam gyvenimui, pagimdydami tokius vertingus vaikus, su kuriais tik gali atsirasti

tokios Šiaurės šalių susiformavusios kultūros galima pasiekti. Ir daryti

nepamirškite, tam jums reikia motinų, kurios galėtų sėkmingai auginti vaikus tokios kultūros dvasia ir išsaugoti su ja susijusią gyvąją tautosaką.“

Hansas baigė savo sekmadienio pamokslą. Jis sustojo, ir grupė sustojo kartu su juo. Jie pažvelgė į tolį ir netoliese pamatė sniegą. Jų šiltos rankos sugriebė jį, ir netrukus sniego gniūžtės buvo...

skraidantis.

Po įtemptos sniego kovos jie atsisveikino ir išsiskirstė kas sau. Vienas iš jaunuolių liko su Hansu, ir abu tikriausiai lietė vienas kitą.
į daugelį kitų klausimų.

Machine Translated by Google

Tavo gyvenimas priklauso tavo tautai!
H. Kl.

Esesininko, kuris nužudė, dienoraštyje ir daiktuose pats dažnai kartoja šį sakinį: „Mano gyvenimas nebeturi vertės!“ Ką jis tuo norėjo pasakyti ir ką jis padarė? ar jis turi teisę taip kalbėti?

Esesininkui buvo 21 metai. Jo meilė, kuri turėjo surišo jį su dviem skirtingomis merginomis, viena po kitos, nebuvo lengvabūdiškas. Jis ieškojo vertingo sąjunga, lygiavertė žmona, kuri jam duotų sveikatos vaikai ilgalaikėje santuokoje. Jis atsisakė pirmosios mergaitės kai medicininiai tyrimai aiškiai parodė mergaitei liktų nevaisingas. Bet tada, kai atsiranda nauja brangi meilė buvo jį pririšęs prie kitos merginos, sužinojo ligoninėje kad jis pats dėl savo kaltės tapo nevaisingas.
Nuo tada sakinys apie jo betiksliškumą gyvenimas dažnai buvo kartojamas jo raštuose ir kad jis turėjo prarado viską, ką gyveno, mylėjo ir dėl ko kovojo: įamžinimas jo vaikams.

Ko šis esesininkas nori pasiekti per savo savižudybė? Ar jis norėjo atsigriebti už savo paties padarytą žalą? nevaisingumas ar jis norėjo išvengti bevaikio egzistavimo, kuris jam atrodė skurdus ir tuščias?

Machine Translated by Google

Šių klausimų nagrinėjimą mielai paliksime psichiatrams. Mums, esesininkams, šiuo atveju, kaip ir visais savižudybės atvejais, būtinas ir svarbus tik vienas klausimas: ar poelgis padėjo, ar pakenkė žmonėms?

Niekas negali paneigti, kad čia paminėto esesininko poelgis padarė didelę žalą žmonėms. Nes juo niekas nebuvo išpirkta ar atlyginta. Priešingai: esesininkas ne tik atėmė iš savo žmonių...

palikuonių, bet savo mirtimi jis taip pat atėmė iš jų dėl savęs ir savo paties darbo jėgų bei kovos jėgų. Taigi jis dar labiau padidino savo kaltę.

Gali būti atvejų, kai didelę kaltę galima tik atpirkta mirtimi. Taip pat yra atvejis, kai kalto asmens tolesnis gyvenimas gali reikšti nepakeliamą naštą bendruomenei. Visais kitais atvejais yra tik vienas atpirkimas ir susitaikymas, būtent visos gyvenimo pastangos bendruomenei.

Savo 1939 m. kovo 19 d. įsakymu Reichsfiureris SS akivaizdžiai užėmė poziciją dėl savižudybės. Jame parašyta:

„Daugiausia 15 % savižudybių įvyksta dėl priežasčių, su kuo galima susitaikyti, pavyzdžiui, su gyvenimo pabaiga po nusikaltimo, kuris kenkia bendruomenei ir gadina jos gerovę garbės. Tačiau 85 % savižudybių įvykdomos dėl priežastys, su kuriomis niekada negalima sutikti, pavyzdžiui, baimė bausmė, baimė dėl egzamino, po papeikimo iš viršininkas, po ginčo su tėvais, po to, kai

Machine Translated by Google

sužadėtuvių nutraukimas iš pavydo po
nesėkminga meilė ir pan...

„Tokio pobūdžio savižudybės neturi nieko bendra su didvyriškumu“
arba didvyriška dvasia. Mes, SS vyrai, juos laikome
pabėgimas, kaip dezertyravimas nuo kovos ir paties gyvenimo.

„SS niekada nesuprato žmonių, kurie
venkite kovos. Todėl nutariu, kad visais atvejais
kur ir viršininko inicijuotas tyrimas
aiškiai parodo savižudybės priežastį
negalima sutikti, kad apie mirtį nebūtų pranešta
vyro ir kad SS nedalyvauja
laidojimas.“

Tavo gyvenimas priklauso ne tau, o tavo artimui.

Machine Translated by Google

Tai, dėl ko kovojame, yra apsauga
mūsų rasės ir mūsų tautos egzistavimas ir plitimas, jos
vaikų maitinimas ir tyrumo palaikymas
kraujas, laisvė ir nepriklausomybė
tėvynę, kad mūsų žmonės subręstų
tikslo, kurį jam davė ir kūrėjas, įvykdymas
visata.

- Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

Reikia įveikti „negyvąją ribą“

Šio įmonės laiško žinutė
lyderis turi būti suprantamas gana pažodžiui. Tai taikoma
tu ir aš, ir mes visi labai asmeniškai.

...Nepaisant šių sunkių dienų, mes žvelgiame į
užtikrintai galvoja apie ateitį. Tačiau mane dažnai kankina viena
mintis, kad per mažai europiečių visiškai aiškiai supranta visą,
galutinę,
absoliučiai besąlyginis šio karo pobūdis. Be abejo, taip yra
vis labiau plinta. Tačiau visas karo žiaurumas apima tik per mažai
žmonių.

Bolševistas nori ateiti į vakarus ir su
jis joja mirties – už mus visus, be išimties. Mes kovojame už
egzistavimas ar neegzistavimas – visi mes, mes Reiche ir
visose Europos žemėse. Tai, kas mums kelia grėsmę iš rytų, yra
visiškas sunaikinimas; bolševizmas yra absoliutus
istorinis visko, kas esame, neigimas,
nesvarbu, kaip tai vadinasi. Ir rusas yra stiprus,
ypač tame viename dalyke, kuris anksčiau visada sprendė konfliktus:
dvasioje. Jis toks fantastiškai sveikas;
net bolševikų nuodai negali jam pakenkti. Vietoj to jis turi
bakterijų poveikis, kuris nustato anksčiau

Machine Translated by Google

snaudžiančios judesio jėgos, kurios tada aklai, bet nenugalimai seka vidiniu dėsniu.

Bolševizmas yra tikrai didelis įvykis anksčiau neturtingoje aplinkoje Rusijos istorija, kuri istoriškai permainų
– ir vis dar juda – plačioji šios milžinų tautos masė. Rusai netrukdomi stoja į šį karą. Mes nešiojamės su savimi turtingą paveldą, kuris mus slegia.

Kaip kadaise pasakė fiureris: paskutinis batalionas triumfuoja; kitaip tariant, tas, kas iššauna paskutinį šūvį laimi, nepaisant to, kokia bus rungtynių baigtis ar kur bus iššautas paskutinis šūvis. Kas laiko savo ginklą paruoštą šaudyti ir nusitaikė į priešininką praėjus penkioms minutėms po... dvylika, laimėjo, net jei jis stovi vienas prieš tūkstantis.

Praėjo labai karčios savaitės, kupinos siaubingų išgyvenimų. Bet mes, kareiviai, čia, rytuose, patiriame... didžiulis savimonė ir blaivumas dėl save. Mes tampame švaresni, geresni, kietesni ir sveikesni čia. Kareiviai, kurie jau daugiau nei dvejus metus išsilaikė Rusijoje, yra geriausi mūsų tautos vyrai, neabejotinai geriausias. Taip yra: nebereikėtų daugiau treniruoti rekrutų vokiečių kareivinėse su dušais, lovomis, spintelės ir pan., bet rusų ar lenkų purvinuose lizduose. Nereikėtų daugiau rinkti skyrių Vakarų Europoje, bet ir Sovietų Rusijoje bei Lenkijoje.

Machine Translated by Google

Neseniai pasiėmiau du kareivius, kurie buvo atitrūkę nuo savo dalinių. Prieš dešimt dienų jie buvo Hagoje. Čia visiškai aišku, kad iš pradžių iš tokių žmonių negalima daug tikėtis, kad ir kaip būtų...

kiek jie aprūpinti. Bet gaila dėl to
kas viskas prarandama pirmuosiuose mūšiuose. Šis požiūris aptariamas
apie vis daugiau ir daugiau. Netgi vienetai, kurie buvo
ilgesniam laikui ilsėtis ar persikvalifikuoti tėvynėje.
nebėra tokie geri, kokie būtų buvę, jei niekada nebūtų buvę
ten buvęs. Pirmiausia reikia įveikti „aklavietę“: reikia atsikratyti
žvalgymosi atgal, reikia išmokti, kad kelias į tikrąjį ir tikrą gyvenimą veda
tik aplinkkeliu
priešo pralaimėjimas, kad nebėra kelio atgal.

Tėvynė mums per graži; ji mus ligoja,
vangus ir silpnas. Tai neturi nieko bendra su morale namuose. Bet su
saugumo ir padorumo poveikiu
visas mūsų gyvenimas ir mūsų būtis; tai ir daro mus tokiais
bloga, kai atsigręžiame į Rusijos kančią, į
vienatvė ir negailestingo reikalavimo apleistumas,
kuris – toks absoliutus – tikriausiai buvo padarytas tik
Atėniečiai kovoje su Sparta arba jo Cezariu
mūšis su Vercingetorixu.

Reikia suprasti, kad net ir visiškai emociškai, kitaip pasiduodama
didžiuliam spaudimui
kuris užgriūva dvasiškai. Jei žmogus tai supranta,

Machine Translated by Google

tada spaudimas iš karto išnyksta. Jį pakeičia ledinis, aktyvus noras kovoti
su priešu ir jį nugalėti bet kokia kaina. Savo užduočių metu aš turėjau

susipažinti su labai įvairiais skyriais,
kurios be pertrūkių buvo Rusijoje nuo 1940 m., tos, kurios buvo
suformuotos Vokietijoje karo metu,
ir surinkti Prancūzijoje. Paskutiniai turi
sunkiausias laikas priprasti prie
besąlyginis Rusijos žemės pobūdis siekiant
aiškiai matyti milžiniškas šių erdvių galimybes, kurios laukia Europos
kūrybiškumo.

Jų galvoje dūzgia: „Anksčiau, Prancūzijoje!“, o vietoj to
pasakyti: „Štai aš, čia aš lieku – o jei tai nemalonu
čia, tada bus gražu, štai kodėl aš esu, koks aš esu!“
Deja, per mažai kas sako pastarąjį variantą. Jei galėtume tvirtai įkąsti į
Rusijos žemę... sovietai tai padarytų...
niekada mūsų neatbaidys. Bet, deja, per mažai įkanda
tvirtai čia; jie svajoja apie karo pabaigą
namai, bet ne apie karo pabaigą kaip laisvam žmogui
rytuose. Ir tai labai gėda. Reikia prie to prieiti.
tą akimirką rusas gali imtis bet ko, ką nori
patinka; jis nežengs nė žingsnio į priekį...

Machine Translated by Google

Jei matysime, kaip senasis pasaulis griūva, tada neleiskime
per daug klausia, ar daug kas vertinga, daug kas iš to
nepakeičiamas, taip pat sunaikinamas! Tai liūdina
ir silpnina pasipriešinimo stiprumą. Verčiau tegul
paklauskite savęs, ar vis dar jaučiame kibirkštėlę
stiprybės savyje, kuri leidžia mums atstatyti
Reichas iš mūsų kūno ir kraujo. Jei taip yra – ir
Žinau, kad geriausi iš mūsų turi šį tvirtą tikėjimą -
tada mes taip pat turėsime jėgų atstatyti didįjį
veikia ten, kur mums nebetrukdo jokia sena siena –
rytų erdvės ir vakarų griuvėsiai.
katedros griuvo; jų šventasis matas gyvuoja toliau
nesunaikinami mūsų kraujyje. Todėl esame laisvi kovai
ir vėliau bus laisvas pagal amžinąjį matą,
statyti naujųjų laikų naujas citadeles.

***

Būti paprastam ir natūraliam
yra aukščiausias ir galutinis tikslas.
- Nietzsche

Machine Translated by Google

Žmogus yra pranašesnis už materiją, jei jis jai priešinasi...
didelis guolis ir jokios masės arba didelės išorinės masės
įsivaizduojama jėga, kurios dvasinė jėga negali įveikti
stiprybė. Ir iš to kiekvienas, kas tam pajėgus, gali
daryti išvadą, kad vyruose, tikruose vyruose, vertybės yra
gyvas, kurio negalima sunaikinti sviediniais ar
sprogmenų kalnai.

- Ernstas Juengeris

Machine Translated by Google

Amžina širdis

Kelias atgal – taip mes vadinome kelią atgal
motinos ir tėvai, tėvai, netekę sūnaus,
dažnai jų vienintelis; kelias, kuris turėtų išvesti juos iš nevilties ir
vienatvės atgal į gyvenimą. Frau Marianne Harmitz iš Saettin
aprašo susitikimą su
fronto kareivis, pranešantis apie tokios motinos sugrįžimą:

Tai buvo traukinyje. Tarp keleivių sėdi jaunas kareivis. Jo plaukai
buvo pražilę. Ant veido buvo randuotos žaizdos ir raukšlės,
atsirandančios tik nuo didelio sukrėtimo.
Jis, kaip pats sakė, šešias savaites keliavo atostogų ir...
Kadangi kažkas jo paklausė, kaip įmanomos tokios ilgos atostogos,
jis pamažu ėmė kalbėti.

Sunkiai sužeistas vyras atvyko iš Stalingrado...
kur jis beveik dalyvavo sunkioje kovoje
pati pabaiga – lėktuvu į tėvynę ir ligoninėje
Viena. Priėmimas, kuris net mus, užkietėjusius vyrus, sujaudino iki
ašarų. Neįtikėtina meilė, rūpestis, gėlės, užuojauta.
šalia lovos yra mano draugas ir bendražygis. Šalia jo, tylus ir
didvyriškai sėdi jo motina, kuri mato savo vienintelį vaiką pradedantį
taku į tą plačią, nežinomą žemę. Skersai
nuo manęs – draugas H., kuris neteko ir rankos, ir abiejų
pėdos.

Machine Translated by Google

Jis vienas. Niekada nematyti giminaičių prie jo lovos.
Susirūpinęs ir su tylia užuojauta, jo akys nutilo ties
motinos veidą. Ji tai jaučia, ir nematoma juosta
supratimas apgaubia jos širdį.

„Kas tas jaunuolis?“ – staiga paklausė ji manęs.

„Nepriekaištingas vyras ir draugas“, – atsakau.

„Vienas?“

„Deja, taip, ir vargšas.“

Ji nutyla. Aš svarstau, ką šie klausimai...
šią valandą – tikriausiai pikta. Žinau, kad ji turi didelį
ūkyje, kad jos vyras miręs ir kad ten, šalia
ji, sūnus, įpėdinis, vardo nešėjas, ruošiasi išvykti
paskutinėje kelionėje. Jo gyvenimas vis labiau senka.
Ji laiko jo ranką, kuri darosi vis sunkesnė ir sunkesnė.
Ir jaučiama, kaip jos širdies kraujas slūgsta, kad ji
jaučia, kad jos gyvenimas blėsta kartu su sūnaus, kuris buvo
jos gyvenimo turinys ir pirmasis bei galutinis išsipildymas.
Ji tyliai vis dar laiko ranką, kai ši jau šalta;
mes tyliai gulime ir nedrįstame kvėpuoti.

Tada ji atsistoja ir žengia prie mūsų draugo, kuris stebi
ją plačiai atmerktomis akimis. Jie ištiesia rankas. Ji jaučia
ką turėtų reikšti šiltas slėgis: jo vidinis
užuojauta.

„Dabar turiu jums prašymą, mielas bičiuli.“
Tu buvai mano sūnaus draugas; ar galiu tave priimti už save?

Machine Translated by Google

sūnau? Viskas priklausys tau, viskas...!“ Tai yra

kaip raudojimas.

Nerangiai jis bando pabučiuoti jai ranką. Ir mikčioti

jo padėką. „Tai“, taip baigiasi kareivio ataskaita, „yra tai, ką aš

patyręs ir žinau, dėl ko grįžtu į frontą

kai mano atostogos baigsis.“

Jis matė amžinąją Vokietijos širdį: vokietį

motina. Jis matė, kaip ji įveikė mirtį savo didžiausiame gyvenime

akimirka.

Machine Translated by Google

Sulaužytos rankos

Meistras Riemenschneideris savo dirbtuvėse buvo vienas.
Prieblanda švelniai krito ant figūrų, kurios, regis,
švelniai prisipildo gyvybės paskutinėje dienos šviesoje. Tilmanas išlaikė savo
neramių rankų, o akys vėl apglėbė
pastaruoju metu dirbo. Jis atsistojo ir sunkiu žingsniu nuėjo prie
Madonos statula ir – kaip ir anksčiau, – ji
jam vėl pasirodė, kad jis nesusiduria su mirusiuoju
medžio dirbiniai, bet paslaptingai mušanti būtybė. Jis kartą
vėl pajuto švelniai krintančias drabužio užuolaidas, pastebėjo,
kaip per kūną perbėga pažįstamas savotiškas šiurpuliukas,
kuris jį visada apimdavo, kai pradėdavo drožti
mylintis ir jaukus veidas iš minkštos, kvapnios medienos
iš vietinių miškų. Darbe jis visada mėgo būti
vienas ir nebuvo saistomas nei laiko, nei valandos.
Viską, ką jis matė ir mylėjo ar nekentė savo gyvenime, jis
tiesiog paėmė į rankas, kad leistų jam tapti nauju
būti iš akmens ar medžio ir atsipalaiduoti nuo kasdienybės
gyventi. Jo žmonoms nebuvo lengva gyventi šalia jo.
Jis buvo vedęs tris kartus, bet mirtis buvo...
paprastas svečias ir vis laikėsi savo įsitikinimų
visiškai priklausyti. Kartais jam atrodydavo, kad jis
kaltas, tarsi būtų leidęs savo žmonų gyvenimams žlugti, kurie buvo tokie

Machine Translated by Google

jam ypatingas, per daug per jo rankas įteka į jo darbas. Jie jam visada buvo kaip fontanai, nuo iš kurio jis galėjo semtis stiprybės ir džiaugsmo, o kartais ir taip pat šiek tiek ramybės. Bet jie iš tikrųjų nebuvo išvykę, ir tai buvo geras ir guodžiantis tikrumas šeimininkui. Grožis ir aristokratiškumas kilo iš medžiagos. Jis turėjo įvykdė nerašytą įstatymą; gimė iš nieko, jis turėjo kūrybą ir tikėjimą gyvenimu padarė matomą nebyliuose kūriniuose.

Tai buvo ilgas kelias nuo sunkaus mokinio gyvenimo iki savo darbo viršūnės. Jis buvo matęs daug žmonių ir šalys. O, pasaulis buvo platus ir ilgesys buvo tuo labiau jis tai gėrė, bet pamažu taika netgi jį užpuolė. Viurcburgas apsupo jo kraujo neramumas. Čia jis rado prieglobstį.

Meistras ramiai apmąstė visa tai ir tada jis suprato, kad praėję valstiečių laikai- pabudimas buvo tarsi didžiulė upė, į kurią plūstelėjo jo ilgesys galėtų tekėti.

Jo mintys vėl nuklydo per lobį bažnytinių darbų prižiūrėtojų salės per aukštų katedrų siekiančios kolonų sienos – visose jose buvo jo skulptūros, paminklai, altoriai, apaštalų statulos. Stovėdamas šiuose galinguose akmenų miškuose, jis visada buvo laimingas ir žavėjosi statybų meistrais šalis, kuri iššaukiančiai sukrovė tokius statinius į

Machine Translated by Google

dangus. Jam taip pat patiko varpai, skambantys virš plačios žemės su savo sunkiais tonais.

Bet kažkas keisto nevalingai gyveno viduje jį ir dabar prasiveržė. Kodėl kunigai pakišo ragelį Ten buvo olandiško aukso ir spalvotų papuošalų? Kodėl jie giedojo svetimas maldas Dievui? Kodėl pinigų žvangėjimas vitrinose atrodė svarbiausias bažnyčios? Tada Riemenschneiderį apėmė laukinė nelaimė.

Jis sugniaužė savo palaimintas rankas į galingus kumščius. Kaip dažnai dvasininkai versdavo jį formuoti tai, ko jo rankos nenorėjo daryti. Vis dėlto, aš nuėjau, kaip norėjau, jie negalėjo man įtikti; ir kol jis galvojo, Jo akyse sužibo šalti žiburėliai. Jis buvo panaudojęs žmonės, kurie jį supo diena iš dienos kaip jo darbo pavyzdžiai. Kaimo moterys, vaikai iš miesto, vyrai iš dirbtuvių ir dirbamų žemių – jis buvo apgyvendinęs juos altoriuose, ir Bažnyčia jiems buvo davusi svetimų vardų.

Viurcburgo vyskupo prelatas atnešė meistras naują užsakymą. Riemenschneideris rūstus atsakymas sučiaupė ausis. Tada jis pratrūko nekantriai ir nesuvaržytas iš jo: „Mieste sklando gandas plisti, bet nenoriu tikėti... Pone Riemenschneideris! Visais laikais pragariškos jėgos buvo

Machine Translated by Google

turėjo savo vietą tavyje. Kaip kitaip galėtum juos patalpinti
įsikūnijęs Antikristas šventuosiuose altoriuose?

Prislėgtas ir labai nustebęs, meistras paklausė:
„Kur... kur yra Antikristas, gerbiamasis pone?“

Jis įkišo blyškias rankas į plačias striukės rankoves.
sutane ir šaltai, šiek tiek paniekinamai tarė:

"Jūsų altorių kampuose tupi valstiečiai su
vulgarūs veidai, ir jūs išraižėte gana išskirtinį
veidas Judui Heiligenbliutare
Rotenburge, kad tai galėtų būti Šv. Jonas. Ir visuose
kryžių, kurių vagys dingo, ir“, – jo akys pakilo
meistras ir jis pasilenkė į priekį: „ir visos Dievo Motinos
Tu išdrožei savo jaunos žmonos Elisesos veidą.

Meistras švelniai ir šaltai nusišypsojo kunigui, pakėlė plonas rankas
atsisakydamas ir tarė: „Taip, taip, aš
žinote, ką norite pasakyti: ...Ir vis dar šiandien prekės ženklas
gėdos, pirmieji nuogi žmonės, stovi
linksmas ir naivumas prie Marienkirche bažnyčios vartų. Aš
žinai, ką manai apie mano darbą, sakai, kad aš
nesilaikiau Šventojo Rašto. Dabar aš priėjau prie
žinok, kad pasinerti į vandenį yra labai rizikinga
giliai į Šventąjį Raštą. Aš ką tik nuslydau nuo
netikri drabužiai, kuriais apvyniojai žmones
ir dabar tai tave erzina, nes matai, kad
tiesa.“

Machine Translated by Google

„Saugokis, Mokytojau patarėjau, šventosios ir vienintelės Bažnyčios medžio drožėjau, ji turi Viešpaties sakramentą, ji stovi nepaliesta aukščiau visų žmonių. Lik jos tarne!“ Netapk velnio ir jo pakalikų pakaliku!

Magistras nieko neatsakė, tik ilgai ir paniekinamai spoksojo į prelatą. Kai sunkios ąžuolinės durys užsitrenkė už išeinančio bažnyčios tarno, Riemenschneideris suprato, kad pirmoji didelė sija...
Tiltas, kuriuo jis ėjo dešimtmečius, sugriuvo.

Tilmanas Riemenschneideris jau kelias dienas buvo šalyje. Jis aplankė draugus ir bendražygius, apie kuriuos žinojo, kad jie susiję su slapta veikla.
valstiečių pasipriešinimo organizacija. Tylus sukilimas plito kaip ugnis. Valstiečių poreikis augo. Bet Tilmanas Riemenschneideris palaikė jų pusę.

Ant Viurcburgo miesto sienos valstietis-
Vadai valandų valandas stovėjo ir laukė
valstiečių armijos, kurios turėjo atvykti į miestą. Iki sukilimo jie buvo pasislėpę. Kai suskambo pavojaus varpai
jie išėjo staiga ir tyliai suorganizavo savo
vyrų. Jų reikalai dabar buvo geri. Arkivyskupas turėjo pabėgo, jis tikriausiai suprato, kad jo žaidimas baigtas. Netrukus valstiečiai turėjo ateiti. Vėjas daužė jiems veidus lyg šaltas kumštis. Naktis slinko vėsiai ir ilgai. Bermetter

Machine Translated by Google

perėjo prie Riemenschneiderio: „Tai užtrunka velniškai ilgai“ laikas, armijos žygis Viurcburgo link“.

Tamsa, šaltis ir laukimas nuolat augo kartu labiau slegiantis, labiau prisibloškiantis.

Juodoje tamsoje pasigirdo riksmas. Kanopų kaukšėjimas. Skubantis raitelis. Tai buvo Mergentheimo pasiuntinys. Iš jo gaudydami kvapą, jie ištarė žodžius, iš pradžių tik du, kad beprotiškai sukosi:

"Viskas baigėsi... Viskas baigėsi!... Nieko neliko" valstiečių armijų.“ Mikčiojantis pranešimas apie Paskutinės valstiečių armijos žlugimas įgąsdino juos.

Niekas nejudėjo. Siaubas apėmė vyrus. tarsi juos būtų supusi neįveikiama siena liepsnos. Jie manė, kad užsprings. Tai buvo nepakeliama. Tada kažkas sušuko laukiniu balsu, tarsi tik sumuštas gyvūnas moka verkti.

Bet tada jis prasiveržė su įniršiu. Valstiečių vado šauksmas garsiai sušuko per turbulenciją dezintegracija:

"Riemenschneider! Riemenschneider!... Greitai, a arklys, turime išvykti iš Viurcburgo! Kai vyskupas grįžtant, nugalėtojai žygiuos į miestą, o tada mūsų gyvenimai baigsis. Mes esame purvas ant jų batų! Mes... paskutiniai!

Machine Translated by Google

Ir nustebęs dėl jo sustingimo: „Kas yra,
Riemenšneideris? Eime!" Labai silpnai, tačiau kietai kaip stiklas,
atsakė jis:

„Aš paverčiau Viurcburgą didžiu... Aš pasiliksiu. Aš neatsisuksiu."
uodega, ir... ir... kur... aš... eičiau?"

Tyla!

Tik nakties juoda audra siautėjo. Žvaigždžių nebuvo
šviečiant, nešildė jokia vilties šviesa.

Valstiečių lyderiai persigalvojo. Jie suprato,
kad bet koks pabėgimas būtų buvęs nereikalingas. Anksčiau ar vėliau
vėliau jie būtų buvę atrasti arba būtų
teko slėptis miškuose, bet tada jie galbūt
galėjo mirti iš bado.

Paskutiniai valstiečių lyderiai sugebėjo pasislėpti tris
dienų, tada juos atrado ir pagrobė
vyskupo kraujo šunys.

Jie tūnojo surakinti grandinėmis giliausiuose požemiuose
Marienburgo tvirtovė, jų degančios akys sutelktos į
sunki tamsa. Niekas iš jų nežinojo apie kitus.
Požemyje oras buvo tvankus ir drėgnas.

Tillmanas Riemenschneideris vos neužduso
požemio juoduma. Diena po dienos slinko, žingsnis po žingsnio
žingsnis, ir daug naktų prabėgo. Atėjo rytojus
dingo ir praeitis sugriuvo.

Machine Translated by Google

Staiga priešais jo akmeninį požemį pasigirdo žingsniai, o gal tai buvo grandinės. Dienos šviesa apakino Riemenschneideris. Jis buvo grubiai pastumtas į priekį. jo skaisčiai raudona budelių švarkų spalva degė akys. Jis įėjo į teismo salę.

Virš jo nuolankumo buvo tribunolas. Juoda, tolima ir priklausanti kitam pasauliui. Tuo metu kartą jis žinojo: štai ateina mano derlius... raudonasis derlius.

Kaltinimą garsiai perskaitė miesto antstolis. dvasininkai buvo perdavę šeimininką pasaulietiniam teismui; ji išlaikė švarias rankas, nes kaip tai įmanoma kruvinos rankos apkabina Švenčiausiųjų Šventąją? Bažnyčia buvo nepriekaištinga. Ji stovėjo aukščiau pasaulietinės. valstybė, kuri turėjo jai tarnauti, ir pasaulietinė valstybė turėjo perskaitykite sakinį:

„Tillmanas Riemenschneideris, skulptorius, medžio drožėjas, miesto patarėjas ir buvęs Viurcburgo miesto meras apkaltintas piktaviliška išdavyste savo valdovui ir feodalui valdovas, kilnusis Viurcburgo princas-vyskupas. Dėl nepaklusnumo ir todėl, kad jis ketino atverti miestą drebantys valstiečiai eretikai, jam skiriama bausmė mirtis... Bet Bažnyčia...“

Riemenschneideris vos klausėsi. Jis žiūrėjo kiaurai. viskas, o lauke jis išgirdo paukščio čiulbėjimą. Mažas paukštelis,

Machine Translated by Google

jis pagalvojo, man vakar būtų pravertusi tavo daina

ir visas dienas požemyje, bet teismo procesas ir

teismas tęsėsi žodis po žodžio, artėjo prie jo, lietė jį, sugriebė jo širdį lyg

geležiniai pirštai ir

sulaužė jį.

„Bažnyčia yra gailestinga Viešpaties vardu,

Riemenschneideris bus tik atimtas iš dalies jo

turtas bus atimtas, ir tokiu būdu

kankinimai... jo rankos... bus... sulaužytos!

Ar galėjo šviesti saulė... vėjas pūsti? Ar medžiai

turi teisę čežėti, o paukščiai – čiulbėti

kada buvo sukeliamas šis nepakeliamas skausmas? Negalima

viskas sustingsta nuo bevardžio siaubo?

Ir tai buvo padaryta!

Žmonės vykdė žmonių bausmę. Kai

kankintojai pradėjo savo siaubingą poelgį, šeimininkas iškasė savo

dantis įsmeigė į lūpas. Jis neištarė nė garso. Tada jis krito

į žėrinčių raudonų apskritimų sūkurį.

Kad niekada daugiau taip, kaip viduramžiais, mūsų

kūrybingi žmonės būtų kankinami – už tai mes kovojame.

Machine Translated by Google

Siela ir kūnas
LE

Vėlyvoji klasikinė, krikščioniškoji koncepcija teigia, kad egzistuoja gilus esminis skirtumas tarp kūno ir sielos. Abu yra skirtingos kilmės: kūnas yra žemiško-materialaus šaltinio, siela – dieviško-dvasinio.

Abiejų likimas skirtingas: kūnas miršta ir suyra, siela yra amžina ir gyvena toliau po mirties. Abu stovi

Didžiausias vertybių prieštaravimas: kūnas yra šaltinis niekingos, antivertybės ir blogio instinktai; siela yra aukštumų ir gėrio nešėjas, taigi ir beribės vertės.

Tarp abiejų tarpeklių ir neįveikiamo tarpeklio jie stovi vienas kitam priešingi. Nešventas kūnas yra grandinė laisvas, dievobaimingas-dvasinis aukštas sielos skrydis; tai yra jos nešvarus, žemiškas kalėjimas.

Mūsų gyvenimo jausmas ir natūralus mūsų veislės jausmas nesutampa sutinku su šiais mirštančio ir žlungančio pasaulio principais:

Žinome, kad abu – ir siela, ir kūnas – yra patikėti mums tiesiogiai kūrėjo. Abu vienodai yra amžinai kuriančio ir nuostabiai besikuriančio pasireiškimas

dirbančios dievobaimingos prigimties.

Žinome, kad paveldėjome abu iš savo protėviai ir kad abu gyvena mūsų vaikuose. Mes žinome kad abiejų tolesnio gyvenimo ar mirties sprendimas yra

Machine Translated by Google

įteiktas į mūsų rankas su savarankiška atsakomybe. Mes gyvename su pagarba, kad esame pašaukti padėti išsaugoti kūrėjo darbą ir jį skleisti per epochas.

Žinome, kad mūsų kūno kilnumas ir tyrumas yra tuo pačiu metu ir mūsų sielos, ir atvirkščiai. Žinome, kad kas gadina savo kūną, tas gadina ir savo sielą, kad kas gadina savo sielą, tas ir paženklina savo kūną. Žinome, kad savo sielą galime ugdyti ir formuoti tik kartu su mūsų kūnas ir atvirkščiai.

Žinome, kad iš esmės esame vienas ir tas pats su mūsų kūnu ir siela, ir kad pašventinimas vienas yra ir kito pašventinimas.

Machine Translated by Google

Motina Žemė – Tėvynė

Ten slypėjo viltis ir tikėjimas, auka ir
nesuskaičiuojamų kartų atsidavimas, darbai ir darbai. Kad
yra palikimas, pašventintas ir šventas per
mūsų protėvių gyvenimas ir mirtis, mums duota kaip stiprus
ir gražų palikimą. Kiek daug žmonių rankų sukūrė,
drąsiai ir ištikimai, didžiuosiuose tėvynės namuose
mūsų širdis – Europa. Kiek daug paaukojo, rūpinosi,
dirbo, badavo, mąstė ir kentėjo! Kiekviena ranka-
mūsų žemės ilgis buvo nenuilstamai užkariautas ir mirčiai
nepaklūstantis gynimas vėl ir vėl. Taip pat ir germanų
žmogus per amžius lėtai formavo aiškų
kaimų, miestų, citadelių, katedrų, pilių, tiltų, gatvių ir triukšmingų
dirbtuvių bruožai įsilieja į kraštovaizdį.
Tai iškyla prieš mūsų akis, kai sakome: Motina Žemė
- Tėvynė. Iš šios žemės mes išaugome, ji
mus supa, tėvynė suteikia gyvenimo stiprybės.
Dažnai germanų vyrai to nepripažino ir nebuvo
suvokdami savo vertę. Tačiau kai juos supo
užsieniečiams, jiems tapo skausmingai aišku, kad
Tėvynė gera ir nekintanti kaip motina, niekada
trumpalaikis, visada pasiruošęs juos pasiimti ir pamaitinti
su stiprybe ir tikėjimu.

Machine Translated by Google

Tai buvo sunkus kelias, kol vienas vyras atsistojo ir pasakė:
aiškiu balsu, kad turime augti toliau nei meilė
mūsų artimiausios tėvynės dirvožemyje; tai buvo žmogus, kuris
išmokė mus suprasti, kad būtent nuostabiame
genčių charakterių ir kraštovaizdžių įvairovė
Germanų žemės yra ten, kur slypi mūsų gyvenimo turtas, ir
kad tik suprasdami, vertindami, vertindami ir mylėdami visus
kraujo ir kultūros giminystės ryšiais susijusius žmones
Europa, ar mes teikiame didžiausią paslaugą saviškiams?
tėvynė. Mums, germanams, ji yra didi, šventa tėvynė-namai, ir
kiekvienas jos kraštovaizdis yra kertinis akmuo, nė vieno negali
nebūti, ir tik visi kartu jie dera
kartu į amžiną mūsų didžiojo Šiaurės šalių grožį
nustatyta gyvenamoji erdvė.

Machine Translated by Google

Tos pačios rūšies

Geležinkelis už Trondheimo buvo sunaikintas, todėl kuopa turėjo žygiuoti.

„Žygiuodami Norvegijoje“, – pagalvojo šauliai, keikė ir užsimetė kuprines ant nugarų, „tai tarsi semiu vandenį iš jūros: atrodo, kad jis niekada nesibaigia.“

Bet šalis buvo graži, gražesnė už bet kurią kitą kitą regioną, kurį jie iki šiol buvo matę, ir jie gavo per šį karą Europoje daug kur vaikščiojo. Gatvė ėjo į kalną ne staiga, o taip lengvai ir taip žavingai, kad žygiuojant to beveik nepastebėdavau. Tarp kalnų tyvuliavo maži tamsūs ežerai, o laukai ir pievos buvo tokie žali – tarsi žolėje namuose per Velykas, nors Sekminės turėjo praėjo jau seniai.

Kompanija vėl iššygiavo į rytą ir Po trumpo poilsio po pietų jie nužygiavo toli į naktis. Pagaliau į priekį žygiuojantis kyšulys pamatė miestą; Šios dienos žygio tikslas buvo vadinamas Ogendalu. Bet Šią akimirką įmonė patyrė karčią nusivylimą, nes visas miestas, kuris taip gražiai driekėsi slėnis buvo taip kruopščiai sunaikintas, kad liko tik griuvėsiai matyti. Nebebuvo nė vieno namo, tik

Machine Translated by Google

retkarčiais siena, pavieniai kaminai ir sienos.
Visur tarp likučių rūko ir
rusenantis. Kai kompanija sustojo ant
pievoje už miesto, vienas iš šaulių, kurie buvo
kurie stovyklavo šiame regione, vakar sakė
Čia vyko sunkūs mūšiai. Norvegai turėjo
drąsiai priešinosi; taip darydamas miestas žuvo
liepsnose.

Bet šauliai buvo pavargę nuo ilgo žygio ir
Kapitonas trumpai kalbėjo. Jis parodė ranka į viršų
aukštumos, kur buvo sodybos: „Kiekvienas būrys
vienas ūkis!

Jaunas šviesiaplaukis leitenantas, vadovavęs pirmajam būriui
greitai apžvelgė aplinką: „Aš jau turiu savąjį“, – tarė jis ir atsisuko į
savo šaulius: „Pirmas būrys į
Ūkis tebūnie tie trys medžiai!“ Šauliai atsisuko.
jų galvas. Būtent aukščiausiai esantis ūkis! Bet jie matė
kad šis ūkis buvo gražesnis ir didesnis nei
kiti. Kaip pilis ji stovėjo ant kalvos. Tamsiai raudona
sijos gražiai derėjo prie baltų rėmų langų ir
aplinkui plytėjo nepaliesta pievų, laukų ir
miškas. Tikrai buvo gera ten pabūti.

Leitenantas surinko savo būrį. Šauliai
vėl pakėlė kuprines ir tada užlipo taku.
Per beržyną jis kilo aukštyn. Kai

Machine Translated by Google

atsivėrė gaivi medžių žaluma, sodyba
jau plytėjo priešais juos. Pievos buvo išplitusios
aplink pastatą. Laukai buvo ką tik sutrypti.
Viskas atrodė taip švaru ir tvarkinga. Tikrai, ūkininkas
kuris čia gyveno, buvo savo imperijos karalius. „Mes esame
„Antrosios kuopos šauliai“, – švilptelėjo leitenantas.
laimei, tai buvo jo mėgstamiausia žygiuojanti daina „mes kovojame ir“
„laimėkime, bet niekada nesitrauksime!“ Tada jis leido savo būriui sustoti
ir lėtai žingsniavo link ūkio.

Tai buvo erdvūs ir didingi namai. Virš masyvios
įėjimas turėjo ploną stogą, kurį laikė du
mediniai stulpai. Stulpai buvo subtiliai raižyti medžio,
beveik per daug trapūs sunkiems vartams. Tą pačią akimirką
leitenantas ruošėsi padėti ranką ant durų
rankeną, iš po baldakimo išlipo senas vyras.
Jo ūgis buvo didelis, toks didelis, kad jis buvo gerokai aukštesnis
nei leitenantas, kuris iš tiesų buvo gero ūgio
pats.

Senis pamatė kareivį ir sugriebė už abiejų
kumščiais įsikibo į durų staktą, stovėjo ten išsitiesęs kojomis ir
įnirtingai papurtė galvą. „Labas!“ – tarė leitenantas.

Senis porą kartų nurijo seiles ir netrukus
pasakė: „Ne“. Tai turbūt buvo vienintelis žodis, kurį jis galėjo pasakyti
vokiškai: „Ne, ne!“ Ir jo lieknas, kvadratinis veidas atrodė
nedraugiškas, o jo pilkose akyse spindėjo liepsnojantis įniršis.

Machine Translated by Google

Leitenantas vėl nusišypsojo ir lengvai tarė: „Jūs privalote
apgyvendinkite čia mano būrį nakčiai, keturiasdešimt vyrų; tie,
Raskite vietos name, čia, kiti tvarte!

Senis įsikibo pirštais į medį
durų staktą ir įrėmė kojas į žemę, tarsi būtų
vienas turėjo atsisakyti priimti visą būrį, kuris
išsirikiavo priešais namą. Jis piktai tarė: „Ne!“

Leitenantas pasišaukė seržantą ir liepė jam
prižiūrėti tvartą ir paruošti šiaudus stovyklai. Jis
vienas susidorotų su čia esančiu senuku.

Tą pačią akimirką, kai leitenantas tai pasakė, senasis
Vyras žengė kelis žingsnius į priekį ir įėjo į namą.
prieš leitenantą, tarsi šis būtų persigalvojęs.

Leitenantas akimirką sustojo prie slenksčio.
Jis pamatė priešais save plačią, žemą salę, kurios sienos buvo
iškalta medinėmis lentomis, virš jos – sunkios juodos sijos.
Kambarys šviesą gaudavo tik pro duris ir gulėdavo
iš dalies tamsoje. Tik pamažu leitenantas galėjo
pastebėti, kad čia stovėjo dešimt, dvylika vyrų, visi tokie aukšti
kad jie beveik pasiekė žemas lubas galvomis.
Visų jų veidai buvo tokie pat nedraugiški kaip ir seno vyro.

Staiga leitenantas pamatė, kad vyrai stovi
aplink neštuvus. Ant neštuvų gulėjo negyvas kareivis.
Leitenantas nusiėmė kepurę.

Machine Translated by Google

Vyrai rate nebekreipė dėmesio
jam ir tyliai žiūrėjo žemyn į mirusįjį. Jie nesimeldė, net lūpų nepajudino.
Ir vyrų veidai vėl sustingo, tarsi jie būtų tik

kartu, bet ne tam, kad parodytų vienas kitam savo gedėjimą.

Leitenantas pamatė liesą mirusiojo veidą,
kuri buvo blyški kaip vaškas. Akys buvo užmerktos. Per kaktą ėjo platus,
sunkus randas. Tačiau išraiška
ramaus poilsio gulėjo ant veido. Striukė
Norvegų kareivis gulėjo ant krūtinės, o kepurė gulėjo ant jos viršaus.
Tačiau neštuvų gale stovėjo plūgas. Tada senis priėjo prie vieno iš vyrų

ir tyliai uždėjo ranką jam ant peties. Akimirką
vyras pakėlė akis ir, rodydamas, kad
jį suprato. Tada jis atsisuko į leitenantą. „The
„Ūkininkas miręs“, – taisyklinga vokiškai pasakė jis.

Leitenantas trumpai linktelėjo galva pritardamas:
„Mes liksime tvarte“, – pasakė jis. Vyras pakartojo atsakymą, kad jis
norvegiškas. Senis klausėsi ir tylėjo.
linktelėjo galva.

Leitenantas nuėjo ir apgyvendino savo būrį
tvartas. „Niekas neįeis į namą“, – pasakė jis.
– paaiškino šauliams. – Ūkininkas žuvo mūšyje, tikriausiai vakar rytą
vykusių mūšių metu.

Machine Translated by Google

Kai po kurio laiko leitenantas vėl įžengė į namus, jį lydėjo du kareiviai, nešinėjantys plieninį šalmą ir šautuvą. Senis buvo

iš pradžių nustebo, o vyrai pakėlė galvas ir atsisuko

leitenantas. Akimirką kambaryje tvyrojo visiška tyla. Tačiau du kareiviai priėjo prie negyvėlio, atidavė pagarbą, išsitiesė ir, tvirtai suspaudę, padėjo priešais save ginklus ir stojo sargyboje.

Iš pradžių vyrai buvo atsitraukę prie sienos. Ne

iki šiol jie nesuprato, ką tai turėtų reikšti. Leitenantas atsisuko į vyrą, kuris apeliavo

jam ir tarė: „Ūkininkas žuvo kaip kareivis. Aš

„Paskirkite jam sargybą!“ Vyras lėtai vertė žodį.

žodžiu. Visi aplinkiniai vyrai nulenkė galvas

tyla ir leitenantui atrodė, kad jų veidai

nebuvo tokie griežti ir nedraugiški kaip anksčiau.

Bet dabar jauna moteris, kuri sėdėjo viduryje

atsistojo prie stalo. Ji buvo aukšta, liekna figūra ir laisvais plaukais.

gamta. Leitenantui atrodė, kad jis niekada nebuvo

pamatęs gražesnį ir kilnesnį veidą.

Moteris pasirodė tarpduryje ir ieškojo

akimirką žiūrėjo į mirusį vyrą. Tada ji pamatė vokietį

kareiviai, kurie nejudėdami stovėjo prie neštuvų,

su ginklais priešais juos, vienas kairėje pusėje, kitas

vienas dešinėje plūgo pusėje. Jie nestovėjo

Machine Translated by Google

bet kokiu kitu būdu prieš mirusįjį, kuris
kiti vyrai taip darė, ir jų veidai buvo tokie pat rimti ir
griežta išraiška kaip ir kitų vyrų veiduose. Baimė
mirtis buvo virš visko.

Moteris tai pamatė ir grįžo į kambarį.
Kai ji vėl įėjo į salę, ji laikė medinį
tranšėjų kasėjas abiem rankomis, ant kurio gulėjo vienas iš plonų
Norvegiškų paplotėlių ir padavė juos vokiečiui
karininkas: Leitenantas žinojo paprotį, nutraukė
duonos gabalėlį ir lėtai jį valgė. Jis žinojo, kad
taigi jis tapo svečiu šiame sodyboje.

Kitą rytą, kai būrys iššygiavo
vėl senis priėjo prie leitenanto.

„Ačiū“, – tarė jis, ir leitenantas atpažino
kad jis išmoko šį vokišką žodį tik dėl to
tikslas. Tada jis pašaukė vyrą, kuris mokėjo kalbėti
vokietis ir padrąsinančiai mostelėjo jam.

„Vokiečiai nušovė ūkininką“, – griežtai tarė vyras.
pabrėždamas kiekvieną žodį ir atrodydamas liūdnas.

„Tai karas“, – tarė leitenantas. „Tai karas“, – vyras
pakartojo. Ir senis, kuris, regis,
suprato žodį ir linktelėjo linktelėdamas. „Galbūt
„Turėjau prieiti prie šito“, – vėl tarė vyras, ir jo veidas
nušvito, „bet noriu pasakyti štai ką: neapykanta nebus
pasilikti!

Machine Translated by Google

Leitenantas be žodžių linktelėjo galva. Jis iš tikrųjų norėjo kažką pasakyti, bet dideli žodžiai jam daug nereiškė. Akimirką jis ieškojo

tinkamą atsakymą.

Pagaliau jis rado žodžius, kuriuos norėjo pasakyti. „Mes esame tokio paties tipo“, – sakė jis.

„Teisingai“, – pakartojo vyras, ir dabar ir senolis ištiesė ranką pareigūnui. „Mes esame iš...“

tos pačios rūšies.“

Machine Translated by Google

Šiandien mes žinome bendruomeniškumo jausmą, kuris yra toli gražu ne toks.
stipresnis nei gali politiniai ar ekonominiai interesai
paaiškinti. Tai bendruomeniškumo jausmas, kuris
nustatomas pagal kraują.

- Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

Aukso medalis už drąsą

Kai po (Pirmojo) pasaulinio karo Austrijos vėliavos -
kuris buvo išskleistas prieš vėją į visas puses
visoje Europoje nesuskaičiuojamomis senomis ir naujomis dienomis
imperijos pergalė - turėjo būti pažeminti garbingai, joks kadetas jų
nenešė aukštai ir mojavo į bendrą
garbingos atminties šventykla. Lygiai taip pat, kaip didžioji tauta
suskilo į šešias ar septynias dalis, taip jie rado savo poilsio vietą čia ir
ten, kur karališkai šnarėdami lyg
kai tik vėjas papūs nuo mūšio lauko
Kahlenbergas (mūšis prieš turkus), keli taip pat
Vengrijoje, kai kurie miestuose, kurie staiga priklausė šalims, kurios
anksčiau turėjo privilegiją pamatyti atlasines, kulkų suvarpytas vėliavas
tik po to, kai pasidavė
jiems. Keista, ar standartai kabojo įvairiose
salėse, ir kai kažkuriuo tolimu metu tylią naktį
Paskutinė spalvota dėmė nuskrenda nuo stulpų lyg kandis ant žemės ir
nukrenta į dulkes, jų šlovė vis tiek išliks
puiku.

Lygiai kaip vėliavos, kurios buvo padėtos tamsoje,
taip pat ir nė vienas iš tų, kurie žygiavo savo
armijos pilkos uniformos savininkams ketverius metus buvo leista
demonstruoti savo apdovanojimus už drąsą, jei jų gyvenamoji vieta

Machine Translated by Google

buvo įsikūrusi vienoje iš naujųjų šalių. Grįžtantys kareiviai įkišdavo savo medalius, kryžius ir juosteles į skrynias arba už skalbinių. Taip, drąsos apdovanojimus jie galėjo laikyti tik tamsoje; ir taip

kartais senas karys ištiesdavo ranką

link jų, kai netyčia juos pamatė, norėdamas pajusti juos, imperijos dovanas, prieš įstumdamas pasipiktinusius žvanginančius daiktus atgal į

tamsu.

Tas pats nutiko ir seržantui, kuris San mūšyje buvo pelnęs aukso medalį už drąsą.

Karpatai – pirmiausia maži, o netrukus didieji

medalis už drąsą sidabro, o vėliau Tirolyje bronzos

medalis ir, be to, mirti „Karlo Trupeno kryžiumi“. Jis buvo vyras, kuris žavėjosi ginklais ir kuriam niekas negalėjo labiau patikti, kaip likti su kuopa.

iki mirties, Galicijoje ar Triente, Bosnijoje ar...

„Šmelcas“, jam nebūtų rūpėję kur. Bet kaip

Vokietis, kurio gimtoji žemė buvo kito šešėlyje

tautos impulsyvaus, toli siekiančio godumo, jis tiesiog žengė žingsnį kaip vėliavos ir medaliai tamsoje ir tapo

ūkininkas, ir iš tiesų neblogas... tiesiog jis pasiekė

dažniau nei kiti už skalbinių į spintą, kad ištrauktų penkis medalius, kad galėtų juos suskambėti

jo delnas.

Machine Translated by Google

Jis vedė, įdirbo laukus, susilaukė vaiko,
ir kai jis gimė, ir matė, kaip beviltiškai jo žmona grūmėsi su
gimdymo skausmais, kaip akušerė įsikišo moters, šaukiančios
„mama“, vardu
tiek daug jis buvo matęs mirštančių mūšio lauke, tada, to
nežinodamas, jis sukando kulnus,
jo širdis daužėsi garsiai, o kakta išblyško prakaitu;
jis jautė, kad čia nieko kito negali padaryti, tik stovėti
dėmesio centre... kitaip jam būtų tekę pritūpti
kampe ir gailiai verkti.

Bet kai vaikas lopšyje sukrankė, o moteris
nusišypsojo iš džiaugsmo, dėkingai ir palengvėjęs vyras turėjo
keistas įkvėpimas, įkvėpimas, kurio jis niekada nepatirtų
būtų turėję, jei jo armija vis dar žygiuotų su vėliavomis ir
būgnais, nes joks seržantas niekada neturėjo teisės teikti
medalių ir apdovanojimų žmogui; bet dabar, kai
armija ir medaliai buvo išmesti, ir tamsoje jis turėjo
idėja elgtis kaip vyriausiajam vadui ir apdovanoti mirtį
metančią kovą. Jis suraukė ūsus, nuėjo prie spintos, išsitraukė
penkis medalius ir
ilgai į juos žiūrėjo. Nes jo keliai vis dar buvo
drebėdamas, jis buvo linkęs duoti aukščiausią ir svarbiausią savo
puiki puošmena, bet paskui jis pagalvojo, kad vaikas tėra
mergaitė; jis papurtė galvą ir pasirinko
didelis sidabro medalis, kuris žėrėjo ant baltos ir raudonos spalvos

Machine Translated by Google

dryžuotą juostelę ir pritvirtino ją prie mamos naktinukų.
Tegul besijuokianti motina atsisako, tegul pribuvėja žemišku
riaumojimu spaudžia rankas ant pilvo, medalį
dabar buvo apdovanota ir gulėjo diena iš dienos, kol moteris
vaikiškoje lovoje atsigavo, gulėjo ant naktinio stalelio, ir visi
atvykusieji galėjo matyti, kad seržantas gerbė savo žmoną
taip pat, kaip ir jis pats.
anksčiau pagerbtas. Vėliau jis nebedėjo medalio atgal
į spintą. Ji nebepriklausė jam, nebepriklausė
kareivis, stovintis šešėlyje, – taip jis pats apie save jautėsi;
dabar tai buvo jo žmonos nuosavybė, ir jis beveik pagailėjo
jai medalio. Ji iš tikrųjų to nejautė
suprask, vis dėlto jai reikėjo rūpintis
garbės apdovanojimas nuo šiol pati, o ne tamsoje
nuo kurso, iš kur jis iškilo į pirmą planą, apvalus ir
žibėjo kaip žvaigždė dėl naujos gyvybės. Ji paguldė ją
šlifuoto stiklo lėkštė ant indaujos ir ten ji galėtų būti
spindintis.

Netrukus gimė antras vaikas, ir tėvas jį apdovanojo
jo žmona su mažu sidabro medaliu, o po metų su
bronzos medalį, nes vėlgi abi buvo merginos. Net ir
ketvirtaisiais metais tai nepasikeitė, nors mama
vos nenumirė gimdydamas; bet seržantas – dabar jau kaip
tikras generolas, kuris taip pat dažnai nemirė
suvokė tikrąjį nuopelną – niekada jai to nedavė

Machine Translated by Google

už tai buvo apdovanotas aukso medaliu, tačiau mažiausias jo apdovanojimas – Karlo Trupeno kryžius.

Kai po to gimė penktoji ir šeštoji mergaitės, jo žmonos drąsa, regis, tapo kažkuo ypatinga.
įprastas šiam vyrui, nevertas įvertinimo, lygiai taip pat, kaip jis turėjo omenyje, kai kurie jo paties didvyriški žygiai taip pat liko nepastebėti, todėl teisingumas reikalavo, kad jis nekeltų didelio triukšmo dėl tokio moteriško palaiminimo
palikuonių nebebuvo, ir jam netgi buvo leista gaudyti krabus ir niurzgėjo dėl to, kol pagaliau, sulaukęs aštuonerių metų, gimė berniukas – taip lengvai ir be vargo, taip greitai ir beveik be skausmo motinai, kad teisingumas reikalavo
jai reikėjo atimti apdovanojimą, o ne
duoti naują; bet tai buvo berniukas, ir ten stovėjo tėvas prie lovos su ašaromis akyse ir padėjo ant lovos aukso medalį, aukščiausią Austrijos įvertinimą
nėščios moters krūtinę, ir ji, kuri visada buvo
juokėsi iš šių apdovanojimų, surimtėjo ir verkė iš džiaugsmo dėl vaiko, taip pat šiek tiek dėl
medalis.

Griežtai kalbant, ji nusipelnė šio apdovanojimo
jau seniai. Tačiau atsižvelgiant į tai, kad tam reikėjo daugumos išskirtinius didvyriškus darbus, kad laimėtume šį medalį, ir turint omenyje, kad vėliavos buvo daugelio liudininkai
žemyną formavusios valandos istorijoje, buvo visiškai teisinga, kad

Machine Translated by Google

Pats nuostabiausias atlygis už drąsą buvo ištrauktas iš tamsos ir padėtas ant šviesaus pieno ir ateitį dovanojančios motinos krūties tik berniukui... nes koks trumpalaikio vyro žaidimas būtų šlovė ir vėliavos, medaliai ir

imperijos, ar ne visada naujos žindomo berniuko lūpos randa pirmąjį didvyrišką maistą tokiose pilnose krūtyse.

Machine Translated by Google

Išlikti tyram ir subręsti

jauno esesininko Rytų fronte

Dar visai neseniai mes pradėjome galvoti apie grynumą ir brandą laikėme kažkuo keistu; mes netgi juokdavomės iš šių minčių. Argi mūšio griežtumas nebuvo mūsų pirmasis įsakymas, o tyrumas – kažkas, kas skirta jaunoms mergaitėms? Bet mes nuo to laiko pasikeitė. Dabar mes matome kitomis akimis ir nebesemiame jėgų savo darbams vien iš jaunystės audrų. Užsitęsęs karas suteikė mums didesnę ištvermę ir ryžtą. Dabar

mes kuriame stiprybę iš dalykų, prie kurių anksčiau pripratome niekada net negalvoja. Šiandien galime išvysti savo namus, lauko gėlės grožį ir vaiko šypseną, kurios akys išmintingesnės dėl netekties skausmo ir
pavojaus sąmonė.

Trumpai tariant, mes užaugome. Viduryje naikinimas aplink mus, atrodo kaip vienintelis tikslas kaip mūsų tyriausių troškimų ir aukų esmė: Reichas.
Ir kelias į šį tikslą veda per karį
vyriškumas.

Kuo sunkiau kovoti už savo tikslą, tuo nepalenkiamesnis yra reikalavimas mūsų valios tyrumo, charakterio sąžiningumo ir savo įsitikinimų nedviprasmybės.
elgesys. Aukščiausias vyriškas idealas turi būti įkūnytas, jei

Machine Translated by Google

Reichas turi būti pasiektas, nes Reichas atstovauja
Naujoji žmonių tvarka; šeimų, klanų ir
individai. Ir kova vykdoma dėl šios Naujosios Tvarkos.

Pirmą kartą visiško išnykimo giją pastebėjome
šis karas prieš aukščiausią žmonių vardiklį per mūšius rytuose. Tikrai
rasės išsaugojimo reikalavimai tėra zoologijos reikalas, jei į tai
neįtrauktas arijų dvasingumo ir kultūros išsaugojimas.

Net ir tokiu atveju mūsų atsakymas į žmogaus sunaikinimą
pasaulis yra ne tik karas ir pasipriešinimas, bet ir mūsų pačių pasikeitę
gyvenimai, o vyriškumas ir tyrumas yra stipriausi ginklai šiame kare.
Taip, tyras
aukščiausią prasmę turėjo Langemarcko žuvusieji
į flamandų žemę; tyri buvo žuvusieji, kurie vis dar guli nepažymėtuose
kapuose rytuose; ir tyri buvo visi tie, kurie didžiausio Vokietijos poreikio
valandą
išklausė pirmųjų šio karo metų kvietimą.

Taip pat ir mūsų nacionalinę giesmę „Vokietija, Vokietija virš visko“
reikia suprasti ne kaip triumfo šūkį, o kaip giliausią įsipareigojimą kurti
aukštesnę žmonių tvarką.
ir kaip pasididžiavimo mentalitetas, pašaukimo didybė
būti šios Naujosios Tvarkos pasaulyje kariais. Tai
mentalitetas išlaisvina mus iš dekadencijos apraiškų, kurias matome
kiekviename žingsnyje: savanaudiškumo,
spekuliacija ir politinis spekuliavimas. Tai ne klausimas,

Machine Translated by Google

tiesiog išlaikyti savo paties lentą švarią dėl išvaizdos – visiškai buržuazinis sumetimas – bet tai sąmoningo bet kokio paviršutiniškumo atmetimo kaip niekšybės, dvilypumo ir neištikimybės ženklo, kaip neverto...

santuoka tarp bendražygių ir visos nešvankybės bei palaidumo kaip pramoga. Kodėl?
Nes visa tai atveria kelią priešui įžengti ir įsitvirtinti. Išlikti tyram taip pat reiškia...
būti sąžiningam ir rūpestingam, praktikuoti gerumą
ir draugystė.

Todėl iš kiekvieno iš jų reikalaujama neatšaukiamo atsakymo mus atsižvelgiant į kiekvieną mūsų būties aspektą. Kuo labiau mes suprantame, kad siekiame socialinės ir politinės
Naujoji Tvarka, ir kuo labiau suvoksime, kad mūsų kilnumas slypi tik tarnystėje Reicho labui, tuo labiau mums taps aišku, kad tik jie

gali valdyti ir išlaikyti viešpatavimą šiame pasaulyje tie, kurie išlaikė save tyrus – net ir susidūrę su klaidomis bei gėda.

Matėme, kaip šalia mūsų krito bendražygiai, kurie buvo jaunas ir visiškai nebaigtas. Tai pripildė mūsų širdis sielvartas ir nusivylimas. Tačiau būtent tada mes patyrė tiesą, kad gyvenimo pasitenkinimas priklauso ne nuo metų kiekybės, o nuo jų kokybės,
kuris mums buvo duotas. Taip yra todėl, kad kiekvienas

Machine Translated by Google

gyvas vyras, moteris ir vaikas gali gauti karūną
gyvenimas: mirti už tėvynę.

Gyvenimas be gryno troškimo yra beprasmis. Todėl mes giliai priimame Gėtės posakį: „Gyventi dėl malonumo yra niekingi; kilmingieji gyvena dėl įstatymų ir tvarkos.“ Mes negalime tiksliai žinoti, kur kylame šioje kovoje ir kokia forma bei sąlygos mūsų laukia kalno viršūnėje
aukščiau, bet Reichas yra neatidėliotina misija, kurią mes
šiuo metu gali atpažinti ir įgyvendinti. Ir būti viduje
Pasiruošęs šiai užduočiai, reikia tyrumo ir vyriškumo.

Atkreipkite dėmesį į buržuazinį kareivį, kuris pasodina kiekvieną netikrą ir netyrą dievą. Galbūt toks žmogus neišmanėliškai niekina tyrumas ir vyriškumas, nes viskas, kuo jis kada nors buvo
atviros yra tuščios šių dorybių formos ir niekada ne jų rasiškai dvasinis turinys. Bet kokiu atveju, tik tas yra tikras žmogus, kuris savo sielos gijas įšaknija
pamatas; kraštutinume, kuris vienintelis sukelia meilę
šeimos ir tėvynės, tikėdamas dieviškuoju įstatymu, veikiančiu jo rasės gyvenime, ir norėdamas
ramiai žygiuok į mirtį, nes jis
žino tos mirties, kaip didžiausios aukos, prasmę
Dievas.

Būti šeimininku reiškia būti brandžiam, turėti dvasinę įžvalgą, žvelgti giliau nei išorė, daryti tai, kas būtina,
ir neprarasti tikėjimo procesu. Ne todėl, kad mes

Machine Translated by Google

ar turime galią ir ginklus savo rankose, ar mes mėgaujamės
tam tikrą rangą šiame pasaulyje, bet kadangi mes esame tikri
Reicho kariai. Tai reiškia, kad mes pasirinkome:
atsakomybė, drausmė, atskaitomybė, pagarba ir
gerumas – t. y. tapti stipresniu žmogumi ir nauju kūriniu, o ne leisti
pasauliui nusakyti savo „įstatymą“
mus. Mes esame šeimininkai, nes esame susiję su
pasaulį kaip instrumentus aukštesnės tvarkos tarnyboje.
Šis pripažinimas mus brandina nepaisant amžiaus.
Aštuoniolikmečiai tokiu būdu ir karo žiaurumo dėka tapo vyrais.
Išbandymo valanda nebuvo jų beviltiška, o veikiau liudija, kad jie

iš tiesų tapo brandūs.

Machine Translated by Google

Tai buvo gana šaunus bičiulis

Heinrichas von Kleinas

Keliaudamas į Frankfurtą, kaimo užeigos savininkas
netoli Jenos man papasakojo, kaip – praėjus kelioms valandoms po mūšio
kai miestas jau buvo visiškai apleistas Hohenlohės princo armijos ir
apsuptas
prancūzų, kurie manė, kad miestas okupuotas,
mieste pasirodė vienas prūsų kareivis. Smuklininkas mane patikino, kad
jei visi mūšyje dalyvavę kareiviai būtų buvę tokie drąsūs kaip šis vyrukas,

Prancūzai būtų buvę nugalėti, net jei jie būtų
buvo tris kartus stipresni, nei buvo iš tikrųjų.
Štai užeigos šeimininko istorija...

Visiškai apdulkėjęs, šis vyrukas nušoka nuo savo
arklį priešais mano užeigą ir šaukia: „Užeigos šeimininke!“

Kai paklausiu: „Kas naujo?“, jis atsako: „Vieną stiklinę“
brendžio!“ ir, mesdamas kardą į makštis, priduria: „Aš ištroškęs.“

„Dieve danguje!“, – sakau aš, – „Ar tu, mano drauge, nepabėgsi?!“
Prancūzai yra netoli miesto!

„Na, na!“ – sako jis ir, uždėdamas kamanas arkliui ant kaklo, paaiškina:
„Visą dieną nieko nevalgiau!“

„Aš tikiu, kad tave apsėsė šėtonas!“, – sakau jam.

Machine Translated by Google

„Ei, Liese!“, – pašaukiu, ir ji paduoda jam butelį
„Danzigeris“.

„Štai!“, ir aš noriu jam atiduoti visą butelį, kad
kad jis jodinės toliau.

„Tut, tut!“, – sako jis, nusišluostydamas prakaitą nuo savo
kaktą: „Nes aš neturiu laiko!“

„Tu esi Mirties vaikas!“, – sušukau.

Ir vėl sakau: „Štai!“, pilstydamas jam gėrimą, ir aš
pabandyk dar kartą jam duoti visą butelį, kad jis pajodėtų
įjungta. „Gerk ir važiuok! Į sveikatą!“

„Dar vienas!“, – sako šis vyrukas, jau aimanuojant šūviams
iš visų pusių į miestą.

„Dar vienas? Ar nesijaudini?“, – klausiu.

„Dar vieną!“, – tvirtina jis, šluostydamasis barzdą ir
šnypščia nosį nuo arklio: „Nes taip bus
sumokėta grynaisiais!

Iš visos širdies troškau, kad jis...

„Štai!“, – sakau, įpildama jam antrą gėrimą, kai jis
troškimų. Ir kai jis baigia, įpilu jam trečią gėrimą
ir paklauskite: „Ar dabar esate patenkintas?“

„O!“, – purtosi vyrukas, – „Brendis geras!“

„Na!“, – sako jis, užsidėdamas skrybėlę, – „kuo aš skolingas?“
tu?

„Nieko! Nieko!“, – atsakau. „Išsineškite vardan...“
Velniai griebtų, prancūzai jau įžengia į miestą!

Machine Translated by Google

„Na“, – sako jis, tiesdamasis į batą, – „taigi, Dieve“.
apdovanos jį.“ ir jis išsitraukia trumpakotį pypkę
nuo bato ir sako: „Uždekite man ugnį!“

„Ugnis?“, – klausiu. – „Ar nesijaudini?“

„Ugnis, taip!“, – sako jis, – „Nes noriu uždegti pypkę“
tabakas.“

„Tave apsėsė legionai!“ – sušukau.

„Ei, Liese!“, – pašaukiu merginą, ir kol vaikinas
kimšdama pypkę, mergina gauna ugnį.

„Na!“, – sako jis, laikydamas ką tik uždegtą pypkę rankose.
burna, „Dabar prancūzai turės problemų!“ Ir
užsimaukšlindamas skrybėlę ant akių ir suimdamas
kamanas, jis apverčia žirgą ir išsitraukia kardą.

„Tu esi velnias!“, – sušukau aš, – „Prakeiktas,“
užburtas sukčius! Ar tu, kartuvės vardu?
Išeik ten, kur priklausai? Trys kareiviai – ar ne?
Matai juos? – Jau sustoja prie vartų!

„Įsivaizduok!“, – sako jis spjaudamas ir žiūrėdamas
trys kareiviai žibančiomis akimis. „Jei jiems būtų dešimt, aš
vis tiek jų nebijotų.“ Ir šią akimirką trys
Prancūzai jau joja į miestą.

„Basso Manelka!“, – šaukia vyrukas, įstatydamas spurtus.
prie arklio ir puola jų link; jis užšoka ant jų,
toks pat tikras, kaip ir gyvas Dievas, ir puola juos taip, lyg turėtų
visas Hohenlohės korpusas sekė paskui jį tokiu būdu

Machine Translated by Google

kad kareiviai, netikėdami, ar mieste gali būti daugiau vokiečių, –
prieš savo įprotį – yra nustebę. Ir
nespėjus nė vienam pajudinti rankos, jis trenkia tris iš
jų balnus ir paima jų arklius, o kartu su jais
Tada jis praskrenda pro mane ir sušukbia: „Bassa Teremtemtem! Na,
dabar matote, pone užeigos šeimininke! Sudie! Viso gero! Hoho!“
Hoho! Hoho!"

Užeigos šeimininkas stebisi: „Niekada nemačiau tokio“
bičiulis visą mano gyvenimą!

Machine Translated by Google

Leidimo metai
NEŽINOMAS

Machine Translated by Google

Citatos

Kas individui duota gamtos, tą jis ir privalo
perduoti kaip auką savo žmonėms. Galima tik
būti vieningu šioje bendruomenėje; ji auga iš
savo paties paskirtos, aukščiausios pareigos vykdymas.

- Adolfas Hitleris

***

Visos tautos, kovojusios pasauliniame kare, pagerbė
„Nežinomas kareivis“. Paryžiuje jis ilsisi po
„Triumfo arka“. Londone jis užmiega paskutinį kartą
po juodu Vestminsterio abatijos marmuru. Berlyne
Jis reziduoja Reicho kanclerio rūmuose. Vokietija yra
vienintelė žemė, kurioje „nežinomas kareivis“ nėra miręs,
bet gyvena.

- Frederikas Boekas

Švedijos akademija, Stokholmas

Machine Translated by Google

Kai karas baigsis, patirsime keistų dalykų
dalykai. Europoje bus sukurta nauja tvarka ir veiks
užims vietą, kurios pelnytai nusipelno. Vienas iš savitųjų
apraiškos bus tokios, kad nebematysi
Amerika kaip naujas pasaulis, o ne Europa kaip naujoji
pasaulis ir Amerika kaip senoji.

Danijos laikraštis „Faedrelandet“ birželio 22 d.
1941 m., 170 numeris, šie žodžiai neseniai buvo pasakyti
amerikiečių žurnalistas, dirbęs „Hearst Press“ leidykloje, Vindzoro hercogas
buvęs Anglijos karalius.

***

Nacionalsocializmas formuoja liaudies bendruomenę, kuri
prasideda nuo vaiko ir baigiasi nuo seno žmogaus. Ne
galima nutildyti šią milžinišką vokiško gyvenimo simfoniją.

- Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

Nesuprastas draugystė

Draugystė yra tokia pat polimorfiška kaip gyvenimas. Tūkstančiai kartų.
yra pavyzdžiai, kurie tai iliustruoja. Tai yra ryšys, kuris
vienija tikrus bičiulius. Be tikro draugystės tikras kareivis
neįsivaizduojamas. Tačiau jis visada tarnauja aukštesniam
tikslui – visumai, bendruomenei. Jo moralinis
stiprybė kyla iš stiprios širdies, iš atsakomybės,
nuo nepajudinamo jausmo, kad esi lemtingai susietas su
liaudies ir tėvynės. Kur nukrypstama nuo šios moralės
koncepcija, ji įgauna egoistinį skraistę, yra moraliai ydinga
ir žalinga bendruomenei.

Be abejo, SS-Obersturmführer, tarnavęs kaip depas
vadas pasidavė tokiam nesupratimui
draugystę. Kai buvo atrasta, kad jo viduje
įsakė kasininkui paskersti kelias kiaules
be leidimo ir neteisėtai platinamas ar siunčiamas
didelius mėsos kiekius, jis netikrino klaidos, o bandė daryti
įtaką tyrimui
pareigūnus susilaikyti nuo tolesnių tyrimų. Be to, jis
privertė dalyvaujančius SS vyrus duoti parodymus prisiekus
kad jie nebuvo gavę jokios mėsos.

Kasininkas buvo nuteistas kalėti ir sandėlis
vadas – už tai, kad nepranešė apie nusikalstamas veikas

Machine Translated by Google

pavaldiniai ir suklastoti melagingos ataskaitos – kalėjimui sakinys.

Kasininko elgesys buvo rimtas sužalojimas. vokiečių tautai. Depo vadas – iš Nesuprastas draugystės jausmas – siekė nuslėpti piktnaudžiavimus, užuot užtikrinęs tvarką. Kas dangsto, tas kenkia visai liaudžiai ir kenkia savo paties autoritetui.

Machine Translated by Google

Paskutinė esesininko valia

SS kapralas Leo R., civiliniame gyvenime, padėjėjas
mokytojas dideliame Silezijos mieste, žuvo per karinę operaciją
ligoninėje dėl rytinėje pusėje patirtų sužalojimų
Priekyje. Jis paliko savotišką „paskutinį testamentą“, laišką
savo šeimai, kurį jis parašė tą dieną, kai įstojo į „Waffen SS“. Šis laiškas
atskleidžia gilų pavyzdingo nacionalsocialisto, pedagogo, požiūrį į
gyvenimą.
ir kareivis. Tai priklauso amžiniesiems tikėjimo liudijimams
mūsų laikų, kuris turės pavyzdinį poveikį
ateities kartoms ir parodyti bei paaiškinti joms
savo tėvų darbus.

Jei likčiau mūšio lauke arba grįžčiau
būsena, kai negaliu mąstyti, tai tegul tai
Paskutinis testamentas yra mano šeimos ir klano santrauka.
Nenoriu, kad kiltų konfliktas dėl materialinių priežasčių.
dalykai. Vėliau bus germanų teisė, kurioje širdis taip pat elgiasi teisingai.
Tai jau yra gairė. Noriu, kad visais pasaulėžiūros ar ideologijos klausimais
viskas vyktų taip, kaip sutarėme su žmona. Aš

ypač nenori kištis į ideologinius reikalus
vaikų ugdymas. Mes visi esame didžiosios rankos rankose

Machine Translated by Google

tikėjimo, kurį turime ir toliau bandysime formuoti. Mūsų žmonių gyvenimas mums yra šventas. Norime laikytis nuostabios taisyklės, būti viena tauta, tai yra religija

mūsų laikas.

Noriu, kad mano artimieji turėtų kokį nors atminimo ženklą mane. Mūsų klane širdis tokia stipri, kad teisingas

matas bus rastas natūraliai.

Iš visos širdies linkiu, kad mano žmona vėl ištekėtų, jei... Ji tiki radusi naują gyvenimo draugą. Pažįsdamas ją, žinau, kad vaikų taip pat laukia geras likimas.

Prašau mūsų klano draugų būti vaikų ir šeimos draugų krikštatėviais... kad jie laikytųsi tikros draugystės, kuri daro žmogų laimingą, dėsnio.

ir duodant.

Norėčiau, kad mano vaikai pripažintų savo mamą kaip savąją brangiausias lobis, kuris davė jiems gyvybę. Be to, žmonės turėtų būti įstatymas ir vadovas. Jie visada turėtų būti paprasti, ištikimi ir teisingi.

Dėkoju savo žmonai. Žodžiai man per maži. Ji gali žinoti, kad mano širdis sujaudinta, kai pagalvoju apie nuostabų

gylio, kurį ji suteikė mano gyvenimui. Taip pat tikiuosi, kad likimas padės leisk jai turėti tai, kas man buvo neleista. Gegužė

Nerimas ir skausmas greitai praeina. Tegul ji pagalvoja apie mane

su džiaugsmingu pasididžiavimu. Ji davė daugiau.

Machine Translated by Google

Brangi žmona! Apmąstyk mūsų laiką kartu ir eik su visa jėga.
stiprybės ateičiai. Jei yra šventas išgelbėjimas, tai jis
yra aprūpintas mano širdies krauju.

Gerbkite protėvius. Būkite ištikimi žmonėms.
Tegul mūsų žmonės randa laimingą ateitį.

Taip pat dėkoju savo tėvams, kuriems dažnai tekdavo kentėti
dėl manęs. Tegul jie žino, kad visa tai įvyko, kol aš
stengėsi išsiaiškinti gilesnius savo aspektus
egzistavimas. Mano meilė visada priklausys jiems.

Tegul visi jaučiate, kaip aš jums duodu ranką, kad jūsų
stiprybės augs ir tu būsi laimingas. Patikėk manimi, mano
Širdies troškimas visada yra matyti tave laimingą, tebūnie.

Kelionės, prie kurios man leidžiama prisijungti, išvakarėse
ilgos kolonos tų, kuriems svarbus tik darbas.

Leo R.

Machine Translated by Google

Vienas stovi naktį,
apkrautas sunkia našta,
jis prisimena laikrodį,
žuvusių bendražygių.

Jis jaučia, kad kažkas prie jo prieina,
kareivis iš kitų laikų,
kuris jau patyrė skaudžiausią likimą,
ir tyliai girdi jį sakant:

Drauge!

Ir tik šis vienas žodis.
Jie tyli ir žiūri.
Antrasis nueina, šešėlis, tolyn,
tik ankstyvą rytą auštant.

- Kelionė
pateikė Herybert Menzel

Machine Translated by Google

Dėl

Kareivio elgesys

Užsieniečių moterų atžvilgiu

Esate esesininkas. Tai reiškia, kad nesate samdinys, kuris yra užverbuojamas kovoti už kažką tiesiog už atlyginimą, net jei tai jums kitaip nerūpi. KAIP SS vyruti, tu atstovauji SS, bendruomenei, ordinui jūsų tautos viduje, kurios ypatingos užduotys yra kraujo tyrumo išsaugojimas, rasės vertės kėlimas.
Kai stovi svetimoje žemėje su ginklu rankoje, turi dvigubą pareigą: privalai atstovauti tavo žmonės ir tu turi būti vertas SS.

Tačiau jūs elgiatės nevertai, kai dėvite fiurerio uniforma su Waffen ženkleliais

SS - bėgioti po smukles ir restoranus su tais

mergaitės ir moterys, kurios nejaučia savo tautos skausmo ir rūpesčio, kurios nepastebi savo tautos skausmo vien todėl, kad joms trūksta jausmų. Tokios nėra padorios šių užsieniečių moterys ir mergaitės.

Tai galima laikyti savaime suprantamu dalyku. Toms merginoms kurių broliai ir tos moterys, kurių vyrai turi būtų nugalėtas tavęs ir tavo bendražygių tikrai nenorėtų apkabinti. Taip pat žinote, kokios žalos gali jums nutikti dėl tokio neatsargaus elgesio

asociacija.

Machine Translated by Google

Kaip gali reikalauti neišvengiamo sunkumo, jei pats save paleidi?
Kaip gali išlaikyti aiškų vaizdą?
ir tinkamą laikyseną, jei prarandate savigarbą? Daugelis
iš jūsų šiame kare turėjote galimybę prisiimti daugiau
atsakomybę, nei kada nors būtumėte galėję prisiimti
turėti taikos metu. Jūs visi turite įrodyti, kad esate verti
šios atsakomybės. Žinome, kad esate drąsūs kare.
Bet jūs taip pat turite išmokti būti ramūs, disciplinuoti ir
vidutinio sunkumo, net kai nestojate rikiuotėje.
To ir tikimės dėl savo žmonių ateities.

Ką reikėtų daryti perskaičius šias eilutes?
Pasakysiu tau. Privalai turėti aiškias akis ir sąžiningą požiūrį.
širdis. Žinai, ką turiu omenyje. Žinai, kaip aš tai turiu omenyje.
Galbūt jūs taip pat pažįstate šį ar aną bendražygį, kuris to nedarė
elgėsi taip, kaip turėjo. Iki šiol tu tiesiog atrodei
ir pamaniau, kad tau tai nerūpi. Patikėk manimi, tai
rūpi tau. Tai rūpi mums visiems. Pirmiausia pabandyk taip
tikro draugystės: pasikviesk savo draugą į šalį ir
kalbėk su juo aiškiai ir pagrįstai. Pasakyk jam, kas tai yra
reiškia. Papasakok jam apie lemtingą valandą, kurią mūsų žmonės ištiks
įsiskverbė. Įspėkite jam, kad fiureris
negali atsisakyti nė vieno žmogaus.

Visada atminkite, kad mėnesiai ir metai, kuriuos nešiojate
uniforma su SS runomis išliks nepamirštama
visam likusiam gyvenimui. Vokiečiui tai yra patys svarbiausi
lemiami gyvenimo metai. Ne tik todėl, kad jaunasis SS

Machine Translated by Google

savanoris subręsta į vyrą arba dėl to, kad jo krūtinė tampa platesnis, jo žingsnis tvirtesnis, o regėjimas aštresnis. Formuojasi ir jo dvasia. Ir SS bendruomenėje jis išmoksta kažko, kas visada išliks su juo: tvarkos, drausmės, sąžiningumo, punktualumo, pasiaukojimo ir pareigos bendruomenei jausmo. Ar nesugadinkite šio prisiminimo neatlikdami savo pareigų taip, kaip jūsų žmonės iš jūsų tikisi. Jei to nepaisysite, jūs žalok save labiau nei ką nors kitą.

Kadaise buvo laikas, kai buvo skelbiama „teisė savo kūną.“ Tai buvo laikotarpis, kai juodaodis vyras vesdavo baltaodę moterį arba jei Vokietė vedė žydę – laikas, kuris taip pat saugojo tie, kurie nužudė negimusį kūdikį motinos kūne, jei jo atvykimas sukeltų nepatogumų tėvams. To meto čempionai, kuriuos jau įveikėme per fiurerio kovą Vokietijoje, dabar atkakliai stoja prieš mus visais frontais.

Jei tiki, kad gali su savo kūnu ir krauju daryti viską, ko trokšti, tai... padėkite mūsų tautos ir mūsų pasaulėžiūros priešams. Iš tikrųjų esi savo paties šeimininkas tik tada, kai gali išugdyti pakankamai stiprybės ir pasididžiavimo gyventi pagal įstatymus, pagal kuriuos tavo žmonės, tavo SS ir tu pats yra surinkti.

Machine Translated by Google

Kas gadina savo kraują,

griauna savo tautą.

Machine Translated by Google

Patys asmeniškiausi individo dalykai yra patys asmeniškiausi viešieji bendruomenės dalykai. Svarbiausiais juose sprendžiamas dalykas: fizinis egzistavimas ir mūsų žmonių ateitis. Vilhelmas Pleyeris

Machine Translated by Google

Vaiko

Ar yra gilesnis džiaugsmas nei džiaugsmas turėti vaiką? Ar pažįstate tokį? Aš ne! Tai džiaugsmas akims. Džiaugsmas ausims. Džiaugsmas jūsų glostančioms rankoms. Tai malonus smūgis...
tavo širdis. Taip, ji valdo visą tavo egzistenciją taip, kad
Neturi tam žodžių. Tikrai nėra gilesnio
rūpestis.

Rūpesčių daug.

Vaikas, kuris jums gimsta ir kuris vystosi bei auga pagal savo vidinės dvasios valią, yra jūsų dalis. Tačiau jis vis tiek eina savo keliu. Jūs jaučiatės atsakingas ir vis dar galite tai padaryti.
nieko. Nei tam, kad jam padėtų, nei tam, kad pakenktų. Tu tęsi.
save vaikystėje, bet jis vis tiek elgiasi pagal savo
valia. Argi gali būti didesnis rūpestis?

Ir tai niekada nesibaigia. Jums rūpi jo prigimtis ir tai, ar jis bus geras. Jums rūpi jo
sveikata. Jus neramina jos klaidos. Jūs esate
susirūpinęs dėl jo pasiekimų. Jūs esate susirūpinęs
apie jo pasirinkimus. Jums labiau rūpi jo gyvenimas
nei tavo paties. Tu netgi nerimauji dėl jo rūpesčių.
Toks gilus, toks begalinis, toks visa apimantis yra tavo rūpestis
jūsų vaikas.

Machine Translated by Google

Bet ir jūs pats per savo vaiką tampate daug gilesnis. Jūsų atsidavimas ir rūpestis vaiku yra jūsų slapta gyvenimo vertybė. Ši vertybė yra jūsų bevardis džiaugsmas.
Šis džiaugsmas yra jūsų bevardis malonumas. Ir jei jūsų rūpesčiai palengvėja tiek, kad jie pasirodo esą nereikalingi, kai jie išnyksta nutilęs, nes tai, ko nekantriai trokštama, ateina
praeitis: Jei jis gyvas, išdygsta tūkstantis mažų daigų
kaip pavasario medyje, jo gerumas yra lyg geros dienos aušra.
Tavo bevardis malonumas vainikuojamas džiaugsmu, kurį gali jausti savo kūne. Tavo džiaugsmas kyla
aiškioje jūsų vaiko vertės sąmonės šviesoje. Ir tai pereina į šlovingą karalystę
pasididžiavimas – koks džiaugsmas gali būti gilesnis už jį?

Išgirstate kitų dalykų apie vaiką. Išgirstate, kad jis yra našta. Išgirstate, kad tai atsakomybė. Jūs taip pat
išgirsti sveikesnius ir teisingesnius dalykus. Girdi, kad tai įsitikinimų klausimas. Ir, be abejo, neginčijamiausia iš to, ką girdi, – tai pareiga žmonėms, tai atsakomybės aktas ir pasitikėjimo pripažinimas.

Bet aš tau sakau, kad išmintinga tau turėti vaiką be jokios priežasties kita priežastis nei meilė. Ir kad myli savo vaiką
ne dėl kitos priežasties, kaip tik dėl džiaugsmo.

Machine Translated by Google

Darbas pagerbia moterį taip, kaip pagerbia vyrą. Vaiką,
tačiau išaukština motiną.

- Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

Dievas gyvena tik išdidžiose širdyse

Mūsų laikų rašytojas, kurio kūryba buvo labai vertinama tautos giriamas, rašė kaip savo įsitikinimą negailestingas žodžiai: „Tik tie žmonės, kuriems reikia Dievo, siekia Dievo. Kas tik Jo nereikia, Jo nesiekia. Net ir tie „Kas galvoja apie Dievą, tam Jo reikia.“ Tik tie, kuriems Jo reikia Dievas siekia Dievo... ar tikrai? Ar Dievas yra tas, į kurį žiūrima jį, prislėgtųjų ir sotųjų Dievą tamsa gyvenime, apgaulė? Kažkas, ką sumaniai išsigalvojome, kad susidorotume su pasauliu, kuris mūsų netenkina tokiu, koks jis yra iš tikrųjų? Ar malda visada prašymas, mūsų bejėgiškumo paguodos aktas? Daugelis meldžiasi norėdami prašyti, ir daugelis meldžiasi norėdami duoti patys guodžia – bet paguodos Dievas nėra mūsų Dievas.

Kai pripažįstame principą: „Dievas gyvena tik išdidžiose širdyse“, turime omenyje kitokį Dievą nei tas, kuris guodžia, arba bent jau kitokį būdą... susiję su juo. Nes tikime, kad Dievas ir drąsa ir stiprybė tikrai priklauso kartu ir kad tie vyrai taip pat siekite Dievo, kuriems Jo nereikia, bent jau būdami už baimė.

Machine Translated by Google

Gali būti, kad jaunas vyras, padėjęs grupei
bendražygiai didvyriškai priešinasi priešo jėgoms ir kančioms
karčios valandos, kabančios ant siūlelio tarp gyvenimo ir mirties,
kad toks žmogus, pavojui praėjus,
išreikšti savo jausmus verksmu, netgi keiktųsi!
Tačiau labiau tikėtina, kad jis melstųsi, ir iš tiesų,
labai aistringai ir karštai. Esame sujaudinti
ne tiek dėl to, ar ir ką asmuo, kuris
buvo taip sujaudintas sako - mes esame sujaudinti, kad vyras
rimčiausios gyvenimo akimirkos vis dar žvelgia su baime
kažkas didesnio, ant nesuvokiamos visumos ir
patvirtina visagalį tikėjimą. Žmogus pakyla virš tokių
matomus, suprantamus, naudingus dalykus. Jis pats save pakelia
virš visų individualių dalykų ir pasiekia sąmonę
pasaulio, paslaptingų žinių apie
nesuvokiama patirtis, į kurią gimstame ir iš kurios esame išplėšiami
nuo mirties paskirtu laiku
valandą neprašant. Jėga ir didybė
žmogus, tačiau, yra tas, kad jis gimė be valios
savo paties ir vis dar negyvena savavališkoje egzistencijoje.
Net ir ankstyvaisiais metais jis tampa vis drąsesnis,
jis į šią egzistenciją žiūri kaip ieškotojas, klausdamas 30, 60 ar
90 gyvenimo metų iš tiesų reiškia. Ir tai yra štai ką: ištikimybę,
meilę, draugystę ir drąsą.

Tai žmonijos gailestingumas ir prakeiksmas, kuris tai lemia
dieną niekas nerado lengvo atsakymo į klausimą arba

Machine Translated by Google

tokioms mintims. Ir kad niekas jų nerastų. Dievas nėra „x“, kurį galima tiksliai apskaičiuoti bet kokiais skaičiavimais. Jis nėra paprastas faktas mums, paprastiems žmonėms, o klausimas. Ir kad galėtume vėl ir vėl užduoti šį klausimą, kad suvoktume savo egzistencijos tikrumą, savo sąlygas

egzistencija, nesugriauta šių minčių,
ir nebūnant jų išsekusiems... tai mums atrodo gražiausia ir vaisingiausia dvasios drąsa, kokią tik galime įsivaizduoti.

Vien gyventi daug nereiškia. Viskas, kas gimsta, praeina trumpą laikotarpį iki mirties ir kovoja už maistą, pastogę ir gėrimą. Toks žingsnis už šio rato ribų...
gyvenimą, jį laisvai teigti ar neigti, tai yra pasididžiavimas ir mūsų žmogiškumo gebėjimas. Tikrais žmonėmis tampame per šis kilnumas ir per šis pasididžiavimas. Nėra taško, kuriame mintis baigtųsi. Kiekvienas, kuris išdrįsta savo širdyje turėti tokį sveiką ir džiaugsmingą jausmą pasauliui ir Dievui, yra iš tiesų nuostabiai griežtas ir budrus. Kaip jis galėtų tapti buržua,
mažas ar žemas? Yra dalykų lygmuo, prie kurio jis privalo vėl ir vėl pakyla ir kovoja kelią iki: Tai ne
jį, bet visa kūrinija tokia plati ir gili, kokia ji
pasirodo vyrams.

Mums reikia tokio džiaugsmo ir atvirai pripažįstame, kad mums jo reikia, būtent pakilimo nuo pernelyg...

Machine Translated by Google

atkaklūs ir pernelyg baikštūs. Mes norime būti
nejaukiai ir nepatenkintai, tarsi galiausiai
atrask debesis ir jūras, atrask paslaptį
gyvenimas su šimtais tūkstančių ir milijonais
apraiškas. Mes klausiame žvaigždžių, kas jas įkvėpė tokiam nuostabiam
kilimo ir kritimo žaismui? Ir mes klausiame
vanduo, į kurio tolius ir gelmes jis nori
srautas? Esame pakankamai tvirtos širdies, kad nebėgtume
iš amžinojo „iš kur“ ir „kur“, ir mes
Nepriimkite net ir tiksliausio gamtos aprašymo kaip visiškai išsamaus
jos priežasčių paaiškinimo.

Mūsų pagarbios pagarbos pasaulio gelmėms neturėtų užgožti faktas,
net ir kova už nuogumą
egzistencija. Mes nenorime tapti nei meditatyviais,
prigimties, nei susiskaldžiusių žmonių, mes norime priimti gyvenimą
laisva mintimi – kasdienius ir dažnai tokius karčius dalykus, taip pat ir
tuos, kurie nušviečia ir suteikia prasmę. Dievas, kuriuo pasitikime, yra
toks, koks nori mūsų širdies.
Jis yra mūsų širdis ir pažįsta mūsų širdis, kada ji atvira ir
teigiamai vertina pasaulyje.

Dievas gyvena mumyse, nes mes nuolat tyrinėjame
jo pasaulio jėgų dvasia ir stengtis jas padaryti
mūsų pačių. Argi nereikia nuostabaus pasididžiavimo ir garbingos
drąsos, kad būtų galima imtis tokio pasaulio ir Dievo užkariavimo? Argi
nereikia ir kilnaus požiūrio

Machine Translated by Google

ryžto ir sąmoningumo įsitvirtinti kaip vyrai

prieš galingąjį Dievą?

Mes ištikimiau šloviname Dievą ir Jo žemiškąją kūriniją

tuo labiau išdidūs ir pasitikintys savimi atrodome. Besijuokianti akis,

vikri žingsniai, dvasia, kuri tikrai geba džiaugtis ir pakilti, tikras jaunimas,

nuoširdumas.

vyriškumas, tvirtumas, meilė, draugystė – tai yra

Dievo vėliavnešiai. Ir čia vėl prisijungiame prie autoriaus, kurį minėjome

pradžioje ir kuris savo poetinio įsitikinimo patvirtinimą užbaigė šiais

žodžiais, kurie yra mūsų visų pareiga: „Dievą į pasaulį neša žmogus.“

Machine Translated by Google

Visagalis bus teisingas teisėjas.

Tačiau mūsų užduotis – atlikti savo pareigą,

Kad galėtume stoti prieš jį

kaip visų pasaulių kūrėjas

pagal jo duotą įstatymą,

kovos už būvį dėsnis.

- Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

Gyvenimo medis ir Pasaulio medis

Arijų simbolio transformacija

Vokietijoje vis dar yra vietovių, kur vis dar galima pamatyti antkapiai iš XVII a. th amžiuje, kai mirė asmuo vaizduojamas labai savitu, bet įžvalgiu būdu.

Pavyzdžiui, ant antkapio reljefiškai matoma gėlių puokštė, krūmas, apaugęs storais ir gražios rožės. Mirtis skeleto pavidalu sėdi šalia jam ir sarkastiškai nutraukia gražiausia gėlė. Niekas negali nesuprasti Šio paveikslo prasmė: kaip žiedas paniekinamai nulaužiamas ir pašalinamas iš gyvybės srauto, valdančio ir jį, ir krūmą, taip mirė ir šis žmogus, kuriam skirtas šis antkapis.

Kartais tai švelni melancholija, subtili ir beveik taikinamasis susitarimas, kuris yra atstovaujamas šiame paveikslėlis. Kituose antkapiuose jis yra laukinis, beveik išdykęs supurtymas. Mirtis visada vaizduojama kaip bjaurus skeletas, kertantis medį. Iš medžio jau išpjautas didelis gabalas. Griaunantis rezultatas yra aišku.

Kitose nuotraukose medis jau nuvirtęs. Tada žaibai trenkia iš debesų. Kiekvienu atveju,

Machine Translated by Google

išgirstama aiški žinia: „Kaip medis krito, taip ir tu krisi, vaike, gimęs iš kūno!“ Nėra abejonės, kad medis čia skirtas pavaizduoti mirusiojo gyvybės medį, o šio simbolio gyvybė – žmogaus gyvybę, o jo sunaikinimas reiškia žmogaus, kuriam jis priklauso, mirtį.

Žmogus ir medis čia pavaizduoti giliai tarpusavio ryšys, su giliu vidiniu ryšiu. Medis nėra realybės paveikslas, ne gamtos vaizdavimas ar kultūros kūrinys estetiniam svarstymui. Jis turi prasmę, kuri galbūt daugiau ar mažiau sąmoningai suvokiama protu iš 17 th amžiaus medkirtys – iš tikrųjų siekia pirmapradės mūsų įsitikinimų gelmės. Platus paplitimas Šią „gyvybės medžio“ idėją čia galima tik spėlioti. Mitologija siekia seniausius laikus Indoarijų tradicijos, grįžtančios prie Igdrasilio pasaulinio uosio. Medis gyvuoja sagose apie namų medį, medį sargą ir medį, pasodintą naujagimiui. Jį galima įtarti net pasakose, pavyzdžiui, maloniojoje apie kadagį ar gyvenimo obuolius.

Jis randamas dainose ir papročiuose nuo gegužės medžio iki Kalėdų medis, kuris prikaltas prie namo stogo ir laikomas per metus. Kiekvienu atveju šeimos nario gyvenimas yra paslaptingai susijęs su tokio medžio klestėjimu. Todėl tai iš tiesų yra „gyvybės medis“.

Machine Translated by Google

Gali atrodyti, kad liūdnas, apgailėtinas 17th amžiuje
kuris taip dažnai ir taip skausmingai patyrė piktadarystes
mirties veiksmai galbūt galėtų būti kilmės taškas
Pasakojimai apie tokius nukritusius medžius. Bet taip nėra. Ši koncepcija
Mirties, kertančios gyvybės medį, istorija siekia daug senumo.
anksčiau. Medžio raižinys Sebastiano Branto dainose,
pagamintas netrukus po 1500 m., jau parodė tokį atspalvį
paveikslėlis. Įdomu tai, kad šis medis
atstovauja ne vienam žmogui, o daugeliui žmonių, kurie
sėdi medyje ir kas nuo jo nukrenta į griovį
prieš nuvirtant jau nukirstam medžiui.

Paskutinis Niklauso Manuelio mirties šokio paveikslas yra
dar aiškiau. Apgultame medyje sėdi daug žmonių.
Mirtis juos nušauna strėlėmis. Čia, kaip
jau minėta, trys neatspindi gyvenimo
vieno asmens, bet ir viso klano medis. Tai netgi
aiškiau atspaude iš ritinių meistro
apie 1470 m. Čia gyvybės medis iš tiesų yra pasaulio medis,
jame sėdi žmonės, kruopščiai išdėstyti trijų lygių tvarka, o tai
savaime yra gerai sutvarkyto pasaulio reprezentacija.

Viršuje matome kunigystę, o po ja –
pasauliečiai šeimininkai, imperatoriai ir karaliai, lordai ir grafai.
Po jais yra piliečiai ir valstiečiai.
vėlyvaisiais viduramžiais matome seną susiskaldymą
žmonių pasaulį į tris klases, žinomas kaip naudojamas nuo
indogermanų tautų eilėraščiai ir filosofijos.

Machine Translated by Google

Tačiau medis nėra kertamas. Jį dieną ir naktį graužia du gyvūnai, o jis stovi laive, plaukiančiame per bangas, simbolizuodamas amžiną tekėjimą.

laikas. Mirtis pakelia lanką ir nušauna žmones žemyn
medis su strėlėmis.

Šis medis yra daug daugiau nei gyvybės medis, ir jis yra taip pat daug daugiau nei „klasių medis“, kaip buvo minėta netiksliai vadinamas. Iš tiesų tai pasaulio medis, kuris visus žmones suvokia aiškia tvarka. Netoliese nuo to kyla mintis apie Šiaurės pasaulio uosi, kurio šakose gyvena dievai ir žmonės, ir apie kitus indogermanų pasaulio medžius. Jie teikė ne tik gyvenamąsias patalpas, bet ir dalijo likimą bei palaiminimą. Šiandien, žinoma, mes

gali tik miglotai nujausti nuostabų mitą, kuris eina atgal į pirmaprades mūsų rasės gelmes, toli atgal į tolimoje praeityje. Jos transformacijos gali būti aiškiai matomos sekė keliomis relikvijomis, kurias čia turime.

Vėlyvaisiais viduramžiais vis dar buvo gyvo šiaurietiškos didybės pėdsako, šventojo medžio vaizdavime vis dar buvo juntamas mitinis pasaulėvaizdis. Paprasčiau,
labiau išoriški, grubesni... bet vis tiek kupini prasmės
vėlesni vaizdavimai Sebastiano Branto knygoje ir
Bernerio mirties šokis. Tada prasmė labai pasikeičia. Gyvybingumas mažėja. Į pirmą planą iškyla individas, kuris viduramžių gyvybės medžio vaizdavimuose matomas tik retai, ir kartu su tuo

Machine Translated by Google

individualizmas pasireiškia paprastesniais, lengviau suprantamais paveikslais: jie tampa emocingi ar net sentimentalūs; jie žadina užuojautą, liūdesį ir gailestį.

Galiausiai prasmė visiškai išnyksta. Žiūrovas vertina tokius vaizdavimus tiesiog kaip alegorijas, kurių grožis ir estetinį efektą, kuriuo jis žavisi. Su tuo šio seno pasaulio medžio simbolio transformacija ir gyvenimo medis baigiasi. Mums belieka tik jausti kelionę atgal į tolimą praeitį naudojant esamus artefaktus ir pajusti jų didybę.

Machine Translated by Google

Mes, kaip individai, esame ne kas kita, kaip lapai ant medžio. Šiandien jie žali. Vienas lapas didesnis, kitas mažesnis. Tada vienas nuvysta, o paskui kitas. Bet nesvarbu, jei tik medis lieka sveikas!

- Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

Drąsa gyvenimo džiaugsmui

Kas tik vaikšto nuniokotomis gatvėmis,
subombarduotuose miestuose, kas tik pažvelgęs šiurpsta
pilių ir bažnyčių griuvėsiai, kuriuose juntamas gyvenimo jausmas
atsispindi didieji laikotarpiai, kas žvelgia į bedugnę
širdis, kurias mirtis perplėšė... jis galbūt
laikyti įžūlumu kalbėti apie gyvenimo džiaugsmą kaip
viena iš nenugalimų žmogaus sielos jėgų. Galbūt kareivis turi didžiausią
teisę būtent tai daryti: ne tik dėl komforto, bet ir iš gyvo realybės
jausmo, nuo kurio gyvenimo džiaugsmas skiriasi

neapskaičiuojamas ir tamsa, taip, kuri vienintelė sukuria
juos pakenčiamus. Naujųjų metų savaitėmis galima
išgirsti karnavalo šurmulio garsus
šventės visuose mūsų gražiuose miestuose. Gatvės, kurios kadaise buvo
pilnos džiaugsmingų minių, dabar
nuklota sugriautų namų pelenais. Vietoj dekoracijų matome virš galvų
kylančius griuvėsius.
Vyrai, kurie kadaise gėrė iš gyvenimo taurės, dabar guli po
žemė arba kova su savo pilka ir dabar rimta
veidai kovos už egzistenciją vienatvėje
Europos kultūra. Moterys pabėgo toli į

Machine Translated by Google

ūkių kiemai ir kaimai. Kur lieka šviesa, mintis, kuri galėtų mus sugrąžinti į gyvenimo džiaugsmą?

Galbūt turėtume aptarti, kas iš tikrųjų yra gyvenimo džiaugsmas. Kas ieško tik išorinėje išraiškoje, vargu ar ras kare. Kas rūpinasi tik šiek tiek neapdorotais dalykais materialistiniai malonumai bus nusivylę retos liekanos... ir teigti, kad beveik nieko nėra dėl ko dar neverta gyventi, ar šlovinti šį gyvenimą, ar mylėti. Tačiau gilesnis gyvenimo džiaugsmas nepriklauso nuo laiko ir likimo, nuo poreikių ir kartėlio. Tai vienas iš tų tylių stebuklų, kuriuos Dievas suteikia tiems, kurie žino apie jo egzistavimą. Jo negalima užmesti ant... mus iš išorės. Jis gyvena mūsų esmėje ir mūsų būtyje; jis gyvena mumyse. Žmogus, kuris jį turi, yra turtingas, net jei jis vaikšto apsirengęs skarmalais ir gyvena žemių urvuose. Kas gyvena rūmuose ir turintis visus brangius gyvenimo atributus, vis dėlto yra skurdžiausias svečias šioje žemėje, jei nejaučia šio tikro gyvenimo džiaugsmo.

Tai prasideda nuo paprastos egzistencijos sąmonės. Yra vyrų, kurie gerai išsimiegoję žiūri į nauja diena ir skundžiasi, nes stovi prieš darbą ir užduotis. Kiti atsiranda po kelių valandų neramaus miego su sunkiai suprantamu pasitenkinimo jausmu, džiaugiasi savo gyvenimo realybe ir galbūt tiesiog todėl, kad ji suteikia jiems kvėpavimą, regėjimą, jautimą, klausą ir mąstymą. Karas mums parodė nuostabiu būdu

Machine Translated by Google

kad mūsų džiaugsmas paprastais gyvenimo dalykais gali būti daug gilesnis ir prasmingesnis nei kadaise taip giriami „malonumai“. Ir tai rodo tikrą kuklumą ir gebėjimą stipriai jausti. Kas galėjo kareiviui paaiškinti, kad nieko daugiau nei

švari lova, plonai užtiestas stalas, taip, trumpas miegas, taurė vyno, gražaus paveikslo ar pro šalį einančios patrauklios merginos galėtų jį pripildyti tokiu džiaugsmu? O kai buvome namie, kiek nuobodžiaudami ir stovėjome priešais pilną knygų lentyną, ieškodami vienos knygos ramiai valandėlei... kas galėjo mums pasakyti, kad vieną dieną galėsime pamiršti pasaulį ir save, karą, purvą, kančias
ir net mirtis... nes malonus sutapimas
apleistas namas rytuose mums suteikė blogą
Suplėšytas Elchendorffo knygos egzempliorius? Kas galėjo privertė mus patikėti, kad vieną dieną, tamsiame bunkeryje, drėgname šaltyje ir kankinami vabzdžių, silpnoje šviesoje galėsime klausytis Mocarto „Užburtosios fleitos“ melodijos ir pasinerti į amžino pasaulio grožio sapną.
ir pamiršti visas mus supančias baisybes?

Tokiomis akimirkomis aplinkui nušvinta gyvenimo džiaugsmas žaibas... arba kaip švelni vasaros saulėlydžio šviesa.
Nors anksčiau ieškodami malonumų vaikščiodavome apšviestomis miesto gatvėmis, dabar vos negauname kvapo žvelgdami į žvaigždėtos nakties spindintį grožį, kuris keistai atsispindi mėnulio šviesoje, ir tai suteikia...

Machine Translated by Google

vidinį priklausymo visatai jausmą. Niekas negali būti aistringesnis gyvenimo džiaugsmo pasekėjas nei paprastas kareivis, varomas per amžiną kovos ugnį, perėjęs per mirties ir siaubo sieną ir staiga praradęs žadą, stovėdamas prieš vakaro tylą ir matydamas derlių.

švelniai glostomas švelnaus vėjelio. Tokiomis akimirkomis jis jaučiasi jo paties širdies daužose jam duotas šlovingas ir nuostabus gyvenimas. Tada per jį teka džiaugsmas, kurio negalima palyginti su jokiu kitu šios žemės malonumu. Todėl mes atrodome gana kuklūs, bet tik iš pažiūros, nes toks kuklumas tuo pačiu metu yra aukščiausias reikalavimas, kurio galime iš jo reikalauti.

gyvenimas.At šią valandą, kai karo likimas labiausiai slypi išbando mūsų širdis tiek namuose, tiek fronte, Atrodo, kad bandymas kalbėti apie gyvenimo džiaugsmą yra beviltiškas. Tačiau drąsa džiaugsmui būdinga ne mažiau nei kovai ir mirčiai. Nugalėti mirtį reiškia įgyti džiaugsmą. Be to mūsų sielos jau seniai būtų sugriuvusios didelę savo sunkumų naštą. Be to, moterys namuose jau seniai būtų išvarytos į tamsiausia, neišvengiama depresija. Šis gyvenimo džiaugsmas stovi kaip spindintis „vis dėlto“ virš mūsų vargstančių žmonių, prieš kuriuos bombos ir fosforas beverčiai. Jame gyvena dalelė vaikystės. Pasitenkinimas savimi ir aklumas

Machine Translated by Google

Ambicijos jam svetimos. Meilė gamtai ir žmonėms, gyvūnams ir gėlėms, muzikai ir
Eilėraščiai, paveikslai ir menas iš akmens bei metalo – visa tai yra to dalis. Jie moko mus, kad kai ką nors prarandame, turėtume žvelgti į tai, kas lieka. Jie moko mus
suprasti kiekvieno testo prasmę.

Kas paneigtų džiaugsmą, kurį randa vyras ir žmona
per jų bendras atostogų dienas. Kas gali teigti, kad – per gausias taikos dienas su kasdieniais malonumais – jis galėjo taip giliai jausti savo žmonos meilę, vaikų džiaugsmą ir saugumo jausmą? Ir net jei likimas iš mūsų atimtų tai, kas yra

brangiausi, noras vėl padėti veda mus atgal
į gyvenimo glėbį.

Machine Translated by Google

Keistas karaliaus Olafo susitikimas

Will Vesper

Vieną dieną karalius Olafas Tryggvasonas ir jo vyrai išplaukė į pietus palei Norvegijos pakrantę laivu „Long“ Drakonas“. Kai jie atvyko į Nidaroso fiordą, vyrai turėjo irkluoti, nes vėjas buvo per stiprus silpnas užpildyti bures. Bet karalius neskubėjo. Jis buvo geros nuotaikos ir krėtė visokius triukus savo vyrai. Jis kovėsi su savo vėliavnešiu Ulfu parodinėje dvikovoje. raudonieji. Iš pradžių jie įprastu būdu kovojo su kardą dešinėje rankoje. Tada su kardu kairėje ranka. Ir galiausiai su kardais kiekvienoje rankoje. Kiekvieną kartą karalius eidavo iki pat lentos. Tai buvo žymūs žaidimai. Po to karalius Olafas užlipo ant laivo turėklų ir vaikščiojo juo žongliruodamas trys iš makštų išskaptuoti durklai. Niekas niekada nematė karaliaus nepataikė arba durklas įkrito į jūrą. Vyrai irklavo su daugiau entuziazmo ir juoko.

Karalius Olafas sėdėjo su savo vyrais laivagalyje ir kalbėjosi apie šį bei tą. Ten sėdėjo Kolbjornas Maršalas ir Thorsteinas Ochsenfusai, Arnas Schaetze iš Jaemtlandas ir Berslis Stiprusis: vyrai iš visos Norvegijos, Islandijos ir vakarinių salų, atrinkta komanda, gražūs vyrukai, kupini stiprybės ir drąsos. Vienas

Machine Translated by Google

matė tai. Nė vienas nebuvo vyresnis nei šešiasdešimties metų, išskyrus
vyskupą Sigurdą, ir nė vienas nebuvo jaunesnis nei dvidešimties, išskyrus
Einerį Bogenschuettlerį, kuriam buvo vos aštuoniolika, bet kuris buvo geriausias šaulys
visoje žemėje.

„Dabar visą Norvegiją laikau savo rankose“, – tarė karalius,
ir jis ištiesė dešinę ranką į dangų, tarsi
griebė kažką, ko kiti nematė. „Nes
„Gavai tai iš Dievo rankos“, – komentavo jis.
Vyskupas Sigurdas rimtai.

„Taip“, – sutiko karalius, – „iš Dievo rankos, o ne iš jūsų, vyskupe.
Verčiu visus nusilenkti Kristui, visų provincijų žmones: Stravangerį ir
Hardangerį, Viką ir Sognę,“
Veras ir Ramsdalenas, provincijos prie jūros ir
kalnai, o dabar ir Helgelandas bei Aukštuma.
Juos buvo sunkiausia įveikti.“

„Bet jūs taip pat turite aštriausius dantis“, – įsiterpė islandas Sklade
Hallfredas. „Daugelis turi
juos jautė.“

„Galbūt tai tiesa“, – atsakė Olafas, – „bet dabar Norvegija yra vienas
Reichas ir (bažnyčių) varpai skamba visame...“
Reichas.“

„Pripažįstu“, – sutiko Halfredas. Jis šiek tiek nusijuokė.
ir pridūrė: „Taip pat pripažįstu, kad man sunku priprasti prie tų varpų. Ir
daugelis kitų jaučiasi taip pat, net jei to nesako.“

Machine Translated by Google

„Jūs turite jautrias ausis, būdamas skjaldu“, – atkirto Kingas.
Olafas.

Bet Halfredas parodė į savo širdį ir tarė: „Čia, karaliau Olafai, sėdi tas,
kuris nenori to girdėti. Kristus
užtruko per daug laiko, kol pas mus atėjo. Mes visi
išmokome dar kai ką iš savo motinų.“

Karalius Olafas ilgai į jį žiūrėjo. Tada tarė:
„Kur skamba varpai... ten Reichas ir Karaliaus...“
viešpatavimas.“

„Kurį gavote iš Dievo“, – įsiterpė vyskupas.
vėl. „Vienas yra šeimininkas. Tas, kuris danguje.“

„Ir vienas yra karalius Norvegijoje, vyskupe“, – atkirto Olafas.
„Reikia būti šeimininku ir reikia būti karaliumi, nebent...“
žemė taps svetimų karalių grobiu. Visada
prisimink tai.“

„Norvegijoje turėtų būti tik vienas karalius ir...“
„Salų“, – tarė Halfredas. „Ir tik vienas turėtų būti šeimininkas
dangų. Bet man vis tiek gaila visų tų, kurie turėjo
palikite viską“, – ir jis lėtai mostelėjo ranka
link kalnų, tada per dangų ir galiausiai
žemyn jūros link. Visi žinojo, ką jis turi omenyje.

Vyskupas Sigurdas piktai į jį pažvelgė. „Tie dantys...“
vis tiek tenka dažnai kandžiotis ir kandžiotis daugeliui“, – komentavo jis,
„prieš tai, kai šie stabai ir burtininkai bus priversti išvykti
visa Norvegija“.

Machine Translated by Google

Visi žvilgtelėjo į Olafą, norėdami pamatyti jo reakciją į Halfredo žodžius.
drąsūs žodžiai. Bet jo širdis buvo lengva ir geranoriška
šiandien tokia nuotaika užvaldė visus.
Juokdamasis jis iššiepė dantis ir sušuko: „Norvegija, tėvyne! Garbė
tam, kuris davė ją mums valdyti.“
Tvirtai laikysime dantimis. Niekas jo neišplėš.
nuo mūsų, kol tik gyvensime“.

„Šlovė karaliui Olafams!“ – sušuko vyrai. Ir Halfredas pradėjo
eilėraštis apie šią valandą:

„Pajutęs mūšio orą, karalius
keliavo į pietus...“

Laivas praslydo netoli kranto į fiordą ir
užkliuvo už uolėtos uolos, kuri kyšojo toli į
vanduo. Paukščiai pakrantėje pakilo. Sidabrinis
į dangų lyg dulkės kilo plazdančių sparnų debesis. A
tūkstantis paukščių šaukė.

Pušys, kurios viena po kitos auga
kalno šlaite atsispindėjo saulės šviesa, jiems
siūbavo. Šviesa atsispindėjo nuo visų šakų. Vienas girdėjo
triukšmingai čiurlenantys upeliai tarpekliais ir
lengvas jūros kvėpavimas.

Staiga visi išgirdo aiškų, aštrų balsą.
Ant uolėtos atbrailos netoli laivo stovėjo vyras.
Visi į jį žiūrėjo. Buvo aišku, kad jis nori prisijungti.
juos ir prašė leidimo tai padaryti.

Machine Translated by Google

Karalius Olafas davė pilotui ženklą prislinkti arčiau atbrailos. Vyrai pakėlė irklus ir perkėlė juos į sausumos pusėje. Tačiau laivui dar nespėjus ten nuplaukti, jie pamatė nepažįstamąjį, stovintį laivapriekio smaigalyje, netoli auksinio drakono galvos. Jis linktelėjo karaliaus, sėdinčio aukštai laivagalyje, link. atrodė, lyg jis šiek tiek svyruotų nuo šuolio, ir vis dar bandydamas išlaikyti pusiausvyrą. Tada jis priėjo prie vyrų laivo priekyje: ūkininkas iš apylinkių, kuris tikriausiai tiesiog norėjo kurį laiką pakeliauti su jais, jei tik jie toleruos jo draugiją laive. Jis nebuvo pirklys, kaip jie iš pradžių manė.

Jis buvo labai tvirtas vyras, vilkintis senamadiškais drabužiais žalias ūkininkiškas audinys (šiurkštus vilnonis audinys). Tikriausiai vyras iš gilių kalnų. Aplink jo klubą buvo platų odinį diržą su gražia varine sagtimi. Vienoje iš diržo kilpų jis nešiojo dvipusį plaktuką, seną ūkininko ginklą: dailiai suformuotą rankų darbo kūrinį. Tačiau labiausiai dėmesį patraukė jo raudona barzda, kuri buvo tokia stora ir ilga, kad jis ją perskyrė ir kišo jį po diržu į kairę ir į dešinę.

Jis atsisėdo ant virvės ritės ir pažvelgė į vyrus, kurie sėdėjo arba stovėjo aplink jį, vienas po kito... visiškai be drovumo. Kiekvienas jautėsi šiek tiek nervingas dėl jo žvilgsnio mėlynos ugnies. Tarsi jis juos apžiūrinėtų ir kiekviename būtų radęs kokių nors trūkumų.

Machine Translated by Google

„Tas šuolis į laivą nebuvo blogas“, –
pripažinti Vakrą iš Goetaelfo.

„Jis nebuvo didesnis“, – atsakė nepažįstamasis, – „nei
kurį tu, Vakr, sukūrei, kai iš krikščionio pavertei
Toro draugas. Jūs visi gerai šokinėjate.
pagarba.“

Tai, ką vyras pasakė, nebuvo paguoda.

„Ar nežinai, su kuo keliauji, ūkininke? Būk...“
Atsargiai! O kur mes su tavimi susipažinome, jeigu manai,
kad apie mus kažką žinai?

„Senas pažįstamas“, – atsakė jis, – „grįžo iš jūsų
tėvai. Bet pamiršk tai. Dabar norėčiau keliauti kartu su
tu trumpam.“

"Kur nori nuvykti?"

„Užsienyje“, – liūdnai atsakė vyras.

„Atrodote tinkamas karinei ekspedicijai.“

„Daugelis jų jau praeityje, bet dabar noriu“
ilsėtis.“

„Neatrodai taip“, – pastebėjo Berslis Stiprusis.
Pagal jo paprotį – tarsi neverta su kuo nors kalbėtis
vyras prieš išbandydamas savo jėgas – jis siekė
nepažįstamojo ranką ir bandė jį nuplėšti nuo sėdynės. Tai buvo
trumpa ir aštri kova, bet tada Berslas gulėjo ant
ant žemės, ir buvo visiškai aišku, kas čia buvo
stipresnis. Berslas to nebuvo patyręs nuo pat ankstyvos vaikystės.
jaunystė. Tai visus užklupo kaip ugnis ir girtumas: kiekvieną

Machine Translated by Google

turėjo išbandyti nepažįstamąjį konkurse. Tačiau niekas negalėjo jam prilygti. Visas laivas spoksojo į velnišką bičiulį.

Jo žodžiai taip pat skriejo aštriai ir bebaimiai, ir pataikė į taikinį taip pat neklystamai, kaip ir jo judesiai. Kiekvienas pataikė į savo!

Galiausiai jis perėjo turėklu per irklus, kurie niekada nenustojo irkluoti ir žongliravo ne tik trimis durklais (kaip buvo padaręs karalius Olafas), bet keturiais durklais su du ore ir po vieną kiekvienoje rankoje visą laiką. Tai buvo greitas žaidimas, tarsi durklai šoktų virš jo galvos lyg liepsnos. Visa komanda spoksojo į šį ūkininką, kuris taip žaidė. Jis tikrai išmanė aplinką ne tik jaučiai.

Galiausiai karalius Olafas jį pašaukė, ir jis užlipo laiptais laivo gale, nusiėmė kepurę ir atsistojo priešais karaliaus. Buvo matyti, kad plaukai ant jo galvos taip pat buvo raudona, ir kaip ji stūksojo lyg ugnis virš jo kaktos.

„Jei toks nepažįstamasis kaip tu, ūkininkas, stoja pas Norvegijos karalių, jis nusilenkia“, – garsiai nurodė Torgrimas Toršteinsonas. Ūkininkas atsisuko į jį ir tarė: „Tu taip pat kilęs iš vyrų, Torgrimai, kurie nebuvo...“

įpratę lenkti nugaras prieš kitus vyrus – kitus nei galbūt prieš tą, po kurio jie – kaip ir tu – buvo pavadinti.“

„Jūs esate iškalbingas ir talentingas vyras“, – tarė karalius Olafas, gestu parodydamas kitiems tylą. „Ar jūs iš šio rajono?

Machine Translated by Google

Rudabarzdis ilgai žiūrėjo į karalių Olafą. Tada
Jis tyliai nusijuokė, lyg žmogus, kurio širdyje nerimas.
„Taip“, – atsakė jis, – „galima sakyti, kad esu iš to rajono“.

„Iš kurios provincijos?“ – paklausė karalius.

Tada vyras parodė tą patį gestą, kurį darė Halfredas
Skjaldas buvo padaręs, kalbėdamas apie senuosius dievus.
Jis parodė ranka į kalną, tada
per dangų ir galiausiai žemyn link jūros. Vienu metu
akimirksniu visi žinojo, kas jis toks. Vėjas kaukė
žemyn nuo kalno ir per saulę lyg šydas,
ir vanduo pradėjo kilti. Bet niekas negalėjo
pagalvok apie laivą, kuris staiga pradėjo šokti
arti uolėtų uolų. Visi spoksojo į Raudonbarzdį,
kurie dabar stovėjo prieš savo didį ir galingą karalių, ir
pamatė šventąjį plaktuką rankoje. Duslus griaustinio dundesys
atėjo iš dangaus, ir jie visi stovėjo kaip šešėliai
sieros šviesa. Ir tada jie išgirdo vyro
sunkus balsas.

„Taip, karaliau Olafai“, – tarė jis, – „aš kilęs iš šios
provincijos, iš Helgelando ir iš Drontheimo, iš Hardangerio“
ir Stavangerį, iš visos Norvegijos ir salų,
iš kalnų ir slėnių, iš
debesys ir iš jūros. Ir tai yra mano darbas, kuris ten yra
tokia žemė, kuri teikia džiaugsmo ir kuria tu gali būti
karaliau. Kai pirmą kartą čia atvykau, tai buvo ledynmečio šalis
ettinų kojos. Bet aš nužudžiau ettinus, kurie sėdėjo ant

Machine Translated by Google

Kalnai. Ten augo medžiai ir tekėjo upeliai. Aš pasmaugiau etinus, kurie yra ir dievų, ir žmonių priešai. Pievose augo gėlės, o ožkos lipo kalnų takais. Ir žmonės atėjo, statėsi trobeles ir arė laukus. Aš palaiminau jų pasėlius. Jie turėjo duonos. Aš palaiminau jiems jūrą. Jie turėjo žuvų. Aš palaiminau jų

stalas. Vaikai augo. Aš ir mano giminė, karalius Olafas, tai pagaminome žemė, tinkama žmonių vaikams. Štai kodėl jie gerbė mane – vyrai ir moterys. Ir tai buvo mano tauta ilgą laiką.“

Tada vyskupas Sigurdas įsidrąsino ir parodė drąsą.
Jis pakėlė kryžių nuo krūtinės ir priglaudė jį prie
Raudonbarzdis. „Duok kelią, stabmeldi!“ – pareikalavo jis.

Vyras vėl nusijuokė tyliai ir karčiai. Tai buvo tarsi
verkdamas vėjyje.

„Taip“, – tarė jis, – „ir dabar ateina kita. Mano valanda praėjo pagal Visagalio valią. Sunku mano draugams. O tu, Olafai, persekioji ir žudai juos, ir įvykdai likimą. Galiausiai tai nutinka mums visiems. Bet aš tikėjausi, kad bus kitaip: vilkas, kuris mus ryja,

gyvatė, kuri mus smaugia. Ateina švelni ir
nugali galinguosius. Bet niekas neišvengia likimo ir
niekas nežino iš anksto. Ateis valanda
žmogus ant kryžiaus irgi“.

„Duok kelią, stabmeldi!“ – vėl įsakė vyskupas,
laikė kryžių prie Raudonplaukio akių.

Machine Translated by Google

Tada jis pakėlė plaktuką, ir trenkė žaibas
trenkta žemyn išilgai stiebo kaip auksinė gyvatė. Tai buvo lyg
jei jis sugriebtų jį ranka, kol šis nespėtų padaryti jokios žalos.
Trečią kartą pasigirdo karčios juoko melodijos. Jie
niekada to nepamiršo iki pat mirties.

Jie matė, kaip vyras metėsi už borto su...
galingu šuoliu ir, laikydamas plaktuką virš galvos,
nuskendo jūroje ir dingo.

Tą akimirką viskas pasikeitė. Šviesus pietų žybsnis
vėjas pūtė, pripildė bures ir stūmė laivą
saulės spinduliai palei švelniai riedančias bangas giliau į
įlanka. Atrodė, lyg jie visi būtų pabudę iš sapno
arba apsvaigimas. Karalius Olafas abiem rankomis pasitrynė veidą.
Vyskupui Sigurdui atsikrenkštus, tarsi norėdamas kalbėti,
Karalius mostelėjo jam tylėti.

Priešais juos buvo Nidaros namai, laivai
krantas, galingas karaliaus namo stogas ir
nauja katedra su smailia viršūne ir plačiu bokštu.
Atėjo vakaras. Saulė nusileido jūroje. Varpai
tyliai aidėjo per vandenį. Visi stovėjo kaip karalius ir
atidengę galvas.

„Meldžiamės už visus, kurie moka mirti kaip vyrai“, – sakė jis.
Karalius.

Machine Translated by Google

Mumyse lyg liepsna dega taisyklė,

ir tai turi būti dievobaiminga,

nes jis amžinas ir universalus,

tai yra štai kas:

Atlik savo pareigą!

Ši taisyklė apima visų religijų mokymus.

- Heinrichas fon Kleistas

Machine Translated by Google

[PAVADINIMĄ PRIDĖJO REDAKTORIUS]

Kalno pilis

[Redaktoriaus pastaba: praleista „Castel del Monte“ nuotrauka]

Gražiausios ir galingiausios tvirtovės

Vokietijos imperijos laikotarpis buvo sukurtas pagal
Hohenštaufenų dinastija, ypač Frydrichas II. Jie yra
matomi vystymosi ir formavimosi požymiai
Europos galybė. Frydrichas II buvo vienas didžiausių viduramžių
tvirtovių statytojų. Jis turėjo didelę įtaką savo fortų architektūriniam
dizainui. Jo išradingi statiniai, kuriems pirmenybė teikiama
aštuoniakampei struktūrai, išliko pavyzdžiu kitiems fortams ir pilims net
ir po konkuruojančių didikų kovos.

panaikino Vokietijos imperiją kaip galios veiksnį
Europa. „Castel del Monte“ Apulijoje, tikriausiai gražiausia iš jo pilių,
pasižyminti taisyklingu išplanavimu ir stichijų galia, iki šiol yra
Hohenstaufenų-germanų dvasios išraiška. Frydrichas II jau tada sukūrė
europietiškąjį stilių, kuris apvaisino visus

tvirtovių statyba pietuose, vakaruose ir rytuose,
kurioje dominavo vokiška forma.

Machine Translated by Google

[PAVADINIMĄ PRIDĖJO REDAKTORIUS]

Kahlenbergas 1683 m.

Kahlenbergo mūšis netoli Vienos, rugsėjo 12 d. 1683 m. skaičiuojama kaip[1] vienas iš tų didžiųjų pasaulio įvykių, keičia žemės veidą šimtmečiams. Vokiečių kariuomenė, susivienijusi su savanoriais iš Rytų, Prancūzijos ir beveik visų Europos šalių, iškovojo puikią gynybinę pergalę prieš nesuskaičiuojamas Didžiojo Sultono ordas, kuris čia buvo dislokavęs sutelktą savo Vakarų Azijos/Balkanų imperijos galią, kad

jėga atverti vartus į Vidurio Europą. Jei Viena patektų į turkų rankose, tada būtų Vokietija ir Italija atakavo musulmonų pusmėnulis. Devynias savaites Viena priešinosi aukštesniųjų puolimui turkų pajėgos, kol rugsėjo pradžioje priartėjo pagalbos armija ir išlaisvino gynėjus. Princas Eugenijus vadovavo savo dragūnams ir buvo vienas pirmųjų, kurie jų kelią per turkų mases iki pat miesto vartų.

Šio dvidešimtmečio iš Savojos drąsa buvo tokia drąsi, apdovanotas kavalerijos pulko vadovavimu, kuris šio didvyrio vardą nešė iki pat Antrojo pasaulinio karo.

1Paveikslo nuotrauka praleista; tekstas pakeistas, kad tai atspindėtų. Originali įžanga buvo tokia: „Šiame šiuolaikiniame paveiksle vaizduojamas Kahlenbergo mūšis netoli Vienos 1683 m. rugsėjo 12 d. Šis mūšis laikomas [...]“

Machine Translated by Google

Brolių kraujas
Liks nugalėtojas

Duepelio metinės, kurios šiais metais minimos, visada bus įspėjamasis švenčia savo 80-metį th ženklas Šlėzvigo-Holšteino istorijoje. Jei...

1848–1851 m. vykusios kovos neatnešė laisvės,
pagaliau atėjo laikas, kai šios kunigaikštystės žmonės niekada nebegalėjo būti susieti su Danija.

Tačiau šventė peržengia šalies ribas
Šlėzvigas-Holšteinas, nes šis Prūsijos galios išbandymas buvo svarbus žingsnis nacionalinio suvienijimo link
Vokietija. Bismarkas norėjo suteikti vokiečių tautai deramą padėtį ir būtiną gyvenamąją erdvę. Prūsijos valdžia
buvo panaudotas. Pergalė Duepelyje leido Prūsijai
jėga, skirta Vokietijos plėtrai skatinti
kraujas ir žemė. Tikėjimas Prūsija sustiprėjo. Nauja
Šia data prasidėjo politinis laikotarpis Vokietijos istorijoje.

Kai galvojame apie Duepelio ietis, mes tikriausiai
minėti pergalingąją dieną, kuri galiausiai lėmė
Vokietijos suvienijimas. Mums nebeaktualu tie žodžiai, kuriuos anuomet skelbė
1864 m. gegužės 8 d. Rendsburge vykusioje Generalinėje Asamblėjoje: „The
Duepelio kraujas mus nuo danų skiria labiau nei
Belto ir Karaliaučiaus kalnų.“ Tačiau mes vis dar prisimename, net ir iš
Prūsijos pusės, kokie drąsūs ir

Machine Translated by Google

garbingai kovojo Danijos gynėjai. Moltke rašė apie
1864 m. balandžio 23 d. savo broliui Liudvikui:

„Šių mažų žmonių entuziazmas dėl to, ką jie
kovoti už ištvermę ir pasiaukojimą, su kuriuo jų
armija įsitvirtino Duepelio pozicijoje, yra gerai
atpažino net priešai. Kariuomenė atsilaikė
neapsakomas daug labiau nei mūsų, kurie turėjo
didesnių pajėgų iniciatyva surengti puolimą, o tai leido
kad jie lengviau atsikvėptų atliekant šias sunkias užduotis."

Kalbant apie šioje kovoje pasireiškusį riteriškumą
tarp dviejų giminingų tautų Moltke rašė:

„Turbūt nėra geresnių žmonių už mūsų kareivius."
Vos iššovus paskutiniam šūviui, neštuvais nešėjai
nugabeno ir danus, ir mūsų sužeistuosius į
ligoninėje su visu mažų mergaičių švelnumu. Ir visos yra
ligoninėse buvo elgiamasi taip pat. Šiose ligoninėse, pvz.
kaip dominuojantis ir prabangus Johanniteryje
tvarka, Danijos karininkai ir eiliniai gulėjo tuose pačiuose kambariuose
kaip prūsai. Karas tikriausiai niekada nebuvo vykęs
su daugiau žmogiškumo nei šis."

Ši matomo vokiečių pusės sustiprėjimo diena
danams tai buvo kitoks veidas. Tai buvo pralaimėjimo diena.
Kova vyko prieš gerokai pranašesnį vyrą
jėga. Net jei pozicija, ant kurios buvo pastatyta per daug
didelė viltis, negalėjo būti išlaikyta, kaip ir danai

Machine Translated by Google

vis dėlto gerai atsiskaityti už save, net ir garbingose rekolekcijose, parodydami ir drąsą, ir
Danijos kareivių lojalumas. Brigados mūšis
Šarfenbergas, atsakingas už Duepelio malūną, įvedė prūsus „į sunkius sąsiaurius“. Nepaisant pergalės ir skaudžių pralaimėjimų, armija galėjo grįžti iškelta galva.

Turime ir kitų šiuolaikinių to liudininkų
riteriškas elgesys po mūšio: Kaip danai
kareiviais rūpinosi vokiečių valstiečiai... ir toliau
kita vertus, kaip rūpinosi vokiečių kareiviais
Danijos kaimo gyventojai... savaitėmis ir net mėnesiais. Tuo metu kartą dvi lygiavertės, kultūriškai aukštos germanų gentys susidūrė vienas su kitu.

Taigi, po pasaulinio karo buvo beveik akivaizdu, kad
Danija šventė Šiaurės šalių suvienijimą
Šlėzvigas su Danija Duepelyje, kur buvo karalius
jų šventimas tuo pačiu metu reiškė
Šiaurės Šlėzvigo atskyrimas nuo Vokietijos
Reichas. Tačiau jau šiandien visa tai įveikia
tikėjimas bendra germanų ateitimi.

Duepelio vardo garsas pabunda abiejuose
žmonių išdidžius prisiminimus. Neapykantos kupini tonai, kurie yra labiau pastebimas Danijos pusėje, dar ne visiškai
išblėso. Karlas Larsenas nesėkmingai stengėsi
pašalinti juos tarp danų. Tarp vokiečių,

Machine Translated by Google

šiuos jausmus pakeitė pergalės džiaugsmas. Tačiau bėgant metams kartėlis mažėjo. Vis dėlto mintis apie drąsius darbus nepamirštama.

abi pusės. Lygiai taip pat, kaip kova tarp dviejų tautų buvo kovojama riteriškai, kaip ir kova dėl etninių grupių sprendimas taip pat priimtas riteriškai.

Ateis diena, kai mes, kilę iš tos pačios Germaniškos šaknys ir bendra tėvynė, grįžimas prie to svetainėje, nes joje kalbama apie riterišką kovą, ištikimybę ir germanų vyrų tvirtumas, kurie tuo metu stovėjo vienas priešais kitą, bet kuriems būtų buvę daug natūraliau stovėti greta.

Šiandien jie to vis dar nedaro, ir pirmiausia to reikia išmokti. mūsų priešai daro viską, kad mus atskirtų nuo vieno kitą.

Kad ir kaip skaudu būtų, daugelis vis dėlto tai išmoko jau. Ir mes tvirtai tikime, kad iš Šis kovos laikotarpis Vokietijos Reichas subręs kaip vėlyvas, bet daug vertingesnis vaisius. Mūsų danų savanoriai Waffen SS yra pirmieji kovotojai. šviesi germanų ateitis Danijos pusėje.

Lemiamas dalykas yra ir išlieka: ar požiūris yra gerai ar blogai, nesvarbu, ar žmogus nori dirbti statybose, ar griovimo darbuose, ir ar jis nori pamatyti bendrus poreikius ir tikslus.

Machine Translated by Google

Europos tautos turi tik vieną pasirinkimą, jei jos nori išsaugoti savo egzistenciją: pamatyti, ką jie turi savyje įprasta ir už tai ginti.

Machine Translated by Google

Princas Eugenijus

Kilnusis riteris

Tūkstančiai savanorių iš daugelio šalių buvo įtrauktas į spalvingą sąjungininkų kolekciją, kurie tekėjo žemyn į Dunojaus upę tą karštą rugpjūtį dienų 1683 metais, siekiant sustabdyti grėsmę musulmonų pusmėnulio invazija.

Tarp daugelio Prancūzijos karūnos savanorių buvo taip pat Savojos princas Eugenijus, gimęs Paryžiuje, bet kuris po to nusisuko nuo savo gimtosios žemės daug nusivylimų. Kaizeris, pabėgęs į Pasau buvo pavedęs jam vadovauti dragūnų pulkui kurio vadove jis netrukus puikiai įrodė savo karinius sugebėjimus.

Pačioje savo egzistencijos pradžioje princas turėjo laimės patirti prasmingą patirtį: 1683 m. rugsėjo 12 d. Kahlenbergo išlaisvinimo mūšyje netoli Vienos. Ši netikėta ir galinga pergalė, iškovota suvienijus visų vokiečių žemių jėgas, išlaisvino Vakarus ne tik nuo turkų invazijos grėsmės, bet ir atvėrė galimybę naujai suformuoti visą Pietryčių Europą pagal vokiečių linijas. Buvo atverti vartai, pro kuriuos naujojo laikotarpio vėjas galėjo nupūsti pelėsiais apėmusį...

Machine Translated by Google

senojo gyvenimo atmosferą ir pažadinti žmones, kurie
po Trisdešimties metų karo užmigo, pripildydamas juos
naujos vilties. Tačiau Savojos nepažįstamasis, pirmą kartą
žengęs ant vokiečių
dirvožemis, taptų šios vilties ir didžiausio
puikus naujojo didvyriškumo laikotarpio atstovas
Vokietijos istorija. Sekdamas didžiosios imperijos pavyzdžiu
kariniai vadovai Ludwig von Baden ir Karl von
Lothringen, princas dalyvavo kampanijoje
Vengrija, kuri atvedė imperatoriškąsias pajėgas iki pat
Siebenbiurgenas ir prieš Belgradą. Jau pirmajame
mūšiuose princas Eugenijus įrodė savo asmeninę drąsą
trumpą laiką jis buvo du kartus sunkiai sužeistas – ir jis
parodė neįprastus karinius sugebėjimus. Nepaisant to, prireikė laiko
ilgas laikas gauti nepriklausomą vadovavimą. Tik
po kelerių metų darbo Italijos teatre
pavaldi pozicija prieš prancūzus, ar jis pagaliau
gauti šią norimą nepriklausomą vadovybę Vengrijoje
1697 m.

Austrai patyrė keletą nesėkmių

Tuo tarpu turkai atsigavo po pirmojo
didelis šokas. Eugenijus perėmė prastai aprūpintą,
demoralizuota armija ir turėjo tiesioginį įsakymą to nedaryti
tais metais daugiau kampanijų nevykdyti.
Tačiau vos tik buvo pašalintos didžiausios problemos,
jis atliko kelis žaibiškus judesius pirmyn ir atgal, kurie

Machine Translated by Google

suglumino turkus ir iškovojo pergalę prieš armiją
sultonas Zentoje 1697 m., nors tai buvo dvigubai daugiau
savo dydžio. Su šia pergale princas žengė į priekį
didžiausių savo laikų karinių vadų priešakyje.
Dabar turkų dominavimo sunaikinimas
Dunojaus regionas buvo stumiamas į priekį. Dundesys nuskambėjo toli
į Balkanus, kai pasiekė pirmieji imperatoriškieji patruliai
Bosnijoje ir į pietus nuo Belgrado.

Tačiau savo pergalių įkarštyje Savojos gyventojas
teko atsitraukti nuo kampanijos ir priprasti prie
taika. Didysis Europos karas dėl klausimo
Ispanijos sosto paveldėjimas, dėl kurio atsirastų nauja
valdžios pasiskirstymas žemyne buvo neišvengiamas.
Be abejo, imperija daug laimėjo taikoje, kurią Eugenijus sudarė su
turkais Karlovice 1930 m.
1699 m.: Vengrija be Banato, Siebenburgeno ir kitų
didesnė Slovakijos ir Kroatijos dalis.

Kitais metais Europoje prasidėjo karas dėl karūnos ir
prasiveržė Ispanijos pasaulinės imperijos kontrolė. Vieną
pusėje stovėjo galinga Prancūzija, kuri norėjo užkariauti
Ispanijai siekiant užbaigti savo viešpatavimą Europoje;
kitoje pusėje – Austrija, Nyderlandai ir Anglija,
kuri norėjo tęsti savo senąją „neutralizavimo politiką“
prieš bet kokios dominuojančios jėgos iškilimą žemyne.

Princas Eugenijus turėjo palikti savo pergalių teatrą
ir koncepcijas ant Dunojaus, kad perimtų

Machine Translated by Google

imperijos gynyba Vakaruose. Jis vis labiau išaugo į bendrą imperijos karinio vadovo vaidmenį, kuris perėmė tiek strateginį, tiek diplomatinį planavimą. Nė vienas iš vietinių gyventojų geriau už jį nesugebėjo suprasti sudėtingų politikos problemų ir įveikti tūkstantį kartų sudėtingesnių labai susiskaldžiusios politinės scenos poreikių. Vienas didžiausių mūsų tautos kada nors turėtų valstybės veikėjų sugebėjo suvokti visą Europos pasaulį, viena vertus, ir, kita vertus,

kita vertus, suprasti smulkiausias detales ir poreikius

įvairiose teritorijose, tiek Alpėse, tiek
Vokietijos upių ištakos šiaurėje. Tai ne atsitiktinumas

kad šis žmogus, gimęs užsienyje, tapo vienu iš labiausiai vokiškų didžiųjų žmonių mūsų istorijoje ir gyvuoja žmonių atmintyje tiek dainose, tiek sakmėse.

Nors jis daug metų praleido Italijos žemėje,
Flandrija ir Pietų Vokietija kovoja prieš
Prancūzijos priešas ir gynęs Reichą nuo Burbonų imperializmo išpuolių,
princas Eugenijus nė akimirkai nepamiršo savo politikos principų;
būtent, kad kaizeris visada ginsis vakaruose,

nes Reicho ateitis slypėjo Rytuose. Kaip ir
„vokiečių partijos“ vadovas teisme, jis darė tai, ką
galėtų užkirsti kelią Karolio VI įsipainiojimui
ispanų ir italų žemėse, užuot užbaigę darbą
pietryčiuose, kuris jau buvo prasidėjęs. Tarp jo

Machine Translated by Google

pergalės prieš nekenčiamus prancūzus nuo 1700 m. 1709 m. Hoechstaedte ir Turine, Oudenarde ir Malplaquet, princas vėl ir vėl skubėjo į Vieną, kad perspėtų apie pernelyg ambicingus užkariavimo planus, kad galėtų apžvelgti galutinį Pietryčių nuraminimą ir didelę užduotį toje srityje, kuri liko įvykdyti.

Po 12 kruvinų kovų metų pirmoji Ispanijos įpėdinystė artėjo prie pabaigos. Anglija, kuri buvo pakankamai susilpnėjusi iki Sun Kin, ėmė bijoti didėjančios vokiečių įtakos ir paragino Marlburgo grafą, Eugenijaus sąjungininką ir draugą, pasitraukti iš Europos veiksmų teatro. Viskas nuėjo taip toli, kad Anglijos armija paliko savojietį bėdoje ir išdavė jį priešo akivaizdoje. Princą apėmė pasibjaurėjimas ir įniršis, kurio įprastai gerą nuotaiką pastebėjo net jo priešai, ir jis pranašiškai perspėjo anglų generolą, kad tokiais triukais šis praras save ir visą Europą.

Po taikos su Prancūzija sudarymo 1714 m. Rastatas ir Badenas, princas Eugenijus, kuris tuo tarpu turėjo paaukštintas Reicho feldmaršalu, vėl galėjo laisvai įgyvendinti savo didelio masto planus pietryčiuose. Sayovanas pranoko visas ankstesnes pergales. karas su turkais 1716–1718 m. Tai buvo karinės ir politinės lyderystės šedevras ir

Machine Translated by Google

yra vienas ryškiausių Vokietijos ir Europos istorijos skyrių. Agresyvių atakų metu įsiveržę turkai buvo sugauti ir sunaikinti Peterwardeine. Tačiau jo karinio genialumo šedevras pasireiškė dvigubame mūšyje prie Belgrado 1717 m., kur, apsuptas tvirtovės ir pranašesnių turkų pajėgų, jis puolė ir sunaikino pirmiausia artėjančią armiją, o paskui užkariavo Belgradą, kuris buvo jo užnugaryje.

Netrukus prieš 1718 m. Pasarovice įvykusią taikos konferenciją, kurios didžiuotis galima vadinti nepamirštamos jo kampanijos rezultatais, karinėje stovykloje priešais Belgradą buvo parašyta jaudinanti daina. Ji geriau nei tūkstantis pagyrimo kalbų apibūdina priklausymo jausmą tarp turkų užkariautojo ir jo paties žmonių.

Savaip nemirtingu būdu tai yra artimo ryšio išraiška jausmo vienybė ir paprastumas: vokiška daina Princas Eugenijus, kilnusis riteris. Nuo tada girdima, ir negali būti nutildytas, tiek aplink Belgrado miestą ir tvirtovę, tiek visur po plačiu dangumi pietryčių lyguma, į kurią įteka Nibelungų upė savo būdu.

Dunojaus srities užkariavimas, dėl kurio buvo kovojama visų vokiečių genčių krauju sukūrė būtina sąlyga pagrindiniam valstybės veikėjo tikslui Princas Eugenijus: kolonizacija ir kultūrinė integracija

Machine Translated by Google

šioje teritorijoje. Pasarovico taikos sutartyje Banatas...
Mažoji Valakija ir Serbija buvo prijungtos prie Austrijos
ir taip beveik visas Dunojaus upės baseinas buvo užkariautas Reicho
reikmėms. Per stebėtinai trumpą laiką kadaise apleisti miestai vėl
pražydo. Kadaise nuniokota žemė vėl subrandino vaisių. Kadaise
užsikimšusios upės vėl tekėjo tvarkingomis vagomis, o daugybė pelkių
buvo nusausintos. Atnešėjai

Vakarų civilizacija šioje srityje yra geresnės tvarkos nešėja.
tvarkos ir naujos gerovės kūrėjais buvo vokiečių kolonistai, kuriuos
kunigaikštis atsivežė dešimtimis tūkstančių kolonizuoti kadaise
nuniokotas žemes prie Dunojaus. Tačiau jei šis kolonizacijos darbas vėl
ir vėl buvo sustabdytas ir vietoj nuolatinės kolonizacijos palei Dunojų,
kaip planavo kunigaikštis, kolonizuojantys vokiečiai liko susiskaldę į
mažas izoliuotas grupes... tai buvo betikslio dinastinio Habsburgų
užmojo kaltė, kurie skaldė ir švaistė savo energiją visuose savo karalystės
kampeliuose.

Ir paskutinėmis princo Eugenijaus gyvenimo dienomis, po to, kai
jo didžiosios pergalės Turkijos karuose, tamsūs ženklai darė
pasirodo. Šio ypatingo žmogaus gyvenimo pabaiga, kaip ir
pradžioje, buvo apgaubtas tragedijos. Tačiau
tragedija slypėjo ne asmeniniame gyvenime, o graužiant
susirūpinimas dėl savo darbo likimo. Atrodė, kad tai tapo
paskutiniais savo gyvenimo metais princui buvo aišku, kad jo pagrindinis

Machine Translated by Google

principai ir nepataisoma Habsburgų politika
niekada nebūtų susitaikęs ir kad jo darbas būtų
galiausiai krenta dėl šio prieštaravimo. Ir daugelis
dalykai rodė, kad savojietis jau įtarė
taip sparčiai smukimo pradžios šešėliai
įtvirtino Dunojaus monarchijos valdžią.

Tačiau kančia ir neviltis, kuri neabejotinai turi
palietė šį genijų jo kovos už savo
kūryba ir gilios įžvalgos, kurios jam leido
suvokė savo darbo likimą, nebuvo atskleisti kitiems.
Toks jis buvo: harmoningas, nenugalimas vyras
geranoriškumas ir aiškus supratimas, bet vis dar mįslė
savo amžininkams ir palikuonims. Jis nepaliko
už testamento ar net vieno asmeninio žodžio, kurį smalsūs biografai
galėtų panaudoti norėdami išspręsti
jo asmenybės mįslę.

Jis tik parodė save dokumente. Ir mes galime
kukliai pasitenkiname žodžiais, kuriais
lygiai taip pat didi savo epochos dvasia Frydrichas Didysis mokėjo
pagerbiant garbingąjį princą:

„...Jis valdė ne tik Austrijos teritorijas, bet ir
Reichas. Tiesą sakant, jis buvo kaizeris...“

Machine Translated by Google

Karaliaus teismas

Karalius Heinrichas sėdėjo, apsuptas savo imperatoriškųjų teisėjų, senajame tribunole netoli Rotveilo turgaus miestelio.

Žmonės apsupo juos puslankiu.

Ten taip pat buvo keli vyskupai, nes tai buvo pirmą kartą karalius administravo teismą be savo teisiniai patarėjai.

Laisvasis žmogus apkaltino vienuolį savo išprievartavimu dukra.

Šalia laisvojo valstiečio stovėjo dvylika liudytojų. Ir dvylika liudininkų – brolių vienuolių – stovėjo šalia kaltinamojo.

Karalius buvo girdėjęs blogų atsiliepimų apie tai, kas vyksta abatiją. Karalius iš teisėjo suolo galėjo matyti, kad gyventojai palaikė valstiečius ir kad tik jų pagarba jam neleido jiems svaidytis įžeidimais vienuoliai.

Valstietis stovėjo laikydamas dukters ranką ir reikalavo teisingumo.

Priešais jį stovėjo vienuoliai, šaukdami, kad mergina buvo paleistuvė. Minioje pasigirdo urzgimas paprasti žmonės. Kaltinamasis buvo kilęs iš žinomos bendruomenės. šeima. Jo giminaičiai bandė viską, kad nutildytų

Machine Translated by Google

laisvasis – jie grasino jam ugnimi ir kardu, jei
Jis neatsiėmė savo kaltinimo. Bet drąsus vyras
liko tvirtas, pažvelgė karaliui į veidą ir
reikalavo teisingumo.

Tačiau vienuolis nuleisdavo žvilgsnį kaskart, kai
karalius pažvelgė jam į akis.

Giminaičiai paprašė mergaitės prieiti. Kai ji
įveikęs savo drovumą, karalius Heinrichas pažvelgė jai į akis
ir žinojo, kad sako tiesą:

Mergina pasakė, kad vienuolis išgirdo jos išpažintį ir
tada liepė jai nueiti į kapines ir pasakyti dvylika
meldėsi prie motinos kapo. Iš ten jis privertė
Įgrūdo ją į kamerą ir prisivertė prie jos prisiartinti. Ji sušuko:
ir priešinosi, bet niekas abatijoje nepakėlė rankos
jai padėti. Kitą rytą abatas ją nuvežė į
Jis pasiūlė jai likti abatijoje tarnaite.

Tačiau tėvas nuvyko į abatiją su grupe
ginkluotų vyrų, ir ji buvo paleista.

Tada priėjo abatas ir prisiekė viskuo, kas yra
šventa, kad mergina melavo. Dievas padėtų tiesai nugalėti,
ir Dievas turėtų paskelbti nuosprendį. Apkaltintas brolis
buvo pasiruošęs ugnies išbandymui.

Jaunasis karalius pasipiktinęs paklausė: „Kiek ilgai...“
žmonės vis dar tiki tokia magija?

Visi, išgirdę šiuos žodžius, buvo pasibaisėję ir
vyskupai baimingai traukėsi nuo karaliaus.

Machine Translated by Google

Karalius Heinrichas suprato, kad nuėjo per toli, todėl tarė: „Jei tiki, kad Dievas padarys stebuklą, leisk man jį pamatyti.“

Dvylika vienuolių atsinešė geležines plokštes, kurias turėjo pasiruošęs, prieš sostą.

Jie atėjo poromis, kiekvienas laikė po vieną lėkštę, maldoje žvilgsnis į dangų.

Vienuolis atnešė medinį grotelių padėklą ir padėjo jį ant žemės. priešais karaliaus sostą.

Jie meldėsi Dievui, kad padėtų tiesai triumfuoti ir išgelbėtų savo nekaltą brolį nuo velnio nagų.

Dėmesingi žmonės sunerimo, nes karalius Heinricho neatsargūs žodžiai juos siaubingai supykdė nervingas.

Broliai vėl atėjo ir kiekvienas nešė didelį rąstą, melsdamiesi, nukreipę akis į dangų. Ir jie sudėjo malkas ir sukūrė didelę ugnį, kuri liepsnojo aukštai.

Karalius Heinrichas, tačiau, nejudėdamas sėdėjo savo soste ir apsimetė taip, lyg negirdėtų nemalonių šnabždesių vyskupų ir susijaudinusio žmonių murmėjimo.

Vienuoliai įmetė geležines plokštes į ugnį, ir abatas šaukėsi Visagalio Dievo kaip liudytojo, kad brolis buvo nekaltas ir kad viskas, apie ką jis kalbėjo, abatija buvo netiesa.

Jis manė, kad vienu šūviu nušaus du zuikius ir taigi išvengė pavojaus, kuris, jo manymu, grėsė jam abatija.

Machine Translated by Google

Karaliaus Henriko akys žibėjo, nes jis kiaurai matė
abato planas.

Pastorius meldėsi vis garsiau ir garsiau ir liudijo
Dievo akivaizdoje už savo abatijos brolio nekaltumą. Jis
paprašė Visagalio Teisėjo įrodyti visų susirinkusiųjų akivaizdoje
kad kaltintojas ir jo dukra buvo melagiai ir kad
ypač dukra nusipelnė būti sudeginta ant laužo,
nes ji melagingai apkaltino pamaldųjį brolį.

Karalius Heinrichas sušuko: „Ar norite nupiešti?“
karaliaus teismas krito ant jūsų, pastoriau? Dievas sukūrė
„Karalius teisėjas, o ne Rotveilo abatas!“ Tuo tarpu geležinės
plokštės įkaito iki raudonumo, ir du vienuoliai į jas pūtė orą.
žarijas su dumplėmis, kad visi galėtų matyti
buvo tikras.

Kiti atsinešė taburetę. Jie pasodino ant jos kaltinamąjį vienuolį.
ir įkišo kojas į skardinę keptuvę – pilną iki kraštų.
abatas garsiai pasakė, kad tai būtina
vienuolis švariomis kojomis stoti prieš savo dievobaimingą teisėją.

Tačiau karalius Heinrichas pastebėjo, kad skystis
keptuvė turėjo melsvą atspalvį.

Nuplovę vienuolio kojas – neturėdami
juos išdžiovino – jis atsistojo ir pakėlė abi rankas maldai.

Vienuoliai ilgomis žnyplėmis sugriebė žėrinčias lėkštes
ir padėjo juos ant medinių grotelių, kurios buvo
vos per žingsnį nuo žarijų. Jos buvo tokios karštos, kad
grilis degė ir rūko.

Machine Translated by Google

Abatas paėmė brolį už rankos ir nusivedė jį prie
šviečiančios lėkštės.

„Dabar liudijau, amžinasis Dieve“, – sušuko jis, – „kad mūsų
brolis nekaltas!

Ir kaltinamasis vaikščiojo per žėrinčias plokštes, tarsi
jie buvo vėsūs akmenys.

Liaudis šaukė! Ir mergina rėkė!
garsiausiai. Laisvasis vyras patraukė savo dukterį, kuri buvo
krito ant žemės ir šaukė, kad yra paleistuvė!

Vienuoliai rėkė ir šaukė, kad ji nusipelnė mirties.

Ir žmonės tylėjo ir nežinojo, ką daryti
tikiu.

Karalius Heinrichas nė nekrustelėdamas gūžtelėjo pečiais ir
tiesiog tyliai žiūrėjo į merginą, kuri metėsi
prie jo kojų.

Tada jis garsiai sušuko: „Pažiūrėkime, ar Dievas
lieka savo nuosprendžiu!

„Tu šventvagyste, karaliau Heinrichai!“, – sušuko vyskupai ir
gyventojai buvo pasibaisėję karaliumi ir kai kuriais
moterys šaukė. Karalius įsakė:

„Vėl įkaitinkite geležines plokštes!“

Niekas nepajudėjo.

Tada keli jauni riteriai, kurie visada
apsupo karalių, žengė į priekį, pagriebė lėkštes
žnyplėmis, įmetė juos atgal į žarijas, įdėjo daugiau

Machine Translated by Google

malkas ant ugnies ir pūtė į ugnį kartu su
dumplės.

Tačiau vienuoliai raudojo ir skundėsi, kad
tai buvo šventvagystė prieš amžinąjį Dievą.

Tik abatas suprato, ko karalius norėjo padaryti,
ir jis išblyško iš išgąsčio.

„Ar nejaučiatės gerai, abate?“, – paklausė jo karalius.

Jis neatsakė.

Vyskupai ragino karalių Heinrichą nutraukti šventvagystę.

„Pakelk sijoną!“, – tarė karalius merginai.

Jaunieji riteriai žnyplėmis uždėjo geležines plokštes,
kurie buvo dar karštesni nei anksčiau, ant medinių
laužavietės. Jos buvo taip įkaitusios, kad malkos pamėlynavo
liepsna.

Du vienuoliai skubiai priėjo ir norėjo vesti mergaitę, bet
Karalius garsiu balsu įsakė: „Liaukis! Tai ne
tavo užduotis!

Jis nužengė nuo sosto, paėmė merginą už rankos
ranką ir tarė: „Jei vienuoliui reikėjo ateiti
prieš savo Dievą švariomis kojomis, tai ne mažiau būtina
kad mergina irgi taip padarytų!

Jis liepė merginai atsisėsti ant taburetės ir...
asmeniškai įkišo kojas į skardinę keptuvę.

Jis pamatė, kad turinys yra tirštas skystis ir
skaidrus kaip skaidrus kristalas.

Machine Translated by Google

Bet kiti stebėtojai drebėjo iš susijaudinimo
ir nežinojo, ką jie turėtų sakyti.

Tada karalius liepė drebančiai merginai atsistoti, ir jis
pats nuvedė ją prie žėrinčio geležies.

Ir kai ji akimirką baimingai dvejojo
užlipęs ant pirmos vietos, jis maloniai tarė: „Aš žinau, kad
esi be kaltės jausmo, tad nesijaudink!

Mergina įsidrąsino ir nuėjo per
švytinčios lėkštės, tarsi būtų vėsūs akmenys. Ir vėliau
ant jos pėdų nebuvo matyti net menkiausios pūslės.

Liaudis šaukė. Ir vienuoliai taip pat.

Bet jie žinojo, kodėl!

Valstietis prisitraukė dukterį prie krūtinės ir
taip stipriai ją laikė, kad ji vos neužduso.

Vyskupai buvo apstulbę ir negalėjo susivokti ar
iš jo išslydo uodegos. Keletas vienuolių bandė prasiveržti
miniai pasitraukti. Karalius garsiai įsakė
balsas: „Sugriebkite juos!“

Keletas tvirtų vyrukų sugriebė vienuolius ir atnešė
juos atgal prie karaliaus sosto, kuris šaukė
keli riteriai juos saugoti. Tada jis įsakė: „Padarykite
Vėl įkaitinti geležys!

Visi sustingo iš nuostabos, ir niekas
žinojo, ko siekia karalius.

Vyskupai nebetarė nė žodžio. Jaunieji riteriai
trečią kartą įkaitino lėkštes. Ir Heinrichas turėjo

Machine Translated by Google

atnešė naują puodą su šviežiu vandeniu. Tada jis pasakė garsiu balsu: „Dabar Dievas mums pasakys, ar abatas mums sakė visą tiesą. Ir... abatas turėtų nusiplauti kojas šventintu vandeniu, kad jis būtų tyras, kai stos prieš Dievo sostą.“

Abatas suklykė iš siaubo, atsisakė ir priešinosi rankomis ir kojomis. Bet jie privertė jį atsistoti ant taburetės, ir vienas iš vyskupų nuplovė jam kojas šviežiu šventuoju vanduo.

Nors jis smūgiavo rankomis ir kojomis, jis buvo jėga nuvedė prie žėrinčių geležies, ir kai jo koja palietė pirmasis, kilo dvokiantys dūmai ir vėjas nešė minioje bjaurų degančios mėsos kvapą. Abatas suklykė ir susmuko ant žemės. Tada vienuoliai puolė karaliui po kojomis ir išpažino jų kaltę. Ir karalius paskelbė mergaitę nekalta.

Jis liepė išvaryti abatą ir vienuolius iš abatija.

Tačiau šokiruoti žmonės atsiklaupė ir pasimeldė.

Ir nors vyskupai ir vėliau daugelis kitų maldavo jį išsiaiškinti reikalą, karalius liko tyli.

Tačiau žinia apie nuosprendį pasklido po visą pasaulį visą Reichą, keldamas siaubą ir nuostabą.

Machine Translated by Google

Dievas apsireiškia ne antgamtiniais stebuklais, bet
šventoje gamtos tvarkoje.

Machine Translated by Google

Amžini dalykai

Ar yra ten, kur mes juos aptarnaujame

Ši trumpa ištrauka iš Otto Gmelino romano „The „Kaizerio veidas“ nukelia mus į 1243 metus ir puslapius per pasaulio istorijos skyrių, kupiną įnirtinga kova tarp Vokietijos kaizerių ir popiežių pasaulietinės valdžios ambicijos. Frydrichas II fon Hohenstaufenas, svarbiausias Kaizeris vakarų Vokietijos karalius ir Sicilijos valdovas Tuo pačiu metu Jeruzalė dar labiau išsiplėtė Vakarų galią iki jos galutinės ir didžiausios šlovės. Jis buvo išsamiausia savo epochos dvasia ir nešamas kaip Reicho idėjos šauklys, įsikūnijimas amžiuje. Popiežiai jo valdymo metu juo nepasitikėjo, bet buvo keistai sujaudinti jo spindinčio suvereniteto. Į 1239 m. jis buvo antrą kartą atskirtas nuo bažnyčios. Tada buvo 1243 m. Mirė popiežius Grigalius IX. Netrukus prieš naujojo popiežiaus, kardinolo Flesco, rinkimus vėlesnis Nekaltybės IV stojo prieš kaizerį Grosseto, ir įvyko kitas lemtingas pokalbis vieta:

Machine Translated by Google

Kardinolą Fleską priėmė garbingi svečiai ir
vedė į antrą kambarį – erdvų, kilimu išklotą ir spalvingai
išdažytą, – kuriame kaizeris sėdėjo savo išskirtiniame soste.
Teisėjas Petrus von Vinea stovėjo priekyje kairėje nuo jo. Po
įžanginių žodžių ir pasisveikinimų
Kaizeris paklausė, kodėl atvyko kardinolas. Jis buvo tai girdėjęs.
nebuvo oficialus popiežiaus tarybos vizitas.
Kardinolas, regis, susimąstė, pradėjo šypsotis ir
sakė, kad, kaip žinojo kaizeris, taryba stovėjo prieš
naujo popiežiaus rinkimai; prieš prasidedant rinkimams, būtų
svarbu išsiaiškinti kaizerio poziciją į kai kuriuos klausimus. Štai
kodėl jis atvyko. Tada kardinolas priminė kaizeriui apie ankstesnius

derybas ir pabrėžė, kad jis, kaip vicekancleris
Gregoras mielai ėmėsi šios sunkios užduoties, nes jis
pasaulio išgelbėjimą matė dvasinės ir pasaulietinės galios vienybėje.
Jam pasitenkino tai, kad Jo Didenybė Kaizeris siekia to paties tikslo;
Jo Didenybės gerai žinoma įtikinėjimo galia jį taip giliai sujaudino,
kad popiežiaus dvaras ir Šventasis Tėvas

praktiškai laikė jį kaizerio advokatu. Tai buvo
žinojo, kad jo padėtis nebuvo lengva ir kad
Siekdamas taikos, jis dažnai palaikydavo kaizerio pusę ir galbūt
pernelyg aršiai gynė kaizerio pasiūlymus.
Bet jis tai padarė įsitikinęs, kad Jo Didenybė
troško gero ir nenorėjo pažeisti

Machine Translated by Google

teisėtas Šventosios Bažnyčios teises. Galbūt už to slypėjo ir asmeninė pagarba Jo Didenybei, kurios svečiu ir draugu jis dažnai turėjo garbės būti. Jis
visa tai dabar prisiminiau kaip rinkimus
Kristaus atstovas buvo šalia. Jis žinojo, kokią įtaką daro kolegijos kardinolams.
Štai kodėl jis susivokė ir paklausė Jo Didenybės, kaip
jis įsivaizdavo būsimų santykių su
Popiežiaus soste. Viskas, ką Jo Didenybė dabar pasakys, bus laikoma konfidencialia tarp jų; jis pažadėjo, kad niekas iš jo nieko negirdės apie diskusijas ar apie Jo Didenybės pareiškimus. Mat jis

tikėjosi tarnauti taikai.

Kaizeris tylėjo. Jis leido kelioms akimirkoms praeiti
prieš atsakydamas: Jis įvertino užklausą. Jis
brangino kardinolą kaip tarpininką, kuris visada suprato jo poziciją ir kurio aiškią dvasią pripažino. Todėl jis mielai atsakė ir

be išlygų: ekskomunikos panaikinimas yra
pirmoji taikos sąlyga.

Kardinolas nusišypsojo ir linktelėjo: Jis nenukrito
prie šių dalykų, prie sąlygų. Prieitųma prie
sutarimas dėl to. Galbūt būtų įmanoma kardinolo pasirinkimą nukreipti taip – su Dievo pagalba! – kad būtų pasitarnauta ir Jo Didenybei, ir Šventajai Bažnyčiai. Tai
buvo esminių dalykų reikalas. Negalėjome nepastebėti, kad

Machine Translated by Google

stovėjo priešais reikšmingą kryžkelę. Daug kas norėtų
priklausė nuo sprendimų. Pati Bažnyčia buvo
nykstančiame, o tikėjimas labai sudrebintas.

Kaizeris, regis, išpūtė akis. Jo akys
pažvelgė tiesiai į kardinolą. Jis pabrėžė, kad
pasirašė popiežiaus teismo erezijos įstatymus ir turėjo
dažnai elgėsi atitinkamai. Jis pats pirmasis skleidė ereziją
įstatymai Reichui.

Kardinolo akys nušvito: tai buvo valstybės reikalai.
Gilios įžvalgos ir tai, ką valdovas sako priešais
žmonės yra du skirtingi dalykai. Net Dievas buvo gilesnis
nei atrodė žmonių kvailumui. Buvo žinoma
kad kaizerio protas siekė toliau, kad jis buvo studijavęs
senovės raštai. Net netikintys stovėjo
arti jo. Bažnyčia, ir ne be reikalo,
apkaltino Jo Didenybę eretiškomis pažiūromis. Jo čia nebuvo
Bažnyčios vardu. Tačiau buvo žinoma, kad Jo
Didenybės veiksmams netrūko įrodymų, iš kurių būtų galima
daryti išvadą, kad jo nesaisto tikėjimas.

Kaizeris atidžiai klausėsi kardinolo žodžių
visas rimtumas.

Sustojęs, jis atsakė:

„Mano veiksmai kyla iš mano imperatoriškųjų pareigų. Kur jie
yra netobuli, taip yra todėl, kad nebuvau visiškai
sėkmingai einant šias pareigas. Tačiau tik šios pareigos
yra pagrindas.“

Machine Translated by Google

Kardinolas linktelėjo. Jis tikrai suprato,
imperinė pozicija. Tačiau būtent tokia ir buvo problema: du
jėgos negali tapti vienybe. Protas buvo atrama a
žmogus, tačiau dėl tos pačios priežasties kyla abejonė.
Niekas nebuvo apsaugota nuo abejonių. Pats Dievas tai davė.
pagrįstai. Tai netgi galėtų kėsintis į suverenitetą
biuras, kuris kitaip galėtų tik supurtyti Šventąją
Bažnyčios stulpai.

Kaizeris pakėlė akis: Biuras glūdi širdyje,
kaip ir kiti neabejotini dalykai. Abejonės tikrai gali kilti, bet
tai galėjo pakeisti tik amžinųjų dalykų formą, o ne
juos sunaikinti.

Fieskas tylėjo ir pažvelgė į kaizerio veidą.
Jis buvo laisvas ir beveik švytėjo nuo minties šviesos.
Atsargiai, lėtai Fieskas tarė: „Kas kadaise atpažino
žmonių reikalų neapibrėžtumas dėl proto nukristų
atsidavusiai prie gailestingumo kojų, kurį Bažnyčia
pasiūlė jam, arba jis pasinertų į vandenyną
nebūtis...“

Akimirką buvo tylu. Petrus von Vinea pažvelgė
beveik drebėdamas žiūrėjo į kaizerį. Kardinolas atsistojo
atsargiai mažomis akytėmis.

Staiga kaizeris atsistojo. Lengvu mostu
ranka, jis triumfuodamas tarė:

„Kardinole pone, joks žmogus negali gyventi be tikėjimo.“
Amžini dalykai yra ten, kur mes jiems tarnaujame. Pažvelk

Machine Translated by Google

argi šiame pasaulyje nėra tvarkos visame kame? Mes norime
pabandykite padidinti šią tvarką. Štai kodėl Kaizeris turi savo
biuras. Tokia yra Dievo valia.“

Stojo iškilminga tyla. Kaizeris grįžo atgal ir
per visą kambarį, stovėjo kelis žingsnius priešais
Kardinolas ir tarė:

„Aš remiuosi savimi ir Dievu savyje.“
negaliu būti niekuo kitu, nei esu. Privalau paklusti
visagalis įsakymas. Dievas pasirinko mane valdyti
virš Reicho. Mano dvasia turi stebėti ir saugoti, kad
užsisakyti ir statyti. Mano žmogus yra mano biuras ir mano biuras
yra mano žmogus.“

Vėl stojo tyla. Kaizerio žodžiai aidėjo...
jų širdys. Nepalaužiama jėga ir nepriverstinis natūralus
Jų balse skambėjo kilnumas. Jie jautė tai kaip neabejotinybę,
bet jie to nežinojo . Fieskas ir Petras stovėjo su
nuleidę galvas ir nedrįso pakelti akių.

Kardinolo galva nusmuko tarp pečių,
sulenktas, o nugara sulenkta. Beveik be
tai reiškia, kad jis du kartus aiktelėjo: „Bet iš kur? Bet iš
Kur?

Jo Didenybė stovėjo laisvai. Šviesa, atspindys nuo
saulėta diena lauke švietė ant jo raudonų plaukų. Jo akys
buvo įžvalgus, bet aiškus.

„Kodėl klausi vėl ir vėl? Argi nežinai, argi nejauti? Kaip gali
gyventi ir dirbti?“

Machine Translated by Google

Vargas tam, kuris jį praranda, jei tikėjimas neatsiranda iš
už abejonės. Jis praeis ir net niekuo neliks
prieš jam mirštant.“

Petras nedrąsiai žvilgtelėjo. Vyravo sumišimas.
beviltiškai jame. Fieskas nepagavo monarcho
žiūrėk. Jis krito, krito prakeikto, begalinio, kritimo metu
jam tik bedugnę. Petras matė jį kaip nugalėtą žmogų,
kažkas krenta, jo veidas išblyškęs, burna iškreipta
skausmo ir pajuokos. Bet jis atrodė lyg būtų nešamas
Staiga Fieskas pakėlė akis ir pamatė
teisėjo žvilgsnis. Tai buvo tarsi supratimas, sąjunga
padaro prieš nesuprantamą. Bet tada jis
vėl riaumojo virš jų, kad jie siaubingai vieniši.

„Kad tas laikas būtų užpildytas, Dievas man davė mano“
biuras.“

Tyla apgaubė tris vyrus. Laikas bėgo.
virš jų lyg perkūnas. Likimas stovėjo prieš juos.

Kardinolas pirmiausia susikaupė. Tarsi nieko iš to nebūtų buvę.
ką nors reiškė, jis kalbėjo apie politiką, pradėjo nuo
Kaizerio taikos sąlygos. Pokalbis
tęsė, perėjo prie esmės ir nieko nedavė
nauja. Kaizeris ir Petras vėl užrašė tai, ką
reikalavo, kaip jie suvokė ramybę, ką jie siūlė.
Fieskas dažnai būdavo sutrikęs ir dažnai klausdavo
tą patį du kartus. Po valandos jis vėl buvo ant savo

Machine Translated by Google

arklys. Jo smegenys, regis, virė, širdis karščiavo,

jį supantis pasaulis buvo tarsi miglota svajonė.

Kaizeris pažvelgė į Petrą:

„Ko jis norėjo?“

Petrus bandė atsakyti į kaizerio šypseną:

„Kad išbandyčiau Jūsų Didenybę. Bijau, kad jis taps...“

Jūsų Didenybės priešas.“

Kaizeris linktelėjo:

„Maži vyrai negali pakęsti šviesos, jie joje suyra.“

Tarsi norėdamas atleisti kardinolui, Petras tarė:

„Jis bandė...“

Bet kaizeris pertraukė:

„Kodėl su manimi? Kodėl su kitais? Aš privalau būti pasiruošęs.“

Kaizeris išėjo.

Petrus stovėjo vienas, atsisėdo ant taburetės, pasidėjo savo

galvą rankomis ir vėl ir vėl murmėjo: „Mažas

vyrai...“

Machine Translated by Google

Vertingiausias dalykas vyrų gyvenime yra tyla, šventos valandos. Jos yra visų sveikatos šaltinių, stiprios, krištolinio skaidrumo mintys, žodžiai ir darbai. Iš šios didelės gelmės trykšta kūryba, gėris, kilmingasis.

- Gėtė

Machine Translated by Google

Pomeranija

Žemė prie jūros

Žodis „Pomeranija“ kilęs iš frazės „po marju“, o tai reiškia „ant jūros“. Šimtai tūkstančių vokiečių iš visų Reicho provincijų ramiai leido vasaros valandas šviesiai auksiniuose Pomeranijos paplūdimiuose, stebėdami besiritančias Baltijos jūros bangas ir semdamiesi iš jų jėgų, sveikatos bei fizinio grožio. Pomeranija tapo kraštu prie jūros, net jei jie nežino jos pavadinimo kilmės. Pomeranijos svečiai iš sausumos

stebisi vienintele Vokietijoje masyvia, balta kreida uolos. Jie žvelgia žemyn iš savo kambarių į begalybę jūros platybės, bangų gaubiamos, bet jie taip pat mato bangos, lūžtančios į medžius palei šlovingą Stubnico beržynas, kuris pavasarį užsidega milijonai mažyčių žiedų. Jie taip pat klajoja giliai vienatvė palei stačias uolas arba palei platų paplūdimį lenktis nuo Usedomo ir Volino tankiais krūmais: jie snaudžia apsuptas žuvėdrų, tarp žvejų valčių ir kopose, ir juos visada supa didybė, ramybė ir malonumas. Pomeranijos špicas vasaros peizažas džiaugsmingas ir juokingai gražus, jūroje išsiskiriantis spindinčiomis Pomeranijos spalvomis,

Machine Translated by Google

balta ir mėlyna: balta kaip ryškios kreidos uolos ir kopos, tamsiai mėlyna kaip jūra ir dangus su sunkiu
balti debesys horizonte.

Pomeranija taip pat graži palei lagūnas su
jų gausa ir gėlėmis apaugęs žemės lopinėlis. Rytų Pomeranija taip pat graži už
masyvios kopos Baltijos jūros sausumoje. Yra
statūs, akmenuoti kalnai su perėjomis į gilius
daubos, žali plotai, tamsios pelkės ir gausi lapija
ir miškas. Visur išsibarstę skaidrūs jūros ežerai,
Tikri paukščių rojai Šiaurės šalių laukinių ančių pasauliui
ir laukinė gulbė, garnys ir vandens vištelė. Perlamutras
drugelis ir auksarankis sklando virš vandens gėlių ir
pelkės erškėčiai. Naktį didžiosios žuvėdros-pelėdos klyksmas
nuskamba nuostabiame miške, šauksmas, kuris girdimas taip retai
girdėjau. Ir Pomeranijos miškas, kur kažkada seniai
Lokiai ir senovės Europos bizonai, lūšys ir laukinės katės klajojo, šiandien
vėl Darso pusiasalyje-
Zignstas, netoli Hermano Geringo kaimo namo, yra
Amerikos bizonas.

Paskutinis ledynmetis sukūrė Pomeranijos topografiją. Jis sukūrė
didžiąją Baltijos moreną, Baltijos gilumą
ir Rytų Pomeranijoje – apvalioji morena. Tai
Topografija suteikė Pomeranijai didybę ir malonumą, kuriame šiandien
jaučiame pasienio žmonių ir pasienio provincijos prie jūros gyvybės
raišką.
Pomeranijos žemės įvairovė visada sugrįžta kartu su

Machine Translated by Google

pabrėžiama begalinė besiplečianti lyguma. Retame mišriame ąžuolyne kadaise gyveno šiauriečiai, dirbę žemę akmeniniais kirviais ir plūgu. Kolosalūs piliakalniai yra iš vėlyvojo akmens amžiaus, tai tų valstiečių giminaičių kapai. Bronzos amžiaus pabaigoje visa Pomeranija yra dramatiškas kraštas. Kiekviename orientyre iki šiol randame gyvenviečių liekanų. Nuo

šį kartą atkeliauja seniausias svastikos atradimas Pomeranija. Iš Soflenhofo pelkių vienas buvo rastas puiki bronzinė vaza su keturiais sūkuriais ant liepsnojantis saulės diskas. Svarbių germanų kalbų priešistorė gentys siekia Pomeraniją. Slavai įsiskverbė, bet
12- oji amžiaus vokiečių kolonistai grįžo didelėmis masėmis. Jie pastatė Žemutinės Saksonijos namą, keturkampį kieme, Warkish palėpės name ir Pyritzeryje Jie pastatė Velzakerį, tikrą kraštovaizdžio aukso kasyklą „Vorlaubeno namas“. Ir kiekviename architektūros tipe senasis Pomeranijos valstiečių namas atrodė meniškas ir raminantis. Pomeranija yra valstiečių žemė ir kaip tokia neatsiejama Reicho kraštovaizdžio dalis. Jos derlingi laukai plyti tarsi tamsios jūros po plačiu dangumi, pertraukiamos laukų vagų linijų. Nenuostabu, kad susimąstęs, vienišas,
čia išsivystė stiprus ir užsispyręs kūrybinis tipas, atkakliai visuose bandymuose, tyliai ir uždarai kartu prieš svetimus.

Tai tiesa apie primityvius Pomeranijos špicus, apie kuriuos vienas pasakoja tiek daug istorijų Reiche? Jų turi būti ir daugiau

Machine Translated by Google

tiesos jame, net ir viduramžių istorikui,

Tomas Kontzowas pranešė apie žmones
Pomeranija:

„jie yra daug mandagesni ir pamaldesni, jei išleidžia

kurį laiką slavai, bet nepaisant to, jie vis dar turi
- tiek iš slavų, tiek iš griežto dangaus

kuriuose jie gyvena – daug juose šiurkštumo.“

Taip pat gerai žinomas Frederiko Didžiojo žodis,

kas sakė, kad jei ateis pasaulio pabaiga, jis

vyktų į Pomeraniją, nes tai užtruktų 20 metų

vėliau ten... Tačiau negalime paneigti, kad valstybės veikėjai iš
Frydrichas Vilhelmas I perėjo Frydrichą Vilhelmą III

Pomeranijos špicų bendradarbiavimas labai rimtai vertinamas reikaluose

valstybės, kurioje jie pasiūlė tiek daug vertingų politinių

pajėgos. Frydrichas Didysis, kurio tėvas Frydrichas Vilhelmas I jau labai

mėgo Pomeranijos špicus dėl jų išskirtinio patikimumo, rado jiems tokią

pagyrą:

„Pomeranijos špicai yra tiesmukiški, naivokios dvasios;

Pomeranija kadaise buvo visko, kas duoda vaisių, provincija

pajėgos tiek karui, tiek kitai vyriausybei

šakos; tik diplomatijai aš mieliau jų nenaudoju,

nes dažnai tenka panaudoti apgaulę prieš apgaulę.“

Ir tai skambėjo tiesiog švelniai, kai 1780 m. jis

pasakė Pomeranijos delegacijai, prašančiai pagalbos:

„Labai džiaugiuosi galėdamas jums padėti, Pomeranijos špicai, nes aš“

Myliu Pomeranijos špicerius kaip savo brolius. Mylėti neįmanoma.

Machine Translated by Google

juos labiau nei aš juos myliu, nes jie geri
žmonės, kurie visada stovėjo šalia manęs, kad apgintų
tėvynėje, tiek mūšio lauke, tiek ir
namų fronte. Jie mane palaikė savo
daiktai ir jų kraujas. Aš negaliu būti žmogus
arba turėčiau žmogaus širdį, jei neparodyčiau jiems savo
dėkingumas dabar.“

Pomeranijos gyventojai patyrė labai didelių nuostolių
Silezijos karai. Šešiasdešimt Pomeranijos armijos vadų
kovojo ir kraujavo už savo karalių, ir paprastas kareivis tai padarė
stebuklai. Drąsusis Pomeranijos špicas ir, svarbiausia,
Pomeranijos grenadierius buvo žinomas kaip patarlė. Senovės
Generolas feldmaršalas fon Šverinas stovėjo su vėliava
rankoje prieš Prahą su savo pulku, jį vedant
su jaunuolio energija, kol jis nukrito. Kai generolas
fon Vinterfeltas žuvo, Frydrichas Didysis prarado „daugiausiai“
puiki Prūsijos armijos figūra.

Kariniai ir strateginiai talentai, taip, genijai
iš Pomeranijos yra daug: generolas feldmaršalas
iš Wrangelis, Albrechtas Grafas fon Roonas, generolas Georgas
von der Warwitzas ir generolas Baseleris buvo pomeraniečiai.
Kristianas fon Kleistas, radęs didvyrio mirtį Kunersdorfe, buvo kareivis ir
poetas. Iš Pomeranijos buvo kilę daug puikių administratorių ir
organizatorių, tarp jų – generalinis pašto viršininkas Stefanas, žinomas iki
šiol. Ypatinga ir išskirtinė asmenybė buvo Ernstas Voricas Arndtas, vienas
iš didžiųjų...

Machine Translated by Google

Liaudies sukilimas išsivadavimo karuose: poetas, tyrėjas, politikas.
Pagerbiamas modernaus skrydžio pirmtakas Anklamer Lillenthaler.
Didieji gydytojai
Virchow, Billroth ir Schleich sukūrė kertinius akmenis
šiuolaikinės medicinos. Pomeranijos špico veidas
kraštovaizdis, juntamas su Šiaurės Vokietijos griežtumu, atsispindi jo
kontempliatyvių žmonių šilumoje ir
atsispindi tų didžiųjų tapytojų mene
Vokiečių romantizmo laikotarpis, Philipas Otto Runge ir Casparas
Davidas Friedrichas, kurie abu buvo Pomeranijos špicai.

Pasienio teritorija prie vandenyno buvo nuo pat pradžių
daugelio mūšių teatro pradžia. Vidurio laikotarpiu
Trisdešimties metų karas jį visiškai nuniokojo
nepripažinimą ir sugriovė jos politinę vienybę.
Tačiau Pomeranijos špicai visiškai atstatė savo teritoriją.
Viduramžiai taip pat buvo puikus laikotarpis Pomeranijos gyventojams
architektūra, kuriai esame skolingi masyvias gotikines katedras Štetine,
Stargarde, Štralzunde, Greifsvalde ir Kolberge. Net daugelyje visiškai
nežinomų miestelių yra išlikę senovinių vartų ir sienų liekanų. Šie
keturkampiai sunkūs akmeniniai pastatai susideda iš apvalios šachtos,
kylančios iš apatinės konstrukcijos, atspindinčios drąsų Pomeranijos
špicą.
Tik po šimtmečių Pomeranija vėl tapo vieninga, po to, kai buvo padalinta
pagal Vestfalijos sutartį. Dalis Pomeranijos kartu su Riugenu buvo
suvienytos tik 1813 m. Vienos kongrese.

Daugelis vėlesnių įvykių paaiškinami tuo laikotarpiu.

Machine Translated by Google

Pasaulinis karas, pavertęs ją fronto teritorija priešais Lenkiją, vėl apribojo arba sulėtino jos pažangą. Tačiau būtent sunkiais dezorganizacijos ir beviltiškumas, Pomeranijos špicas atkakliai ir nepalenkiamai atliko savo pareigą. Naujasis laikotarpis su savo galingais impulsais rado Pomeranijos špicus, tuos užsispyrusius, nekantrus, ištvermingus žmones, pasiruošę savo dvasia. Jų nemeilė netikrai blyksniai ir jų stiprybė bei tikėjimas lengvai įleido šaknis į šiuos puikūs laikai: jie džiaugėsi, kad jiems buvo leista dirbti ir pasiekti. Ir visuose visų laikų mūšio laukuose Pomeranijos kareivis buvo kareivio garbė žmonės.

Machine Translated by Google

Šiandien vienas dalykas yra svarbus:

Tėvynė.

Ir aukos liepsna

palieka kiekvieną žmogų savo likimo valiai.

- Hoelderlinas